Ponson du Terrail

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
MOŞTENIREA MISTERIOASĂ
Volumul 1

PROLOG.

Capitolul I.

Era în 1812.

Marea Oştire se târa în retragere, lăsând în urma ei Moscova şi Kremlinul în flăcări şi o jumătate din batalioanele sale în apele îngheţate ale Berezinei.

Ningea…

De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, pământul era alb, cerul plumburiu.

Pe mijlocul câmpiilor sterpe şi fără de sfârşit, se târau rămăşiţele acelor mândre trupe conduse, nu de mult, la cucerirea lumii, de către noul Cezar pe care o Europă unită nu l-a putut înfrânge şi asupra căruia triumfa, în clipa aceea, singurul duşman în stare să-l facă vreodată să dea înapoi: frigul nordului.

Ici, se afla un grup de cavaleri înţepeniţi în şeile lor şi luptând, cu energia disperării, împotriva unui somn ucigător. Colo, câţiva infanterişti înconjurau un cal mort pe care se grăbeau să-l sfârtece mai înainte ca vreun cârd lacom de corbi să le poată smulge o fâşie. Ceva mai departe, un om se culca, împins de o încăpăţânare nebună şi adormea încredinţat că nu se va mai trezi niciodată.

Din când în când, din depărtare, se auzea câte o detunătură – era canonada ruşilor. Atunci, cei rămaşi în urmă porneau din nou la drum, mânaţi de sfântul instinct de conservare.

Trei bărbaţi, trei călăreţi, se strânseseră la marginea unei pădurici, în jurul unui morman de mărăcini pe care, cu mare greutate, izbutiseră să-l cureţe de zăpada îngheţată şi căruia îi dăduseră foc.

Cai şi călăreţi înconjurau jăratecul, bărbaţii stând pe vine, iar nobilele animale cu capul plecat şi privirea fixă.

Primul dintre cei trei bărbaţi purta o ruptură de uniformă pe care se mai puteau vedea epoleţii de colonel. Putea să aibă cam treizeci şi cinci de ani; era înalt, cu o figură bărbătească şi nobilă, iar în ochii săi albaştri se puteau citi curajul şi bunătatea.

Avea braţul drept susţinut de o eşarfă şi capul înfăşurat în bandaje însângerate. Un glonte îi zdrobise cotul, o lovitură de sabie îi crestase fruntea de la un capăt la altul.

Cel de-al doilea bărbat trebuie să fi fost căpitan, dacă am da crezare uniformei sale zdrenţuite; dar, în ceasul acela, nu mai erau nici colonei, nici căpitani, nici ostaşi.

Acesta era şi el un bărbat tânăr, cu fruntea îngustă, cu tenul măsliniu, cu o privire nestatornică; pletele negre îi trădau originea meridională; după accentul său tărăgănat şi după vioiciunea gesturilor, îţi dădeai seama că este unul dintre italienii atât de numeroşi în armata franceză, în timpul primului Imperiu.

Mai norocos decât superiorul său, căpitanul nu era de fel rănit şi suportase mult mai uşor, până atunci, loviturile ucigătoare ale frigului înspăimântător care azvârlea către sud îndrăzneţele trupe ale lui Cezar.

În sfârşit, cel de-al treilea era un ostaş, un simplu husar de gardă, a cărui faţă tânără, aspră şi bărbătească lua o expresie sălbatică de fiecare dată când se auzea în depărtare bubuitul tunurilor; chipul său devenea însă neliniştit şi mângâietor de fiecare dată când privirea i se oprea asupra şefului său, sfârşit şi însângerat. Era seară, la căderea nopţii, şi în negurile dese ale amurgului pământul alb începea să se confunde cu cerul plumburiu.

— Petrecem noaptea aici, Felipone? întrebă colonelul, adresându-se căpitanului italian. Mă simt foarte slăbit şi obosit, adăugă el, braţul îmi provoacă suferinţe groaznice.

— Domnule colonel, – strigă repede Bastien, husarul, înainte de a apuca să răspundă italianul – trebuie să plecăm, frigul v-ar ucide.

Colonelul îi privi, rând pe rând, pe soldat şi pe căpitan.

— Credeţi? întrebă el.

— Da, da! repetă husarul cu tăria omului convins. Cât despre italian, acesta părea să chibzuiască.

— Ce spui, Felipone? insistă colonelul.

— Bastien are dreptate, răspunse căpitanul. Trebuie să încălecăm şi să mergem cât mai mult cu putinţă. Aici vom adormi cu siguranţă, în timpul somnului focul se va stinge şi niciunul dintre noi nu se va mai trezi vreodată… De altfel, ascultaţi… Ruşii se apropie… Aud tunurile.

— O! ce mizerie, murmură colonelul, cu o voce înfundată; cine ar fi crezut vreodată una ca asta!… O, frigul… frigul!… Ce duşman înverşunat şi perfid! Dumnezeule! Dacă nu mi-ar fi atât de frig…

Şi colonelul se aşează în faţa focului, încercând să-şi readucă la viaţă picioarele amorţite.

— Mii de trăsnete! bombăni Bastien, husarul, nu aş fi crezut niciodată că iubitul meu colonel, un adevărat viteaz… se va lăsa răpus de această târfă de vântoasă îngheţată care biciuieşte pe întinsul zăpezii.

Vorbind astfel, pe un ton scăzut, ostaşul îl învăluia pe colonel cu o privire plină de dragoste şi de respect.

Chipul ofiţerului devenise livid şi trăda chinuri îngrozitoare; tot trupul său tremura, iar toată viaţa lui părea să i se fi strâns în ochi; aceştia îşi păstraseră toată expresia de dulce şi calmă mândrie.

— Bine, – reluă el – să plecăm, dacă vreţi, dar lăsaţi-mă să mă mai încălzesc o clipă. Ce frig îngrozitor… Ah! sufăr cum n-am mai suferit vreodată… Şi mor de somn… Doamne! Dacă aş putea să dorm un ceas, măcar un ceas!

Căpitanul italian şi husarul se consultară din priviri.

— Dacă adoarme, murmură Felipone, nu-l vom mai putea trezi şi nici urca în şa.

— Ei bine, răspunse curajosul Bastien, aplecându-se la urechea căpitanului, îl voi purta adormit. Sunt puternic, eu, şi pentru a-mi salva colonelul m-aş preface în Hercule.

Căpitanul, cu capul dat pe spate, părea că ascultă nişte zgomote îndepărtate:

— Ruşii sunt la mai mult de trei leghe – spuse el – şi oştile lor îşi vor petrece cu siguranţă noaptea în câmp, înainte de a ajunge la noi.

— Dacă vrea colonelul să doarmă, să-l lăsăm să doarmă; îl vom veghea.

Colonelul auzi aceste ultime cuvinte şi întinse mâna italianului.

— Mulţumesc, Felipone, – spuse el – îţi mulţumesc, prietene; eşti bun şi curajos. Tu nu te-ai lăsat răpus de acest vânt blestemat din nord. Ah, frigul!

Şi colonelul pronunţă aceste ultime cuvinte cu un accent de groază.

— Dar eu nu sunt de loc rănit, – răspunse italianul – este firesc, deci, să sufăr mai puţin.

— Prietene, – răspunse colonelul în timp ce husarul arunca în jăratec toţi mărăcinii şi toate crengile moarte pe care le găsea în jurul tău – eu am treizeci şi cinci de ani. Soldat la şaisprezece ani, ajunsesem colonel la treizeci, ceea ce înseamnă că eram curajos şi răbdător. Ei bine, toată energia, tot curajul, totul, până la nepăsarea cu care am acceptat nenumăratele privaţiuni ale nobilei şi grelei noastre meserii, totul se năruie în faţa acestui duşman ucigător care se numeşte frigul. Îmi este frig!… Prieteni, continuă el, adresându-se în acelaşi timp soldatului credincios şi devotat, cât şi căpitanului, îmi veţi supravieţui amândoi, fără nici o îndoială, şi vă veţi aminti de mine. Ei bine, ascultaţi. Vă împărtăşesc ultima mea dorinţă, vă încredinţez soţia şi copilul meu. Am lăsat acolo, în iubita

noastră Franţă, o soţie de nouăsprezece ani şi un copil care avea să se nască. S-ar putea ca în curând ea să ajungă văduvă, iar copilul orfan.

— Armand! spuse căpitanul, nu mai vorbi astfel; vei trăi!

— O! Aş fi vrut să trăiesc! Să trăiesc şi să-i revăd pe amândoi…!

În timp ce vorbea, ochii colonelului străluceau plini de nădejde şi de dragoste.

— Dar, – reluă el cu un zâmbet trist – s-ar putea să şi mor. Atunci… atât văduva, cât şi copilul vor avea nevoie de ajutor.

— Ah! colonele, – strigă Bastien – ştiţi bine că, dacă vi s-ar întâmpla vreo nenorocire, husarul dumneavoastră şi-ar da viaţa, în orice clipă, şi sângele său până la ultima picătură, pentru soţia şi pentru copilul dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc! zise colonelul, mă bizui pe tine.

Apoi îl privi pe italian.

— Şi tu, – întreba el – tu, bătrânul meu camarad, prietenul meu, fratele meu?

Căpitanul tresări şi o umbră trecu pe chipul său. S-ar fi putut spune că ultimele cuvinte ale colonelului treziseră în el îndepărtate amintiri.

— Ai spus-o singur, Armand, – răspunse el; nu sunt eu camaradul, prietenul, fratele tău?

— Ei bine, dacă mor, – reluă colonelul – tu vei fi sprijinul soţiei mele, tatăl copilului meu. Înţelegi? În Italia am petrecut treisprezece ore pe un câmp de bătaie sub un maldăr de cadavre, cu capul într-o baltă de sânge şi cu picioarele într-alta de noroi. În Spania, la asediul Saragossei, am pornit la atac cu două gloanţe în piept; la Wagram, cu coapsa străbătută de o lovitură de baionetă, am rămas pe cal până seara. Ei bine, astăzi nu sunt decât un trup fără suflet, un om pe jumătate mort. Un laş care fuge din faţa duşmanului! Şi toate astea pentru că mi-e frig…!

— Armand…, Armand, curaj! spuse căpitanul, nu vom rămâne aici pentru totdeauna. Ne vom întoarce în ţinuturi

mai blânde… vom revedea soarele… şi vitejii se vor trezi atunci din amorţeala lor…

Colonelul Armand de Kergaz, căci acesta îi era numele, ridică trist capul.

— Nu, – răspunse el – nu voi revedea nici soarele, nici Franţa. Câteva ceasuri mai mult în frigul acesta înspăimântător şi voi fi mort!

— Armand! Domnule colonel! exclamară, în acelaşi timp, căpitanul şi husarul.

— Mor de frig, murmură colonelul cu un zâmbet trist, mor de frig şi de somn.

Şi simţind cum capul i se lasă pe piept, văzându-se cuprins de acea toropeală de neînvins care smulsese viaţa atâtor suflete nobile în această jalnică retragere, colonelul făcu un suprem efort, îşi dădu cu putere capul pe spate, şi spuse:

— Nu, nu este încă timpul să dorm; trebuie să mă gândesc la cei rămaşi acolo.

Şi privirea îi era îndreptată către orizont, în direcţia Franţei.

La auzul acestor cuvinte, chipul căpitanului deveni purpuriu; colonelul continuă însă fără să ia seama.

— Ştiu că şi tu ai iubit-o pe Hélène, şi tu ştii, de asemenea, că eu i-am lăsat libertatea de a alege între noi doi. Mai fericit decât tine, eu am fost alesul inimii sale. Îţi mulţumesc că ai acceptat acest sacrificiu şi că ai rămas, în continuare, prietenul celui care ţi-a fost rival.

Căpitanul avea ochii plecaţi, fruntea-i acoperită de roşeaţă deveni palidă şi, dacă interlocutorul său şi-ar fi păstrat sângele rece şi nu ar fi fost dominat de acel amestec îngrozitor de suferinţă morală şi de dureri fizice, ar fi înţeles că o luptă violentă se dădea în inima italianului, chinuit de amintiri.

— Dacă mor, – termină colonelul – tu o vei lua de soţie. Ţine… Pronunţând acest ultim cuvânt, colonelul îşi descheie uniforma şi-i întinse lui Felipone un plic sigilat.

— Iată testamentul meu, zise el; l-am scris la începutul nenorocitei noastre campanii, datorită unei ciudate presimţiri. Prin acest testament, prietene, îţi las o jumătate din avere, dacă primeşti să iei de soţie pe aceea care va fi văduva mea.

Din palid cum era, căpitanul deveni livid. Un freamăt nervos puse stăpânire pe trupul său şi întinse spre testament o mână tremurândă.

— Fii liniştit, Armand, – murmură el cu glasul stins – dacă te va lovi vreo nenorocire, te voi asculta… Dar vei trăi, – adăugă el – o vei revedea pe Hélène, de care nu mă mai leagă, de altfel, decât o vie şi respectuoasă prietenie.

— Mi-e frig, – repetă colonelul – cu convingerea unui om care îşi simte sfârşitul aproape.

Şi capul i se înclină din nou pe piept şi somnul îl cuprinse cu o încăpăţânare tiranică.

— Să-l lăsăm să doarmă câteva ceasuri, – îi spuse căpitanul lui Bastien – îl vom veghea noi.

— Vânt blestemat, murmură Bastien cu furie, în timp ce, ajutat de italian, îl culca pe colonel alături de foc şi-l învelea cu restul de îmbrăcăminte şi de cuverturi pe care-l mai aveau.

Cinci minute mai târziu, colonelul Armand de Kergaz dormea adânc.

Bastien, cu ochii pe el, cu privirea mângâietoare a unui câine credincios, alimenta fără întrerupere focul şi veghea ca nu cumva vreo scânteie sau vreun tăciune să cadă pe chipul ofiţerului adormit.

Cât despre căpitan, acesta îşi ţinea capul în palme; privirea îi era plecată şi fără îndoială că mii de gânduri confuze se zbăteau în creierul său.

Omul acesta, faţă de care colonelul nutrea o prietenie oarbă, era plin de vicii. Avid şi răzbunător, era insinuant cu toată lumea. Mercenar, el ştiuse să lege în armata franceză prietenii cu ofiţeri bogaţi şi de viţă nobilă. Fără să aibă el însuşi un sfanţ, avea numai prieteni milionari.

Felipone devenise căpitan mai mult prin forţa împrejurărilor decât prin actele sale de bravură, într-o vreme în care moartea secerase zdravăn în rândurile ofiţerilor.

Luase parte la mai multe bătălii, dar niciodată nu fusese văzut distingându-se el însuşi. Poate că nu era chiar un laş; dar, cu siguranţă, nu era un bărbat al cărui curaj să atingă îndrăzneala.

Felipone şi colonelul Armand erau prieteni de cincisprezece ani. Căpitani amândoi, o întâlniseră la Paris, cu trei ani în urmă, pe domnişoara Hélène Durand, fiica unui furnizor al armatei. O fată frumoasă şi fermecătoare de care se îndrăgostiseră amândoi.

Hélène îl alesese pe colonel.

Din ziua aceea, Felipone purta prietenului său o ură înspăimântătoare, o ură adâncă şi mută, ascunsă sub masca celei mai cordiale afecţiuni, dar neîndurătoare, criminală, stând gata să izbucnească în prima clipă prielnică.

De douăzeci de ori în timpul războiului, în mijlocul luptelor, Felipone îl luase la ochi pe colonel, în bătaia armei, din umbră sau la adăpostul fumului bătăliilor.

De douăzeci de ori ezitase, căutând apoi o răzbunare mai rea şi mai crudă decât acest asasinat.

Or, această răzbunare italianul o găsise, în sfârşit. Şi la ea se gândea, cu sânge rece, în timp ce colonelul dormea sub privirea devotată a lui Bastien.

— Nebunul! îşi spunea Felipone, care arunca din când în când câte o privire întunecată ofiţerului adormit. Nebunul! Îmi dă mie, care sunt sărac, banii şi, în acelaşi timp, pe nevastă-sa, tocmai mie, celui pe care ea l-a respins… Nu şi-ar fi putut pronunţa mai bine sentinţa de moarte.

Privirea căpitanului se opri, preţ de o clipa, asupra lui Bastien.

— Omul ăsta mă stinghereşte, cu atât mai rău pentru el!

Şi Felipone se ridică şi se apropie de cal.

— Doriţi ceva, domnule căpitan? întrebă husarul.

— Vreau să verific amorsele pistoalelor mele.

— Ah, zise Bastien.

— Cu blestemata asta de zăpadă n-ar fi de mirare, continuă liniştit căpitanul, ca rezervorul de pulbere să fi prins umezeală, şi dacă vin cazacii…

O dată cu aceste cuvinte, Felipone scoase un pistolet şi păru că se joacă nepăsător cu el.

Bastien îl privea liniştit, fără urmă de neîncredere.

— Pulberea este uscată, zise căpitanul, şi cremenea este în stare bună. Să trecem la altul.

Şi luă al doilea pistolet pe care-l verifică cu aceeaşi grijă.

— Ştii, – zise dintr-o dată, privindu-l pe husar – că ţintesc minunat cu această armă?

— Tot ce se poate, căpitane.

— De la treizeci de paşi, – continuă liniştit Felipone – îmi atingeam omul drept în inimă şi-l omoram pe loc întotdeauna.

— Aha! murmură Bastien distrat, cu gândul stăpânit de treburile sale de paznic de noapte.

— Mai mult decât atât, – continuă căpitanul – am pariat adesea că pot nimeri în ochiul adversarului meu, fie în cel stâng, fie în cel drept, şi am nimerit întotdeauna la fix… Dar, vezi tu, amice Bastien, cel mai simplu e să ţinteşti inima, asta omoară pe loc.

Şi căpitanul coborî ţeava pistoletului său.

— Ce faceţi? strigă cu putere Bastien, sărind înapoi.

— Ţintesc inima, răspunse rece Felipone, care ochi soldatul spunându-i: nu vreau să te fac să suferi.

Trase şi adăugă:

— Mă stinghereai, băiete; cu atât mai rău pentru tine.

Un fulger străluci în noapte, se auzi o detunătura urmată de un strigăt de durere şi husarul căzu pe spate.

Auzind şi zgomotul şi strigătul, colonelul fu smuls cu brutalitate din somnul său letargic şi se ridică pe jumătate, crezând că are de-a face cu duşmanul.

Dar Felipone, care se înarmase cu al doilea pistolet, îi propti deodată genunchiul în piept şi îl răsturnă sălbatic pe spate, silindu-l să rămână culcat.

Şi colonelul, înmărmurit de acest atac neaşteptat, văzu aplecat asupra lui chipul schimonosit şi batjocoritor al duşmanului său, însufleţit de un zâmbet feroce, şi acest zâmbet îi dezvălui cu iuţeala fulgerului toată josnicia, toată cruda infamie a omului în care crezuse.

— Ha, ha, – rânji italianul – ai fost atât de neghiob, colonele Armand de Kergaz, încât ai putut să crezi în prietenia unui bărbat căruia i-ai furat femeia pe care o iubea… Şi ai mai fost atât de neghiob încât să-ţi închipui că el te va ierta vreodată! Ai împins prostia până într-acolo, încât ţi-ai făcut testamentul implorând acest drag prieten să-ţi ia văduva de nevastă şi să primească jumătate din averea ta!… Şi ai adormit apoi liniştit, cu nădejdea de a vedea, trezindu-te, mijind zorile unor zile mai bune, şi de a te afla din nou alături de cei atât de dragi ţie, soţia şi copilul!… De trei ori idiot!… Ei bine, nu, sfârşi căpitanul, nu-ţi va fi dat să-i vezi din nou şi vei adormi, de această dată însă pentru totdeauna, scumpul meu amic!

Şi căpitanul îndreptă ţeava pistoletului său către fruntea lui Armand de Kergaz.

Acesta, stăpânit de instinctul de conservare, încercă să se elibereze din strânsoare, să scape de genunchiul care-l apăsa.

Felipone îl ţinea însă lipit de pământ şi-i spuse:

— Inutil, colonele, trebuie să rămâi aici.

— Laşule! murmură Armand de Kergaz cu dispreţul în ochi.

— Fii liniştit, Armand, dorinţa ta va fi împlinită; mă voi căsători cu văduva ta, voi purta doliu după tine şi toată lumea mă va vedea plângându-te la nesfârşit. Sunt omul care ştie să păstreze convenienţele.

Şi pistoletul atinse fruntea colonelului, imobilizat sub genunchiul italianului; acesta trase cu acelaşi sânge rece de

care dăduse dovadă cu câteva clipe în urmă, când deschisese focul asupra fidelului husar.

Glontele zdrobi craniul colonelului Armand de Kergaz şi rămăşiţele însângerate ale creierului se împrăştiară peste mâinile asasinului.

Bastien zăcea alături, într-o baltă de sânge, iar crima italianului nu avusese nici un alt martor în afara lui Dumnezeu.

Capitolul II.

Patru ani după această teribilă scenă pe care v-am povestit-o, adică în luna mai 1816, îl regăsim pe căpitanul Felipone ajuns colonel şi soţ fericit al doamnei Hélène de Kergaz.

Colonelul locuia, în tot timpul verii, într-o frumoasă reşedinţă, cu aspect seniorial, situată în Bretania, la limita extremă a Finisterului. Se numea Kerloven şi era o proprietate de familie pe care fostul colonel Armand de Kergaz o lăsase soţiei sale.

Castelul era construit la marginea mării, pe înălţimea unei faleze, iar de cealaltă parte, a pământului, domina o micuţă şi frumoasă vale bretonă, plină de bălării şi mărginită de păduri. Nimic nu era mai sălbatic şi mai pitoresc, mai izolat şi mai plin de farmec, decât această veche reşedinţă feudală, refăcută în întregime, în interior, după gustul modern, graţie averii imense a colonelului Felipone dar căreia, în afară, i se păstrase patina plină de poezie a anilor trecuţi. Un parc mare, cu ulmi seculari, înconjura castelul. Faţada era biciuită de mare, de această mare învolburată şi cenuşie, cu furii adânci, muşcând veşnic din coasta bretonă. O terasă a cărei construcţie data din vremea cruciadelor se întindea de această parte, de la un capăt la celalalt.

Cu câteva sute de picioare mai jos, mugea bătrânul ocean.

Colonelul sosise la Kerloven către sfârşitul lunii aprilie, în tovărăşia soţiei sale, care avea să dea în curând viaţă unui

copil, primul fruct al noii sale căsătorii, şi însoţit de un băiat de aproape cinci ani, care se numea Armand, după tatăl său, nefericitul colonel de husari asasinat de italian.

Colonelul Felipone ajunsese conte pe vremea Restauraţiei, ceea ce făcea ca văduva domnului de Kergaz, care fusese nobil de viţă veche, să-şi păstreze, astfel, titlul de contesă.

Contele, – aşa îl vom numi de aici înainte pe italian, – contele, deci, îşi petrecea timpul vânând prin împrejurimi şi legând prietenie cu toţi boiernaşii din vecinătate.

Contesa trăia în cea mai adâncă singurătate. Desigur, aceia care o cunoscuseră odinioară, la curtea împăratului Napoleon, pe sclipitoarea şi frumoasa Hélène de Kergaz, ar fi recunoscut-o cu greu în chipul acestei femei palide şi ofilite, cu privirea rătăcită, cu pasul şovăielnic şi obosit, cu zâmbetul trist şi resemnat.

Cu patru ani înainte, doamna de Kergaz, care de câteva luni era stăpânită de o tragică nelinişte cu privire la soarta soţului său, văzuse intrând la ea, într-o dimineaţă, pe căpitanul Felipone îmbrăcat tot în negru.

Căpitanul, se ştie, o iubise pe Hélène; dar dragostea sa născuse în sufletul tinerei femei o ură adâncă pentru el, omul ale cărui trăsături false şi perverse le ghicise instinctiv.

De multe ori, după căsătorie, încercase să deschidă ochii domnului de Kergaz asupra prieteniei lui pentru italian; din nenorocire, însă, colonelul nutrea pentru acesta o afecţiune adâncă, pe care nimic n-a putut s-o şţirbească.

Văzându-l pe căpitan, contesa nu-şi putu reţine un strigăt, presimţind nenorocirea.

Felipone se apropiase de ea încet; îi luase mâinile într-ale sale şi, ştergându-şi o lacrimă ipocrită, îi spusese:

— Dumnezeu este necruţător cu noi, doamnă. Ne-a luat, dumitale soţul, iar mie prietenul. Să plângem împreună…

Numai câteva zile mai târziu află biata văduvă despre testamentul soţului său, despre acel testament în care

nesocotitul o implora să devină soţia aceluia care avea să fie ucigaşul său şi un al doilea tată copilului ce avea să se nască.

Aversiunea contesei pentru Felipone era însă atât de mare, încât ea nu se supuse.

Italianul era şiret şi răbdător: păru uimit de ultima dorinţă a prietenului său şi se declară nedemn să-i ia locul. Ceru numai umila favoare de a rămâne un simplu protector, un prieten devotat al sărmanei văduve, un tutore al micului orfan.

Şi, timp de trei ani, omul acesta îşi jucă atât de bine rolul, se arătă atât de drăgăstos, atât de bun, atât de devotat şi de dezinteresat, încât sfârşi prin a o dezarma pe contesă; ea crezu că s-a înşelat şi că l-a judecat greşit.

Apoi, epoca imperială îşi arătă adevărata ei faţă.

Doamna de Kergaz nu era nobilă din naştere şi, cu toate că era văduva unui ofiţer imperial, se văzu expusă unor persecuţii; înţelese mai bine ca oricând singurătatea îngrozitoare a văduvei care este mamă şi care trebuie să se dăruie fiului său.

Felipone devenise curtean şi, fiind bine văzut la curte, ar fi putut să facă multe pentru viitorul orfanului. Acesta a fost motivul care a cântărit cel mai mult în ochii contesei. Ea sfârşi prin a ceda insistenţelor şi se căsători cu italianul. Dar, lucru ciudat, din chiar clipa în care îşi legă viaţa de cea a contelui, aversiunea pe care i-o inspirase la început şi pe care acesta izbutise s-o stingă, se reaprinse cu putere în sufletul contesei.

O dată ce şi-a atins scopul, colonelul a socotit de prisos să continue a-şi juca rolul, care fusese unul de lungă şi răbdătoare prefăcătorie. Firea sa de om rău, sălbatic şi răzbunător, ieşi din nou la iveală şi-şi puse în gând să-i plătească Hélènei pentru toate necazurile pe care i le pricinuise până atunci.

Şi începu pentru biata femeie o viaţă plină de lacrimi şi de singurătate, cu atât mai grea, cu cât căuta să ascundă

adevărul asupra căsniciei sale tiranice.

Ziua, în văzul lumii, Felipone zâmbea soţiei sale dar, în umbra intimităţii, devenise călăul ei. Mizerabilul născocise torturi de neînchipuit pentru această nobilă fiinţă care crezuse în el o singură zi.

Ura sa plină de gelozie se năpusti şi asupra copilului, care-i amintea de primul soţ al contesei. Şi atunci când aceasta fu pe punctul de a deveni din nou mamă, italianul îndrăzni să-şi facă acest calcul josnic:

— Dacă micuţul Armand ar muri, fiul meu ar moşteni o avere imensă… Este atât de uşor ca un copil de patru ani să moară…

Acestea erau gândurile care-l stăpâneau pe contele Felipone în timp ce sosea la Kerloven.

Contesa, înăbuşindu-şi lacrimile, trăia la Kerloven într-o singurătate absolută, închinând copilului toate puterile ei, în timp ce soţul său îşi făcea de cap.

Într-o seară, – era pe la sfârşitul lunii mai – îl lăsase pe micul Armand să se joace pe terasa castelului şi, stăpânită de acea aprigă nevoie de rugăciuni şi de reculegere pe care o simt sufletele zdrobite, contesa se retrăsese în camera ei pentru a îngenunchea în faţa chipului sculptat în fildeş al lui Cristos, chip aflat la căpătâiul patului său.

Rămăsese mult timp în rugăciuni, se înnoptase, şi era o noapte adâncă, aşa cum sunt, adesea, nopţile pe coastele ceţoase ale vechii Bretanii. Vântul sufla puternic dinspre mare, iar valurile mugeau spărgându-se de stânci. Contesa se gândi la fiul ei şi, animată de o stranie presimţire, se pregătea să părăsească încăperea pentru a striga copilul, chiar în clipa în care intră soţul său.

Felipone era în costum de vânătoare, cu cizme şi cu pinteni. Îşi petrecuse ziua prin pădurile vecine şi părea că tocmai a sosit.

Văzându-l, contesa simţi cum strania presimţire îi strânge şi mai mult inima.

— Unde este Armand? îi spuse ea neliniştită.

— Mă pregăteam să te întreb acelaşi lucru, – răspunse contele calm – sunt foarte surprins că nu-l văd aici, lângă dumneata.

Contesa tresări auzind această voce prefăcută şi inima i se strânse din nou.

— Armand! Armand! strigă contesa deschizând fereastra care dădea spre terasă.

Copilul nu răspunse.

— Armand! Micul meu Armand! repetă mama cu durere.

Aceeaşi tăcere.

O lampă aflată pe un gheridon nu izbutea să lumineze în întregime această mare încăpere în care rămăseseră vechile tapiserii, mobilele de stejar înnegrit şi care păstra pecetea trecutului. Cu toate acestea, o rază de lumină căzu pe fruntea întunecată a italianului şi contesa păru că zăreşte o paloare lividă pe chipul său.

— Copilul meu, repetă ea cu îngrijorare; ce-ai făcut cu copilul meu?

— Eu? răspunse contele cu o uşoară tresărire în glas, care nu scapă însă mamei îngrijorate; n-am văzut de loc copilul, în clipa asta am descălecat.

Pronunţând aceste cuvinte, vocea puţin tulburată a italianului îşi regăsise tonul obişnuit şi calmul perfect.

Aceasta n-o împiedică pe contesă să se avânte afară, mânată de cele mai negre presimţiri şi strigând:

— Armand! Armand! Unde eşti, Armand!

Capitolul III.

Cu douăzeci de minute în urmă, contele Felipone sosise de la vânătoare şi păşise în curtea reşedinţei de la Kerloven.

Servitorii castelului nu erau prea numeroşi, cam o duzină cu totul, înţelegând şi un grăjdar şi pe cei doi îngrijitori de câini. Aceştia trei din urmă locuiau în curte, ocupaţi cu grajdurile şi cuştile; ceilalţi erau răspândiţi prin castel.

Contele urcă, deci, marea scară a reşedinţei fără să întâlnească pe nimeni în drumul său şi ajunse la intrarea

unei lungi galerii, care se întindea de jur împrejurul primului etaj, ducând, în dreapta şi în stânga, spre diferite apartamente şi dând, printr-o uşă de sticlă, spre terasă.

Această terasă era locul de plimbare preferat al italianului. Aici venea el de obicei, după masa de prânz sau după cină, pentru a fuma o ţigară şi pentru a arunca o privire visătoare şi distrată asupra mării.

Uşa de sticlă era întredeschisă; fără să-şi dea seama, Felipone trecu pragul.

Întunericul nopţii se lăsa încet. O ultimă rază a amurgului se strecura la orizont, despărţind spuma valurilor de ultimii nori de pe cer. Vuietul mării, care se izbea, jos, de stânci, urca până pe terasă ca un murmur surd.

Contele făcu trei paşi şi se poticni. Piciorul său întâlnise un obiect şi se auzi un sunet sec. Era un cal de lemn, jucăria copilului.

Felipone mai făcu vreo câţiva paşi şi, la ultimele luciri tremurânde ale înserării, zări copilul ghemuit alături de parapetul terasei, într-un colţ, şi absolut nemişcat.

Armand, obosit de atâta joacă, abandonase calul de lemn şi se aşezase o clipă să se odihnească, apoi i se făcuse somn, acel somn de neînvins care în copilărie te cuprinde dintr-o dată. Şi adormi adânc.

Văzând copilul, contele se opri pe loc.

Vânase singur toată ziua. Singurătatea este un prost sfătuitor pentru cei ce nutresc gânduri criminale.

Timp de cinci sau şase ceasuri, Felipone călărise pe potecile verzi ale acelor întinse păduri din Bretania unde liniştea este atât de adâncă, iar singurătatea atât de deplină.

Pierdut de ceilalţi vânători, nu mai auzea nici hămăitul câinilor şi, încetul cu încetul, pradă unor visuri care abia se înfiripau, el lăsase hăţurile să joace libere la gâtul calului.

Atunci îi reveni, dârz şi puternic, gândul care-l obsedase din clipa în care contesa rămăsese însărcinată.

Micul Armand, îşi spuse el, va avea într-o bună zi douăzeci şi unu de ani şi lui îi va reveni toată averea tatălui său. Dacă ar muri, mama lui l-ar moşteni, iar fiul meu ar moşteni-o pe maică-sa.

Şi, o dată mai mult, italianul zâmbise gândului infam al asasinării copilului.

Şi iată că prima fiinţă pe care o întâlnea la înapoiere este tocmai copilul, acest copil care doarme acolo, în locul acela singuratic, departe de toată lumea, la această ora târzie, când ideea unei crime îşi face loc uşor într-un suflet josnic.

Contele nu trezi copilul, dar se propti de parapetul platformei şi întinse capul înainte.

Cu două sute de picioare mai jos, valurile se zbăteau învăluite de o spumă albă. Aceste valuri puteau sluji de mormânt.

Felipone se întoarse şi îmbrăţişă terasa dintr-o singură privire. Era pustie şi întunericul nopţii începea s-o învăluie.

Vocea adâncă a mării urca până la el şi părea să-i spună: „Oceanul păstrează pentru el ceea ce i se încredinţează.”

Un fulger drăcesc străbătu gândurile acestui bărbat şi o ispită îngrozitoare îi muşcă inima.

— S-ar fi putut întâmpla, – murmură el – ca acest copil curios să privească marea, să se fi urcat pe acest parapet care nu măsoară decât trei picioare; s-ar mai fi putut întâmpla ca el să se aşeze, imprudent, pe acest parapet şi să fi adormit acolo, aşa cum a adormit la piciorul parapetului. Apoi, în somn, şi-ar fi putut pierde echilibrul…

Un zâmbet sinistru se ivi pe buzele albe ale italianului.

— Şi-atunci, – îşi isprăvi el gândul – atunci băiatul meu nu va mai avea nici un frate, iar eu nu voi mai avea de dat socoteală în calitate de tutore.

Pronunţând aceste ultime cuvinte, contele se aplecă din nou către mare.

Valurile bubuiau surd şi păreau să-i spună: „Trimite-ne acest copil care te încurcă, îl vom păstra cu credinţă şi-i vom face un frumos linţoliu din alge verzi”.

Privi încă o dată în jurul lui, cu uitătura pătrunzătoare şi iute a criminalului care se teme să nu fie văzut. Liniştea, întunericul, pustiul, toate îi spuneau: „Nimeni nu te va vedea, nimeni nu va putea jura niciodată în faţa vreunui tribunal al oamenilor că tu ai asasinat un biet copil!”

Atunci, contele fu cuprins de ameţeală şi nu mai ezită.

Făcu încă un pas, ridică în braţele lui copilul adormit şi azvârli frageda făptură peste parapet.

Două clipe mai târziu, un zgomot surd care urcă din adâncurile oceanului îl înştiinţă că valurile îşi primiseră şi îşi înghiţiseră prada.

Copilul nu scosese nici un strigăt pomenindu-se în văzduh.

Timp de câteva minute, Felipone rămase nemişcat, pradă unei ciudate înfierbântări, în chiar locul în care făptuise fărădelegea; apoi, mizerabilul fu cuprins de frică şi vru să fugă; stăpânirea de sine care-i caracterizează pe marii criminali îi reveni însă după aceea, şi el înţelese că, fugind, s-ar trăda. Atunci, cu pasul încă şovăielnic, dar cu fruntea de pe acum senină, părăsi terasa în vârful picioarelor şi se îndreptă către apartamentul soţiei sale, lăsând, în sfârşit, să răsune pe dalele culoarului pintenii şi tocurile puternicelor sale cizme.

Capitolul IV.

Contesa se repezise afară din cameră strigându-şi copilul în toate zările, iar soţul său o urmase, manifestând, la rândul său, o mare nelinişte, căci copilul avea obiceiul de a se întoarce alături de mama sa de îndată ce-şi sfârşea joaca.

Strigătele contesei puseseră în curând tot castelul în mişcare. Nimeni nu-l văzuse pe micul Armand din clipa în care mama sa îl lăsase pe terasă.

Fură cercetate, pe rând, castelul, grădina, parcul; copilul nu era nicăieri.

Trecură două ceasuri de cercetări infructuoase; contesa, înnebunită, îşi frângea mâinile în deznădejdea ei, iar

privirea-i fierbinte părea că încearcă să pătrundă până în adâncul inimii lui Felipone, pe care-l şi vedea ca pe ucigaşul copilului, ghicind, astfel, ceea ce el făptuise.

Italianul îşi juca însă atât de bine profunda întristare, în glasul şi în gesturile lui citeai o atât de nevinovată uimire, o atât de mare durere, încât mama, o dată mai mult, crezu că s-a lăsat târâtă de acea puternică duşmănie pe care o purta soţului său, acuzându-l de dispariţia copilului.

Sosi deodată un servitor ţinând în mână pălărioara copilului, împodobită cu o pană, care-i căzuse de pe cap în timp ce dormea, oprindu-se pe bordura terasei.

— Ah, bietul copil! exclamă Felipone, se vede că a escaladat parapetul…

În clipa în care contesa, auzind aceste cuvinte şi văzând obiectul care părea să confirme tristul adevăr, tresărea înspăimântată. În pragul încăperii în care se găseau acum cei doi soţi apăru un om; văzându-l, contele Felipone se dădu îngrozit înapoi şi deveni livid.

Capitolul V.

Persoana care se ivise era un bărbat în jurul a treizeci şi şase de ani, îmbrăcat într-o lungă redingotă albastră, împodobită cu o panglică roşie, cum purtau pe atunci soldaţii Imperiului lăsaţi la vatră de către Restauraţie.

Era un om înalt, din ai cărui ochi ţâşneau fulgere întunecate, dezvăluind indignarea pe chipul său plin de mânie.

Făcu trei paşi în întâmpinarea lui Felipone care se tot dădea îndărăt înspăimântat, întinse o mână către el şi-i strigă:

— Asasinule! Asasinule!

— Bastien! şopti Felipone cuprins de ameţeală.

— Da, repetă husarul, căci el era, Bastien pe care tu ai crezut că l-ai ucis pe loc şi care nu e mort… Bastien, pe care cazacii l-au găsit zăcând într-o baltă de sânge, un ceas după fuga şi după dublul tău asasinat, şi căruia i-au salvat viaţa… Bastien, prizonier timp de patru ani şi care, în

sfârşit, vine să-ţi ceară socoteală pentru viaţa colonelului său, cu al cărui sânge ţi-ai pătat mâinile…

Şi în timp ce Felipone, fulgerat, se tot retrăgea din faţa acestei înspăimântătoare apariţii, Bastien o privi pe contesă şi-i spuse:

— Doamnă, acest om, acest mizerabil a ucis copilul aşa cum i-a ucis şi tatăl.

Contesa înţelese.

Mama, disperată până atunci, deveni dintr-o dată ca o tigroaică în prezenţa celui ce-i omorâse copilul; se aruncă spre el pentru a-l sfâşia cu unghiile, strigând:

— Asasin! Asasin! Te aşteaptă eşafodul… Am să te dau chiar eu pe mâna călăului…!

În clipa aceea însă, în timp ce infamul continua să dea înapoi, Hélène scoase un strigăt şi simţi mişcând ceva în străfundurile fiinţei sale. Se opri, palidă, zdrobită… clătinându-se…

Bărbatul pe care voise să-l dea pe mâna legii, bărbatul pe care voise să-l târască pe scările eşafodului, acest mizerabil, acest infam era tatăl celuilalt copil, al copilului pe care-l simţea mişcând la sânul ei.

Capitolul VI.

Există la Paris un cartier foarte nou, în care de vreo cincisprezece-douăzeci de ani se instalaseră două soiuri distincte de locuitori, foarte diferite unul de celălalt, dar pe care întâmplarea şi, poate, o anumită comunitate de gusturi şi de obiceiuri, le reunea adesea.

Este vorba despre acele numeroase străzi care, de oriunde ar veni, duc toate spre colina Montmartre, ating, în punctul lor de plecare, strada Saint-Lazar urcă până la zidul de pază – şi care au luat numele comun de cartierul Breda.

Acolo, făpturile acelea nebune care se nasc şi care mor la întâmplare şi care strălucesc vreo zece ani ca meteorii, fetele acelea stăpânite de lene şi de plăceri, care înşiră averi pe minunatele lor degete, care-şi trăiesc dinainte

viitorul risipindu-şi prezentul, lumea aceasta, a păcătoaselor, a pus stăpânire pe catul de jos şi pe primul etaj al fiecărei case.

Etajele superioare şi, îndeosebi, cele care sunt prevăzute cu terase, au fost cucerite de o lume spirituală şi cu gusturi deosebit de alese, lipsită de bogăţie şi căreia i se spune lumea artiştilor. Puţine sunt casele, mai ales în partea de pe deal a cartierului, în care să nu găseşti unul sau două ateliere; unele adăpostesc un muzician deja celebru sau pe cale de a deveni, altele câte un poet care se consolează de nerecunoştinţa acestui secol barbar respirând cu toate puterile aerul tare care pătrunde prin ferestrele mansardei sale. Artişti şi femei păcătoase, trăind oarecum de la o zi la alta, s-au strâns frăţeşte unii alături de alţii, pentru a da viaţă noului oraş care, cu numai cincisprezece ani în urmă, era doar o biată aşezare.

În adevăr, în anul 1843 extremităţile străzilor Blanche şi Fontaine-Saint-Georges abia dacă erau clădite, iar casele, răspândite ici-colo în preajma zidului de pază, arătau ca o turmă de oi răsfirată la poalele unui deal.

Între strada Pigalle şi strada Fontaine, în chiar locul unde avea să ia fiinţă strada Duperre, se înălţa o casă mare în care îşi adunase muzele o întreagă colonie de artişti.

Şi iată că în noaptea care desparte lăsata secului de miercurea mare, în anul 1843, cel de-al patrulea etaj al acestei case era scăldat în lumină; şi prin ferestrele deschise, – căci noaptea era călduţă, ca o noapte de aprilie, cu toate că luna martie era la începutul ei, – se auzeau glasuri puternice, vesele, precum şi sunetele unei polci pline de frenezie.

Un pictor de talent pe care averea şi renumele îl copleşiseră dintr-o dată, şi care se numea Paul Lorat, turna unul din acele chefuri între artişti, care străluceau prin excentricitatea lor şi cărora artele reunite le aduceau întregul lor prestigiu.

Imensul atelier al marelui artist fusese transformat în sală de bal, iar terasa, care era lipită de atelier – în grădină.

Era un bal costumat şi chiar mascat.

Invitaţii făceau parte din cele mai diferite categorii.

Se găseau acolo artişti, oameni de litere, băieţi de familie care se ruinau cu nepăsare, câţiva funcţionari de minister, o duzină de agenţi de schimb, un bancher celebru, câte un exemplar, adică, din toate celebrităţile la modă.

Femeile făceau parte atât din lumea teatrului, cât şi din lumea mondenelor.

Costumul istoric se impunea şi nici un invitat nu scăpase prilejul.

Doamnele de la curtea lui Ludovic al XV-lea dansau cu pajii lui Carol al V-lea, iar primul cadril legăna în ritmurile lui o regină Elisabeta a Angliei, un marchiz de Lauzun, o Agnèse Sorel şi un Ludovic al XIII-lea.

Capitolul VII.

Şi, în timp ce în atelier se dansa, câţiva rari invitaţi se izolaseră pe terasă, sfidând aerul proaspăt al nopţii şi un început de ploaie rece şi pătrunzătoare.

Era aproape de unsprezece; unul dintre aceştia stătea rezemat de balustrada balconului şi privea trist la picioarele sale, în timp ce valsul îi trimitea, din când în când, acorduri duioase şi învăluitoare.

Îmbrăcat în negru şi având chipul acoperit cu o mască, bărbatul acesta, costumat ca un senior scoţian de la curtea Mariei Stuart, era înalt şi părea destul de tânăr.

Cu fruntea lăsată în palme, trist şi visător ca şi când s-ar fi aflat la o sută de leghe de această sărbătoare, el şoptea:

— Aşa e viaţa! Oamenii aleargă după fericire, dar nu dobândesc, vai, decât un dram de plăcere trecătoare. Dansaţi, nebuni ce sunteţi, tineri zănateci care n-aţi cunoscut încă suferinţa. Dansaţi şi cântaţi… Nici nu vă trece prin minte că în ceasul acesta sunt alţii care, chinuiţi, plâng.

Şi visătorul cuprinse, dintr-o privire, întregul orizont.

La picioarele sale, învăluit în ceaţă, Parisul, gigant de piatră şi ţărână, dormea un somn frământat.

Foarte aproape, la poalele colinei, Opera părea să poarte pe frontispiciul ei un nimb argintiu; bulevardele străluceau în bătaia unor gigantice ghirlande de lumini şi păreau să cuprindă laolaltă Parisul scânteietor şi aurit al cartierului Madeleine cu Parisul întunecat şi mohorât al mahalalei Saint-Antoine, Parisul bogaţilor cu cel al săracilor, Parisul trândăviei poleite cu cel al muncii înverşunate.

Apoi, şi mai departe încă, la orizont, pe celălalt mal al Senei, pe jumătate cufundat în ceţuri, ochiul visătorului descoperi Panteonul care-şi înălţa cupola întunecată către cer. La dreapta acestui monument, austerul cartier Saint-Germain, capitală detronată de cincisprezece ani, reşedinţa unei monarhii fără rege, adăpost al vechilor nobili aflaţi în doliu. La stânga, şi întinzându-se până pe povârnişurile mâloase ale râului Bièvre, mizerul cartier Saint-Marceau, pe care abia izbutesc să-l lumineze, ici-colo, îndepărtate felinare, aidoma unor faruri care rătăcesc pe o mare furtunoasă.

„O, măreţ oraş! murmură bărbatul care îmbrăţişa cu privirile această imensă şi sublimă panoramă a celui mai frumos oraş din lume, nu eşti, oare, tu însuţi simbolul misterelor universului? Aici, desfrâul e treaz, iar dincolo, munca, ostenită, doarme; la picioarele mele se aud zgomotele balului, iar la orizont se zăresc luminile unei noi dimineţi de muncă; la dreapta, cântecele fericiţilor, zâmbetele îndrăgostiţilor, visurile de aur şi amăgirile fără de sfârşit ale acelei beţii căreia i se spune speranţă. La stânga, plânsetele suferinţei, lacrimile tatălui care şi-a pierdut copilul, ale copilului rămas orfan de mamă, ale logodnicului căruia moartea sau rivalul i-au răpit logodnica.

Aici, zgomotul caleştii care poartă doi tineri căsătoriţi, fericiţi şi frumoşi, ceva mai departe fluierul tainic al pungaşilor şi scârţâitul şperaclului mânuit de spărgător. O,

măreţ oraş, închizi, în tine singur, mai multă virtute şi mai multă crimă decât poate cuprinde tot restul lumii.

Patrie a unor cumplite şi înspăimântătoare drame, între zidurile tale se făptuiesc infamii fără de număr, crime fără de nume, pe care legea n-ar fi în stare să le pedepsească… tranzacţii ruşinoase pe care justiţia omenească nu le poate dezvălui şi nici pedepsi.

În oceanul tău de noroi, de fum şi de zgomote, un ochi pătrunzător ar descoperi repede sfâşietoare nenorociri pe care mila publică este neputincioasă a le alina, virtuţi sublime care trec neobservate şi cărora nimeni nu s-a gândit să le dea cuvenita răsplată.

O, Paris! continuă tânărul, ameninţând cu mâna întinsă imensul oraş. Ar face adevărate minuni, între zidurile tale, bărbatul care, folosind o avere imensă ca pe o pârghie, călăuzit de o inteligenţă şi de o voinţă fără egal, s-ar preface într-un cavaler al dreptăţii, în tămăduitorul tuturor acestor nenorociri, în binefăcătorul tuturor acestor virtuţi ignorate.

A! Dacă aş avea aur, mormane de aur, cred că aş putea fi eu omul acela”.

Părăsi balustrada balconului şi se plimbă câteva clipe în lungul şi latul terasei, tot atât de nepăsător la zgomotele chefului pe cât ar fi fost un trecător de pe stradă.

„Dumnezeule! adăugă el, ar fi o nobilă şi măreaţă misiune aceasta, o misiune pe care eu aş putea-o împlini, eu care nu iubesc pe acest pământ decât o singură fiinţă pentru totdeauna pierdută, eu care n-am nici familie, nici nume, nici patrie!”

Vorbind astfel, singuraticul se pomeni faţă în faţă cu un alt solitar, venit şi el să respire puţin pe terasă şi să scape, astfel, de aerul înăbuşitor al balului.

Ca şi acesta, era mascat; numai că, în locul sobrului costum scoţian, el purta tunica roşie, pantalonii albaştri ca cerul şi jaboul lui Don Juan.

— Zău, domnule, se adresă el scoţianului pe un ton de uşoară zeflemea, sunteţi tot atât de serios ca şi costumul dumneavoastră.

— Găsiţi? întrebă gânditorul, tresărind la auzul acelei voci care i se păru cunoscută de undeva.

— Vă rosteaţi, mi se pare, o cuvântare destul de patetică şi destul de interesantă, judecând după cele câteva cuvinte care v-au scăpat, continuă Don Juanul, la fel de zeflemitor.

— Poate…

— Nu spuneaţi dumneavoastră, adineaori: „O! Dacă aş avea aur, aş fi eu omul acela!” Şi nu este adevărat că priveaţi Parisul vorbind astfel?

— Ba da, răspunse scoţianul; şi-mi spuneam că cel ce are mult aur la îndemână poate împlini o mare şi nobilă misiune în acest Paris care doarme la picioarele noastre…

— Pe legea mea, domnule, spuse Don Juanul, cred că eu sunt omul de care aveţi nevoie.

— Dumneavoastră?

— Bătrânul meu tată, care nu mai poate întârzia mult la întâlnirea cu strămoşii, ceea ce este în ordinea firească a lucrurilor, îmi va lăsa mie o rentă de patru sau cinci sute de mii de franci.

— Dumneavoastră?

— Mie.

— Foarte bine, spuse scoţianul, priviţi: vedeţi acest gigant care se întinde şi-şi desfăşoară braţele enorme pe cele două maluri ale acestui imens fluviu, acest Babilon modern de zece ori mai mare decât Babilonul antic? Acolo, crima face casă bună cu virtutea; hohotele de râs se amestecă în aer cu strigătele de moarte, cântecele de dragoste cu plânsul disperării; puşcăriaşul păşeşte pe acelaşi trotuar cu martirul. Nu credeţi că un om inteligent şi bogat ar putea juca un mare rol?

— Într-adevăr, răspunse Don Juanul cu o voce batjocoritoare şi muşcătoare, ieşită parcă din fundul iadului.

Şi, ca şi când adevăratul Don Juan, Don Juan de Marana al poeţilor, bărbatul fără suflet, banditul care călca totul în picioare, eroul scepticismului cântat de către Lord Byron, nelegiuitul răpitor de călugăriţe şi călău de fecioare, ar fi făcut în aşa fel încât sufletul său blestemat şi afurisit să treacă în sufletul aceluia care-i împrumutase haina, costumatul reluă:

— Într-adevăr, sunt multe de făcut acolo, maestre, şi Satana, care, în chip de diavol şchiop, înălţa capacul de peste Madrid arătând învăţăcelului său, ca preţ al eliberării, ce se găseşte înăuntru, Satana însăşi n-ar şti mai multe decât mine în treaba asta. Vedeţi acest oraş imens? Ei bine, pentru un bărbat care are şi timp şi bani se găsesc acolo femei de cucerit, oameni de vândut şi de cumpărat, pungaşi de recrutat, mansarde unde preţul muncii se adună bănuţ cu bănuţ pentru a se preschimba în budoare somptuoase, împodobite cu aurul trândăviei. Iată cum înţeleg eu misiunea de care vorbeaţi.

— Infamie! murmură scoţianul.

— Haida de, dragul meu! Infamă nu-i decât prostia. De altfel, vorbind aşa, nu sunt în pielea personajului meu? Mii de draci! Nu sunt eu Don Juan?

Şi râzând tot timpul, cu râsul acela care părea să cuprindă într-însul tot geniul răului, noul Don Juan îşi smulse masca. Scoţianul scoase un strigăt şi se dădu înapoi cu un pas.

— Andréa! murmură el.

— Ia te uită, făcu vicontele, eu însumi! Mă cunoaşteţi dumneavoastră?

— Poate, răspunse scoţianul care-şi redobândise calmul.

— Foarte bine, în cazul acesta, om al virtuţii, – jos masca! Trebuie să ştiu în faţa cui mi-am expus teoria.

— Domnule, răspunse rece scoţianul, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş prefera să aştept ora mesei.

— De ce?

— Am făcut un rămăşag, răspunse el scurt.

Şi se avântă pe neaşteptate în vâltoarea balului.

— Ciudat, – murmură Andréa – mi se pare c-am mai auzit glasul acesta.

— La masă! La masă! se striga în acelaşi timp din toate părţile.

Masa era gata.

O bună parte dintre invitaţi plecaseră între timp. Era târziu şi nu rămăseseră decât vreo treizeci de persoane.

Toţi se aşezară veseli la masă şi toate măştile căzură, cu excepţia aceleia pe care o purta bărbatul îmbrăcat în senior scoţian de la curtea Mariei Stuart.

În loc să se aşeze, acesta rămase în picioare în spatele scaunului său.

— Jos masca! îi strigă o femeie cu glas vesel.

— Cu voia dumneavoastră, doamnă, încă nu, răspunse el.

— Cum? Veţi mânca mascat?

— Nu voi mânca.

— Totuşi, veţi bea.

— Nici pe atât.

— Dumnezeule! se auziră şoapte de jur-împrejur, pare o voce ieşită din mormânt!

— Doamnelor, – reluă scoţianul – am încheiat un rămăşag.

— Să auzim rămăşagul!

— Am pariat că nu-mi voi scoate masca decât după ce voi fi împărtăşit o tristă poveste unor oameni atât de veseli ca dumneavoastră.

— Drace! o poveste tristă… Asta-i grav! sări de colo o frumoasă actriţă de vodevil, costumată în paj.

— O poveste de dragoste, doamnă.

— O! dacă este o poveste de dragoste, spuse o contesă în crinolină, asta-i cu totul altceva. Toate poveştile de dragoste sunt vesele. Jucându-şi rolul de doamnă de la curtea lui Ludovic al XV-lea, contesa, după cum se vede, nu prea lua dragostea în serios.

— Şi totuşi povestea mea e tristă, doamnă.

— Ei bine, povestiţi-o.

— Dar este foarte scurtă, reluă omul cu masca.

— Povestea! povestea i se cerea în gura mare.

— Iată, zise scoţianul, povestea mea. Există bărbaţi care iubesc mai multe femei. Eu n-am iubit decât una. Am iubit-o însă puternic, din tot sufletul, fără s-o întreb cine e şi de unde vine.

— Aha! întrerupse pajul, era vorba, deci, de o necunoscută?

— Am găsit-o plângând, într-o noapte, pe treptele unei biserici. Fusese sedusă şi părăsită. Seducătorul său era un mizerabil, un asasin, un hoţ.

Vocea povestitorului era tăioasă, ca aceea a lui Don Juan de mai înainte, iar vicontele Andréa tresări.

— Şi iată că, într-o bună zi, – continuă scoţianul – bărbatul acela, pe care-l detesta şi de care fugise cu scârbă, a vrut să mi-o răpească; s-a furişat la ea ca un tâlhar şi, purtând-o în braţe, se pregătea să fugă în clipa în care am pătruns… Nici el şi nici eu nu aveam altă armă decât un pumnal… Preţul victoriei era femeia… Ne-am bătut cu pumnalul, în preajma trupului său aproape în nesimţire. Ce s-a petrecut, oare, între noi? Cât timp a ţinut această groaznică luptă? N-am ştiut-o niciodată… Adversarul m-a răpus. M-a răsturnat cu o ultimă lovitură şi două ceasuri mai târziu am fost găsit singur, scăldat într-o baltă de sânge. Cel ce încercase să mă ucidă dispăruse şi, o dată cu el, femeia pe care eu o iubeam.

Povestitorul se întrerupse şi îşi opri privirile asupra vicontelui.

Andréa era palid şi fruntea îi era îmbrobonită de sudoare.

— Timp de trei luni, – îşi continuă povestea bărbatul mascat – m-am aflat între viaţă şi moarte. Viaţa şi tinereţea au izbutit, în cele din urmă, să învingă şi am fost salvat. După ce m-am restabilit, am încercat s-o regăsesc pe aceea pe care o iubeam şi pe netrebnicul ei răpitor. Am regăsit-o

singură, am regăsit-o muribundă. Părăsită din nou de către trădător, într-un han mizer din nordul Italiei, ea îşi dădu sufletul în braţele mele, iertându-l pe păcătos…

Bărbatul mascat se opri încă o dată şi privirile sale alunecară asupra comesenilor. Aceştia îl ascultau în linişte şi zâmbetul dispăruse de pe chipurile lor.

— Ei bine, – sfârşi el – pe acest bărbat, pe acest hoţ, pe acest ucigaş, pe călăul acestei femei l-am regăsit astă-seară, cu numai un ceas în urmă… Şi pot, în sfârşit, să mă răzbun!… L-am regăsit şi infamul se află aici… printre dumneavoastră!

Bărbatul care-şi păstrase masca pe faţă întinse mâna către viconte şi adăugă:

— Iată-l!

Şi în timp ce Andréa ţâşnea de pe scaunul său, masca se desprindea de pe chipul povestitorului.

— Armand, sculptorul! se şoptea.

— Andréa, – strigă el cu glas de tunet – Andréa! Mă recunoşti?

În aceeaşi clipă însă, în timp ce comesenii rămăseseră împietriţi în urma acestui neaşteptat şi cumplit deznodământ, uşa se deschise şi în încăpere pătrunse un om îmbrăcat în negru.

Omul acesta, aidoma bătrânului servitor care-l surprinde pe Don Juan în timpul unei orgii şi-i vesteşte moartea tatălui său, omul acesta păşi direct către Andréa, fără să arunce nici o privire în jurul său şi-i spuse:

— Domnule viconte Andréa, tatăl dumneavoastră, generalul conte Felipone, care este grav bolnav de mai multă vreme, se simte foarte rău astăzi şi ar voi să vă ştie la căpătâiul său, mângâiere pe care doamna, mama dumneavoastră, n-a putut-o avea în timp ce-şi dădea duhul.

Andréa se ridică şi, profitând de zarva pe care această nouă veste o stârnise, ieşi; în aceeaşi clipă, însă, bărbatul care adusese ştirea agoniei tatălui său îl privi pe Armand,

care se repezise să-l oprească pe Andréa şi scoase un strigăt:

— Cerule! Imaginea vie a colonelului meu!

Un ceas mai devreme, o scenă cu totul diferită, dar nu mai puţin emoţionantă se desfăşurase în partea de sus a cartierului Saint-Honoré.

La extremitatea străzii Ecuries-d'Artois, se găsea o clădire imensă, tăcută şi întunecată de parcă ar fi fost nelocuită.

În această clădire, la o atât de târzie oră din noapte, la primul etaj şi într-o încăpere imensă, mobilată ca pe vremea Imperiului, un bătrân trăgea să moară aproape singur, tot atât de singur şi de părăsit precum trăia de mult timp.

Un altul, la fel de bătrân, dar în plină putere, se afla la căpătâiul patului şi pregătea bolnavului o poţiune.

— Bastien, – şopti muribundul cu voce stinsă – am să mor!... Crezi că ţi-ai îndestulat setea de răzbunare? În loc să mă târăşti la eşafod, aşa cum ai fi putut s-o faci, tu ai preferat să stai lângă mine fără încetare, ca o întruchipare a remuşcărilor mele pentru crimele ce-am făptuit; ai devenit servitorul meu, tu, cel care mă dispreţuia; îmi spuneai monseniore şi simţeam în fiecare clipă o amară batjocură în vocea ta de diavol... A! Bastien! Bastien, te-ai răzbunat de ajuns?... Socoţi că am fost destul de pedepsit...?

— Încă nu, stăpâne, răspunse Bastien, husarul care, de treizeci de ani, îşi tortura din umbră ucigaşul şi-i spunea fără încetare: „A! mizerabile, dacă nu te-ai fi căsătorit cu văduva colonelului meu...!"

— Ce-ţi mai trebuie, Bastien? Vezi bine, am să mor... Şi-am să mor singur.

— Aceasta e răzbunarea mea, Felipone, spuse servitorul în şoaptă. Trebuie să mori aşa cum a murit şi victima ta, soţia ta... fără să-şi fi putut lua rămas bun de la fiul vostru.

— Fiul meu! murmură bătrânul care, cu un suprem efort se ridică în capul oaselor. Fiul meu!

— A! se strâmbă Bastien, fiul tău. Aşchia nu sare departe de trunchi; fiul tău e la fel de egoist şi de lipsit de inimă ca şi tine, corupe fetele cinstite, trişează la joc, îi asasinează pe cei cu care se bate în duel şi tot Parisul îl dă ca model de corupător elegant… Şi totuşi, e fiul tău… Şi ţi-ar fi mai uşor, nu-i aşa, dacă ai putea să-ţi odihneşti mâna, care a şi început să se răcească, într-a lui.

— Fiul meu! repetă muribundul într-un elan de tandreţe părintească.

— Ei bine, nu, – spuse Bastien – nu-l vei vedea… Fiul tău nu este acasă, fiul tău este la bal şi numai eu ştiu la care bal anume şi nu mă voi duce să-l caut.

— Bastien!… Bastien!… imploră Felipone, hohotind de plâns. Bastien, eşti oare de neînduplecat?

— Ascultă, Felipone, – răspunse grav fostul husar – mi-ai ucis colonelul, i-ai ucis fiul şi soţia, ţi se pare prea mult pentru trei vieţi?

Felipone scoase un geamăt.

— L-am ucis pe Armand de Kergaz, murmură el. Iar văduva lui, care-mi devenise soţie, s-a stins de durere din pricina mea; în ceea ce-l priveşte însă pe fiul său…

— Nelegiuitule! strigă Bastien, negi că l-ai aruncat în apele mării?

— Nu, – răspunse Felipone – dar n-a murit…

Această mărturisire îi smulse lui Bastien un strigăt, un strigăt puternic în care se desluşeau uimire, stupoare şi o bucurie fără de margini.

— Cum? Copilul n-a murit?

— Nu, murmură Felipone. A fost salvat de nişte pescari, dus în Anglia şi apoi crescut în Franţa… Am aflat toate acestea cu numai opt zile în urmă.

— Dar unde este? Şi de unde ai aflat?

Glasul bolnavului era şuierător, întretăiat şi suflul agoniei se simţea apropiindu-se.

— Vorbeşte, vorbeşte! strigă Bastien pe un ton poruncitor.

— Ultima oară când am ieşit din casă, – reluă Felipone – o aglomerare de trăsuri a oprit pentru o clipă cupeul meu în capătul şoselei d’Antin; am scos capul pe fereastră şi mă uitam distrat la trecători; am văzut atunci un bărbat care păşea încet şi a cărui înfăţişare mi-a scos un strigăt de uimire. Bărbatul acela, care avea în jur de treizeci de ani, era imaginea vie a lui Armand de Kergaz.

— Şi? Şi? întrebă Bastien cu sufletul la gură.

— Şi am pus să fie urmărit; am aflat că-l cheamă Armand, că nu ştie nimic despre părinţii săi şi că nu-şi aduce aminte decât de un singur lucru, şi anume de faptul că a fost salvat de un grup de pescari în clipa în care se îneca.

La auzul acestor ultime cuvinte, Bastien se ridică în toată înălţimea sa în faţa muribundului.

— Ei bine, mizerabile, spuse el, dacă vrei să-ţi vezi fiul pentru ultima oară, dacă nu vrei să-ţi dezonorez memoria printr-un proces scandalos în care nu mi-ar lipsi dovezile, trebuie să restitui de îndată averea pe care ai furat-o şi de care te bucuri. Trebuie să mărturiseşti, printr-un act autentic, semnat de mâna ta, că această avere a fost furată şi că omul jefuit este încă în viaţă; pentru că eu va trebui să-l regăsesc!

— Nu este nevoie, murmură bătrânul; am moştenit averea colonelului de Kergaz numai pe baza presupunerii că fiul său a murit; dar fiul, prin puterea legii, îşi va recăpăta averea în clipa în care va reapărea.

— Este adevărat, murmură Bastien; dar cum se va putea constata că e vorba de el?

Muribundul întinse mâna spre o casetă aflată pe un gheridon.

— Ca părinte cuprins de remuşcări, – spuse el – am scris toată povestea crimei mele şi am alăturat toate hârtiile care ar putea sluji la recunoaşterea băiatului.

Bastien luă caseta şi o dădu bătrânului, care o deschise cu o mână tremurătoare şi scoase un teanc de hârtii; fostul

husar se uită repede printre ele.

— Foarte bine, – spuse el – voi regăsi băiatul. Apoi, adăugă emoţionat:

— Te iert… şi acum, în ultimul tău ceas, îţi vei vedea fiul.

Şi Bastien zbură din odaia în care bătrânul avea să-şi dea sufletul şi, aruncându-se într-o birjă care aştepta pregătită în stradă, strigă vizitiului:

— Bariera Pigalle, în cea mai mare goană!

Rămas singur, cel care nu mai trăia decât pentru o unică şi arzătoare dorinţă, aceea de a-şi vedea fiul, se cramponă cu disperare de viaţă şi, luptând împotriva morţii, aşteptă întoarcerea lui Bastien. După un ceas, uşa se deschise şi, ca şi când Dumnezeu ar fi vrut să-l pedepsească groaznic şi pentru cea din urmă oară pe omul acela, fiul său apăru, în această încăpere în care moartea îşi întinsese aripile, într-un costum de bal mascat.

— A! strigă Felipone, căruia această apariţie îi grăbi sfârşitul, asta-i prea mult!

Făcu o mişcare bruscă, se întoarse cu faţa la perete şi muri înainte ca fiul său să fi avut timpul să se apropie de el.

Andréa îi luă mâna, o ridică şi mâna căzu grea pe cuvertura albă a patului. Puse mâna lui pe inima tatălui său; inima încetase să mai bată.

— A murit! spuse el rece, fără ca nici o lacrimă să-i fi umezit ochii; e, într-adevăr, păcat că titlul de „pair” nu se mai moşteneşte…

Aceasta fu cuvântarea funebră ce se rosti la moartea contelui. Dar o voce de tunet se auzi în pragul uşii; Andréa se întoarse brusc şi se dădu înapoi cu un pas.

Doi bărbaţi pătrundeau în încăpere. Unul era Bastien, celălalt era Armand sculptorul.

— Titlul de „pair” nu se mai moşteneşte, zise Bastien, dar pe un fiu de „pair” ca tine, mizerabile, nu-l aşteaptă decât închisoarea.

Şi omul acesta care, vreme de treizeci de ani, îşi plecase fruntea în faţa lui Andréa, omul acesta stătea acum drept;

şi, arătând fiului denaturat trupul neînsufleţit al tatălui său, apoi uşa şi, în cele din urmă, pe artistul care rămăsese în pragul ei, continuă:

— Domnule viconte Andréa, tatăl dumneavoastră îl asasinase pe primul soţ al mamei dumneavoastră şi îl aruncase în apele oceanului pe fratele dumneavoastră mai mare. Acest frate, însă, continuă Bastian, n-a murit… Iată-l!

Şi în timp ce Bastien i-l arăta pe Armand, Andréa se dădea înapoi fulgerat.

— Acestui frate, continuă el, tatăl dumneavoastră, pocăit în ultimul său ceas, i-a înapoiat averea pe care i-o furase şi pe care ar fi trebuit s-o moşteniţi. Vă aflaţi aici în casa domnului conte Armand de Kergaz şi nu în casa dumneavoastră… Ieşiţi!

Şi în timp ce Andréa îl privea uluit pe Armand, acesta făcu un pas spre el, îl apucă brusc de mână, îl conduse către o fereastră de unde se vedea tot Parisul, aşa cum se vedea de pe terasa unde cei doi fraţi se întâlniseră cu un ceas în urmă şi, deschizând-o, întinse mâna.

— Priveşte, – spuse el – iată-l, acesta e Parisul al cărui geniu al răului ai vrut să fii, cu averea ta imensă; eu voi fi aici un geniu al binelui! Şi acum pleacă, voi încerca să uit că am avut aceeaşi mamă, dar îmi voi aduce aminte de crimele tale şi de femeia pe care ai ucis-o… Ieşi!

Armand vorbea ca un stăpân, Andréa se simţi pentru prima oară dominat şi, tremurând, se supuse. Ieşi încet, ca o fiară rănită ce se retrage cu paşi mici, continuând să amenințe şi, din pragul uşii, aruncând la rândul său o privire prin fereastra deschisă asupra Parisului, pe care zorile începeau să-l mângâie, strigă, ca şi când ar fi aruncat o ultimă şi cumplită sfidare lui Armand:

— Şi-acum să vedem care pe care, frate virtuos! Nu se ştie cine va câştiga până la urmă, filantropul sau banditul, raiul sau iadul… Câmpul nostru de bătaie va fi Parisul!

Şi ieşi cu fruntea sus, cu un hohot de râs infernal, abandonând, ca şi nelegiuitul Don Juan, fără să verse o

lacrimă, casa care nu-i mai aparţinea şi în care tatăl său îşi dăduse ultima suflare.

MOŞTENIREA MISTERIOASĂ.

Capitolul I.

Decembrie îşi desfăşura aripile tulburi şi ceţoase deasupra imensei cetăţi care se întindea pe cele două maluri ale Senei.

O ploaie fină, pătrunzătoare şi rece se cernea din ceţurile care învăluiau Parisul, umezind încetul cu încetul străzile. Felinarele nu luminau decât pe jumătate răspântiile şi străduţele întunecate ale cartierelor sărace. Era noapte; o noapte rece de iarnă, plină de singurătate şi tristeţe şi de care trecătorii fug, aidoma fantomelor întârziate pe străzi şi care, la vederea zorilor se refugiază grabnic în sicriele lor.

Parisul părea pustiu la ceasul acela de miez de noapte care, vestit de clopotele tuturor bisericilor, vibra lugubru în spaţiu; până şi halele, acest imens furnicar de viaţă şi de mişcare, adormiseră pentru câteva clipe în aşteptarea carelor grele ale zarzavagiilor.

Ultima trăsură de bal se retrăsese, primul camion nu pornise încă.

O linişte de moarte domnea peste cele două maluri ale fluviului şi îngăduia să se audă, la mare distanţă, pasul sonor şi cadenţat al patrulelor care-şi făceau rondul, urletul unui câine de pază dezlănţuit în curtea unei vechi case din cartierul Marais. Pe cheiul Saint-Paul, nu departe de cazarma Celestinilor, un bărbat, învăluit în haina lui, păşea încet, fără să-i pese de frig şi de ploaie şi părea cufundat într-o profundă meditaţie.

Se oprea din când în când să privească ba fluviul mocirlos care se târa, cu un zgomot surd, între cele două maluri de piatră, ba aceasta adunătură de case vechi de pe chei, rămase acolo ca un ultim vestigiu, ca o jalnică ruină, aflată încă în picioare, din Parisul lui Carol al Vl-lea şi al lui Ludovic al Xl-lea.

Apoi, privirea i se avânta şi îmbrăţişa neagra siluetă a catedralei Notre-Dame, ale cărei turnuri se reliefau puternic pe cerul întunecat, urcând, cu înceţoşatele lor coroane, până spre nori.

Atunci o pornea din nou la drum şi părea că-şi vorbeşte singur.

Ajunse astfel la podul Damiette, se angajă pe pod şi-l traversă repede; atingând cheiul insulei Saint-Louis, îşi ridică privirile şi cercetă acoperişurile caselor înconjurătoare.

În spatele casei Lambert, la cel de-al şaselea etaj al unei case din strada Saint-Louis, pervazul unei mansarde era luminat. Totuşi, casa era destul de modestă, în aparenţă, şi părea locuită, dacă nu de către muncitori, în orice caz de către nişte paşnici mic-burghezi, care, într-un cartier atât de retras ca insula Saint-Louis, n-aveau de loc obiceiul să-şi prelungească veghea atât de târziu.

Această lumină era, de altfel, aşezată la marginea ferestrei, foarte aproape de pervaz şi constituia, evident, un semnal, căci plimbăreţul nocturn, după ce o examină o clipă cu atenţie, murmură:

— Foarte bine, Colar e acasă, mă aşteaptă. Şi, ducând două degete la gură, le aşează în formă de fluier şi aruncă în spaţiu, către fereastra de la mansardă, misteriosul semnal al hoţilor de noapte şi al pungaşilor.

Aproape imediat după aceea, lumina se stinse şi nu mai era chip să distingi, la etajul al şaselea, fereastra care fusese luminată de cele înconjurătoare.

Zece minute după aceea, un fluierat asemănător, dar ceva mai slab, se auzi la o oarecare distanţă în spatele casei Lambert şi, curând, un pas regulat şi rapid răsună apropiindu-se încet, încet; se zări apoi conturul unui trup omenesc şi acelaşi fluierat răsună pentru a doua oară.

— Colar, spuse necunoscutul ridicându-se şi pornind în întâmpinarea noului venit.

— Iată-mă, domnia voastră, răspunse acesta cu voce joasă.

— Foarte bine, Colar, eşti punctual la întâlnire, reluă plimbăreţul de pe cheiul Celestinilor.

— Se înţelege, domnia voastră; dar fără nume proprii, vă rog. Sticleţii aud foarte bine şi se bucură de o excelentă memorie, iar prietenul dumneavoastră Colar a stat la pension, unde i s-a păstrat o prietenoasă încăpere pentru cazul în care i s-ar întâmpla să ajungă din nou pe acolo.

— E adevărat, dar suntem singuri şi cheiurile sunt pustii.

— N-are nici o importanţă! Dacă domnia voastră doreşte să stea de vorbă, ar face bine să coboare pe această mică scăriţă până la malul râului. Vom merge şi ne vom aşeza sub pod, unde vom discuta în englezeşte – o limbă foarte frumoasă, pe legea mea! şi pe care oamenii din strada Ierusalismului n-o vorbesc de fel.

— Fie! răspunse necunoscutul, care-l urmă pe cel căruia îi spusese Colar şi care-i arăta, acum, drumul.

Se opriră sub planşeul podului, se aşezară pe o piatră aruncată, de-a curmezişul drumului de edec şi Colar reluă discuţia.

— De altfel, – spuse el – stăm foarte bine aici şi nici nu ne pasă de ploaie. E puţin cam frig, dar, eh! când e vorba de afaceri… Şi-apoi, cred că sfârşim repede.

— S-ar putea, spuse necunoscutul.

— Când a sosit domnia voastră de la Londra?

— Astă-seară la ora 8 şi, după cum vezi, nu mi-am pierdut timpul de pomană. Am fost punctual.

— Îl recunosc în asta pe vechiul meu căpitan, murmură Colar, cu o nuanţă de respect în glas.

— Ia să auzim, – reluă necunoscutul – ce-ai făcut aici în ultimele trei săptămâni.

— Am adunat un grup destul de convenabil.

— Foarte bine.

— Numai că, vedeţi dumneavoastră, urmă Colar, parizienii nu se pot asemui cu englezii în meseria noastră;

şi cu toate că am strâns tot ce am găsit mai bun, o să avem nevoie de câteva luni ca să-i strunim zdravăn pe gorobeţi. De altfel, domnia voastră o să judecaţi singur văzându-le mutrele.

— Când asta?

— De îndată, dacă doriţi.

— Le-ai fixat vreo întâlnire?

— Da, chiar mai mult decât atât; voi conduce pe domnia voastră într-un loc de unde va putea să-i vadă intrând unul după altul fără, însă, ca domnia voastră să fie văzută.

— Să mergem, spuse cel căruia Colar îi atribuia, pe rând, fie gradul de căpitan, fie aristocraticul apelativ domnia-voastră.

— Dar, – obiectă Colar, cu o oarecare ezitare – dacă nu ne vom înţelege?

— Ne vom înţelege.

— He! he! murmură Colar. Merg pe cincizeci, domnia-voastră, şi mă gândesc la anii de bătrâneţe.

— Faci foarte bine, dar eu voi fi mai mult decât înţelegător. Cât ceri pentru tine, să auzim?

— Mi se pare, – spuse Colar – că douăzeci şi cinci de mii de franci pe an şi o primă de zece miare pentru fiecare afacere…

— Fie, de acord pentru cele douăzeci şi cinci de mii de franci.

— Şi acum e vorba şi de leafa oamenilor mei.

— A! spuse căpitanul, cunosc meritele tale, dar pe oameni trebuie să-i văd mai întâi la treabă, ca să-i pot aprecia cum se cuvine.

— Foarte adevărat, murmură Colar, convins de justeţea argumentului.

— Bine, la drum, şi, după ce-i voi fi văzut, vom sta de vorbă. Câţi sunt?

— Zece. Ajunge?

— Pentru moment, da; ce va fi mai târziu, vom vedea.

Colar şi căpitanul părăsiră locul unde schimbaseră aceste câteva cuvinte şi urcară din nou pe chei, pe care-l străbătură până la podul care leagă insula Saint-Louis de oraş.

Acolo, o porniră prin spatele bisericii Notre-Dame, trecură cel de-al doilea braţ al Senei, mai sus de spitalul municipal şi se pomeniră la marginea Cartierului Latin.

Slujind de călăuză căpitanului, Colar o porni atunci printr-un labirint de străduţe întortocheate şi nu se opri decât în colţul străzii Serpente.

— Am ajuns, căpitane, spuse el.

Căpitanul ridică privirile şi zări o casa veche cu numai două etaje şi ale cărei obloane erau închise, neîngăduind să străbată nici o licărire de lumină. S-ar fi spus că era o casă nelocuită.

Colar introduse o cheie în broasca uşii din mijloc, o deschise şi pătrunse primul într-un spaţiu strâmt şi întunecos unde căpitanul îl urmă.

— Iată şi birourile agenţiei, şopti el râzând, după ce închisese uşa cu grijă.

Scoase din buzunar o scăpărătoare cu fosfor şi aprinse o lumânărică pentru a putea vedea drumul.

În fundul culoarului, căpitanul zări primele trepte ale unei scări uzate, căreia o frânghie soioasă îi slujea de balustradă.

Colar începu să urce şi ajunse la primul etaj al casei. Acolo, el împinse o altă uşă şi spuse căpitanului:

— Iată locul de unde domnia voastră va putea să vadă fără să fie văzut şi va putea să aprecieze pe viu, cum se zice, cunoştinţele oamenilor mei.

Într-adevăr, lăsându-l singur pe căpitan, şi chiar în întuneric pentru o clipă, Colar trecu, împreună cu lumânarea sa, într-o încăpere vecină care dădea spre gang şi, dintr-o dată, însoţitorul său zări, în faţa lui, ţâşnind o rază de lumină şi văzu că peretele din faţă fusese găurit.

Prin această gaură va putea să vadă şi să audă, fără ca prezenţa lui să fie măcar bănuită, tot ceea ce se va întâmpla şi tot ceea ce se va spune în încăperea în care tocmai pătrunsese Colar.

Începu, deci, printr-o privire de ansamblu asupra felului în care era mobilată încăperea, un mic salonaş de burghez al cărui venit variază între două şi trei mii de franci: o canapea de mahon îmbrăcată în catifea veche de Utrecht, perdele din damasc roşu, pe cămin o pendulă străjuită de două vase cu flori închise în globuri de sticlă, o măsuţă având deasupra ei o oglindă înrămată.

— Iată, – spuse Colar, care se ivise din nou alături de căpitan – aceasta este casa sublocotenentului meu; în ochii întregului cartier, el trece drept un respectabil rentier, un om retras din afaceri şi trăind, alături de soţia sa, ca două turturele.

— A! spuse căpitanul, e însurat?

— Aproape.

— Şi… nevastă-sa?

— Doamna Coquelet, spuse Colar cu gravitate, este o femeie cu multe calităţi; ea poate fi, la alegere, o doamnă preocupată de opere de binefacere, o contesă din cartierul Saint-Germain sau o prinţesă poloneză. În strada Serpente, dânsa trece drept un model de credinţă şi de virtute conjugală.

— Foarte bine, – aprecie căpitanul – şi unde este acest Coquelet?

— Îl veţi vedea, răspunse Colar şi, cu vârful bastonului noduros pe care-l purta, izbi în plafon de trei ori, la intervale egale.

În aceeaşi clipă, la etajul de sus se auzi un zgomot şi, puţin după aceea, răsunară paşi pe scară. Atunci, căpitanul văzu apărând un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel, slab, cu ochii în fundul capului şi cu fruntea teşită, ţinând în mână un sfeşnic. Era îmbrăcat cu un vechi halat de casă imprimat cu flori verzi şi încălţat cu nişte papuci tigheliţi.

La prima vedere, domnul Coquelet părea un cinstit băcan, retras din afaceri, sfârşindu-şi o paşnică bătrâneţe între plăcerile unui meniu fix duminical şi tradiţionalul rasol cu salată în cursul săptămânii… Zâmbetul său era triumfător şi naiv. Dar ochiul încercat al căpitanului nu întâmpină nici o dificultate în a descifra, sub această bonomie aparentă, un caracter îndrăzneţ şi hotărât, instincte feroce, un soi de Hercule care îşi răzbună chelia prin nişte braţe păroase şi printr-un piept la fel de păros, iar aparenta slăbiciune printr-o vigoare musculară puţin obişnuită. Desigur, în comparaţie cu Colar şi cu căpitanul, omul acesta le semăna tot atât de puţin pe cât semănau ei între ei. Colar era un om între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, înalt, subţire, cu barbă şi mustăţi negre şi având aerul unui subofiţer îmbrăcat civil.

În ochii unei femei de rând, Colar ar fi putut să reprezinte tipul ideal al bărbatului frumos, ca să nu spunem al unuia care se crede frumos.

Colar fusese ostaş şi îşi păstrase aroganţa militară cu toate că îmbrăţişase o nouă profesiune care, deşi puţin misterioasă şi neîngăduită de către legile ce conduc societatea noastră modernă, făcuse mulţi şi foarte devotaţi adepţi.

Căpitanul, dimpotrivă, era un tânăr de aproape douăzeci şi opt de ani, dar care nu părea să aibă nici douăzeci şi patru, atât era de alb şi de imberb.

De talie mijlocie, subţire, în aparenţă plăpând, avea, de fapt, un singur lucru cu adevărat bărbătesc: privirea arzătoare care-i ţâşnea din ochii negri, în straniu contrast cu părul de un blond cenuşiu.

La Londra, de unde sosea şi unde lăsase un teribil şi misterios renume, i se spunea căpitanul Williams; dar poate că nu acesta era adevăratul său nume.

Intrând, Coquelet îl salută pe căpitan şi-l privi pe Colar cu un aer întrebător.

— Patronul, spuse pe scurt fostul soldat.

Coquelet îl examină atunci pe căpitan cu o respectuoasă atenţie şi murmură încet:

— Destul de tânăr…

— La Londra, îi şopti Colar la ureche, nu s-a băgat niciodată de seamă. E un bărbat, ce mai!

Apoi, Colar adăugă:

— Băieţii noştri trebuie să sosească peste câteva minute: le-am dat întâlnire, tuturora, între unu şi două după miezul nopţii şi am auzit bătând de ora unu. Ai să-i primeşti tu, Coquelet.

— Şi dumneavoastră, dom’le locotenent? întrebă falsul băcan în retragere.

— Eu am să stau de vorbă cu domnia sa şi am să-i arăt oamenii pe aici, prin această gaură, adăugind fiecăruia câte o bucăţică de biografie. E metoda cea mai simplă ca să ne putem face repede treaba.

— Gata! spuse Coquelet, pricep.

În aceeaşi clipă, la uşa de intrare a casei se auzi o lovitură scurtă, ca un semnal.

— Bun! se bucură Coquelet, unul a şi sosit.

Şi coborî, cu sfeşnicul în mână, părăsindu-i pe Colar şi pe căpitan; ei se închiseră în odăiţa vecină, în salonul domnului Coquelet şi suflară în lumânare.

Două minute după aceea, falsul băcan urcă în tovărăşia unui bărbat tânăr, slab, deşirat, cu părul creţ şi pus la un fix din care se ghicea că e clientul fidel al Bulevardului Italienilor.

— Ăsta, – spuse Colar în şoaptă, în timp ce căpitanul Williams îşi lipise ochiul de gaura făcută în perete, – ăsta, domnia voastră, e unul de familie, de familie bună, şi dacă n-ar fi avut câteva mici neînţelegeri cu sticleţii care l-au trimis să-şi facă băi de mare la Rochefort, cu siguranţă că ar fi fost în magistratură sau în diplomaţie. Pe numele lui adevărat i se spune cavalerul d’Ornit, dar băiatul, prudent, şi-a uitat numele şi doamnele din strada Breda, care-l divinizează, l-au supranumit Bistoquet. Bistoquet e deştept

foc şi talentele lui nu sunt de loc de lepădat. La cărţi nimeni nu-i mai iute de mână ca el şi, la o adică, poate să lucreze curat şi cu şişul. Ar fi în stare să deschidă o broască Fichet cu un fir de iarbă şi e atât de slab, încât trece uşor şi prin urechile acului.

— Mde! făcu dispreţuitor căpitanul, om vedea.

După cavalerul Bistoquet, sosiră, unul după altul: un soi de namilă cu o barbă roşie şi stufoasă, numit Mourax şi un omuleţ slab şi uscat, plin de vigoare şi ai cărui ochi verzi luceau ca ochii unei pisici.

— Uite-l pe Oreste alături de Pilade, spuse Colar. Mourax şi Nicolo sunt prieteni de douăzeci de ani. Au purtat aceleaşi brăţări timp de zece ani în pensionul de la Toulon şi, ieşind de acolo, s-au asociat. Mourax colindă duminica mahalalele în chip de Sfarmă-Tot, iar Nicolo îl însoţeşte făcând-o pe paiaţa. Domnia voastră va putea să-i folosească în tot restul timpului lor liber.

— Ăştia îmi plac mai mult! rosti scurt căpitanul.

După cei doi artişti, sosi în fugă un tânăr solid, cu părul roşu şi îmbrăcat cu o cămaşă albastră. Avea mâinile negre ca un fierar.

— E lăcătuşul bandei, spuse Colar.

— Bine! răspunse Williams.

După lăcătuş, urmă un domn mărunţel, rotofei şi puţin chel, îmbrăcat corect, în negru din cap până în picioare, şi purtând o cravată albă şi ochelari albaştri. Ţinea sub braţ o mapă mare din piele neagră, iar nasul său înroşit sta mărturie a credinţei sale nestrămutate în Sfânta sticlă.

— Ăsta, – murmură Colar la urechea căpitanului – este un biet ajutor de notar pe care ghinionul l-a silit să-şi întrerupă studiile pentru un prăpădit de birou de afaceri vârât în strada Mondetour, o mahala fără viitor. Domnul Nivardet are un scris destul de frumos, falsifică admirabil, imitând orice scriere, de la cea englezească până la scrierea rondă. O adevărată comoară pana lui, ce mai!

— O să vedem, tăie Williams.

După notar urmară, rând pe rând, ultimele patru achiziţii ale lui Colar, chipuri neînsemnate care nu vor participa decât în calitate de figuranţi la marea dramă pe care o vom desfăşura în faţa ochilor cititorului.

Când inspecţia luă sfârşit, Colar se întoarse spre căpitan:

— Domnia voastră doreşte să se arate, în sfârşit?

— Nu! spuse Williams.

— Cum? făcu uimit Colar, domnia voastră nu este mulţumită?

— Da şi nu; în orice caz, însă, aş vrea să-mi păstrez anonimatul şi să n-am de-a face cu banda mea decât prin mijlocirea ta.

— Cum doriţi, răspunse Colar.

— Vom vorbi mâine, – adăugă Williams – şi vom vedea ce se va putea face cu toţi aceşti oameni destoinici.

Vorbind în şoaptă, căpitanul părăsi în vârful picioarelor postul său de observaţie şi se îndreptă încet către uşa întredeschisă de pe palierul strâmt al scării.

— Mâine, spuse el, la aceeaşi oră, în acelaşi loc. Bună seara!

Şi căpitanul Williams dispăru pe scara întunecoasă şi ieşi în stradă, lăsându-l pe Colar să se întoarcă în mijlocul oamenilor pe care îi tocmise.

Din strada Serpente, Williams ajunse în strada Saint-André-des-Arts, o străbătu până în piaţa cu acelaşi nume şi apoi se îndreptă spre cheiuri. Acolo trecu Sena, străbătu inima oraşului şi ajunse în piaţa palatului Châtelet.

În clipa aceea, o trăsură cu doi cai ieşea din strada Saint-Denis, iar vizitiul strigă „păzea” căpitanului, pe care o inexplicabilă curiozitate îl făcu să se apropie. Trecătorul şi trăsura se încrucişară în dreptul unui felinar. Williams se dădu în lături, dar nu fără a arunca o privire în trăsura ale cărei ferestre erau coborâte şi, la lumina felinarelor, zări un om şi fără să vrea scoase un strigăt înăbuşit: „Armand”! Trăsura trecu însă în mare grabă, ducând cu ea omul pe care Williams îl numise Armand şi care, fără îndoială, nu

avusese timpul nici să-l remarce pe trecător şi nici să audă exclamaţia lui.

Rămas nemişcat, privi trăsura care se îndrepta către cheiuri; apoi, încrucişând braţele, vorbi încet, cuprins de ură:

— A! iată-ne, aşadar, din nou împreună, frate; tu, prostească întruchipare a virtuţii, eu, geniul viciului şi personificarea răului! Alergi, desigur, să alini cine ştie ce nenorocire cu ajutorul aurului pe care mi l-ai furat! Ei, bine, care pe care! căci m-am întors şi mi-e sete de aur şi de răzbunare.

A doua zi, căpitanul Williams fu punctual la întâlnirea pe care o dăduse lui Colar, sub pod, şi făcu să răsune semnalul său misterios.

Colar îl aştepta şi, auzindu-i paşii, se ridică repede, alergând apoi în întâmpinarea sa:

— Căpitane, şopti el, cred că am un pont formidabil!

Apoi, conducându-l sub pod, adăugă:

— E vorba de douăsprezece milioane.

Capitolul II.

Două zile după întrevederea dintre căpitanul Williams, fostul şef al hoţilor de buzunare şi Colar, omul care lucrase la Londra sub ordinele lui, – în timp ce acesta din urmă îi prezenta, în casa lui Coquelet, pe membrii viitoarei asociaţii, o trăsură boierească oprea în cartierul Marais în faţa unei vechi case din strada Culture-Sainte-Catherine. După cum am mai spus, o ploaie fină făcea să strălucească pavajul; străzile erau pustii.

Trăsura intră puţin după aceea în curte, cele două canaturi ale porţii deschizându-se la sunetul clopotului tras de valet, şi un bărbat de aproape treizeci şi cinci de ani coborî.

În acelaşi timp, în capul scărilor, străluci o lumină şi un om în vârstă ieşi în întâmpinarea tânărului.

La prima vedere, dacă ar fi să judecam după albeaţa părului, a mustăţilor şi a favoriţilor săi, era în adevăr un

bătrân, dar după pasul său hotărât şi drept şi după privirea-i plină de energie, simţeai în el toată puterea, toată înflăcărarea bărbătească a omului copt. Putea să aibă şaizeci şi cinci de ani; era însă, cu siguranţă, mult mai robust decât un om de cincizeci.

Ieşi grăbit înaintea tânărului şi spuse îngrijorat:

— Începusem să fiu neliniştit, domnule; nu vă întoarceţi niciodată atât de târziu.

— Dragul meu Bastien, răspunse Armand de Kergaz, căci el era, când vrei să duci la bun sfârşit o misiune ca aceea pe care mi-am asumat-o, timpul este o monedă curentă pe care trebuie să ştii s-o cheltuieşti fără ezitare şi fără remuşcări.

Şi tânărul, sprijinindu-se de braţul lui Bastien, pătrunse cu el în casă.

Armand locuia pe strada Culture-Sainte-Catherine din clipa în care intrase în stăpânirea imensei sale averi. Singurătatea şi izolarea acestui cartier îi plăceau şi îi îngăduiau, în acelaşi timp, să fie în mijlocul celor săraci şi harnici, în rândul cărora îşi răspândea binefacerile şi misterioasele sale ofrande.

Bastien îl conduse în biroul său.

— Cred, domnule, că vă veţi culca.

— Încă nu, bunul meu Bastien, mai am câteva scrisori, răspunse Armand aşezându-se în faţa biroului; opera mea înainte de toate.

— Domnule, murmură bătrânul cu glas părintesc, o să vă pierdeţi viaţa în felul acesta…

— Dumnezeu e mare, răspunse Armand, iar eu sunt în slujba lui. Mă va ajuta încă multă vreme să rămân voinic şi puternic.

În aceeaşi clipă, se auzi o uşoară bătaie în uşă.

— Intră, strigă tânărul, uimit de vizita care se vestea la această oră nepotrivită.

În pragul uşii, însoţit de un valet, se ivi un necunoscut care, judecând după îmbrăcăminte, putea fi luat drept un

comisionar de la un colţ de stradă.

— Domnul conte de Kergaz? întrebă el.

— Eu sunt, răspunse Armand.

Comisionarul salută stângaci şi îi întinse lui Armand o scrisoare, căreia acesta îi smulse de îndată sigiliul. Scrisul îi era necunoscut; privi semnătura şi citi un nume:

KERMOR.

Nici numele şi nici scrisul nu-i spuneau nimic lui Armand.

— Să citim! spuse el. Şi citi următoarele: „Domnule conte, aveţi un suflet mare şi generos. Cheltuiţi o avere imensă pentru a face bine, iar eu sunt un om a cărui conştiinţă este chinuită de remuşcări şi care, simţind că i se apropie ultimul ceas, vi se adresează. Doctorii nu-mi mai dau decât şase ore de viaţă; grăbiţi-vă! trebuie să vă încredinţez o sfântă şi nobilă misiune. Sunteţi singurul care o poate îndeplini”.

Armand îl privi pe comisionar cu atenţie şi-l întrebă:

— Cum te numeşti?

— Colar, se auzi răspunsul. Locuiesc în casa domnului Kermor şi portarul m-a însărcinat să vă înmânez această scrisoare.

Colar luă un aer de prostănac, îi venea, de altfel, de minune şi-l ascundea cum nu se poate mai bine pe locotenentul căpitanului Williams.

— Unde locuieşte cel care te-a trimis?

— Strada Saint-Louis-en l’Ile, răspunse Colar.

— Caii! porunci Armand.

Douăzeci de minute mai târziu, cupeul contelui de Kergaz intra pe poarta unei vechi clădiri a cărei construcţie data din primii ani ai domniei lui Ludovic al XIV-lea, şi care fusese clădită de către un perceptor.

Un valet bătrân, fără livrea şi a cărui haină era la fel de părăginită ca şi faţada clădirii, deschisese poarta cea mare şi spusese lui Armand:

— Dacă domnul conte are amabilitatea să mă urmeze.

— Să mergem! spuse Armand.

Cu un sfeşnic în mână, valetul îl făcu pe vizitator să urce cele opt trepte dărăpănate ale intrării şi-l introduse într-un hol imens, tot atât de întunecat ca şi curtea pe care o străbătuse; îl obligă apoi să traverseze mai multe încăperi cu mobile din vremuri trecute, înşirate după moda veche şi, în cele din urma, ridică o perdea care îngădui luminii să pătrundă.

Armand se văzu atunci într-un dormitor stil rococo. În mijloc se afla un pat cu coloanele aurite, cu un baldachin din care ieşeau cutele unor mătăsuri imprimate şi decolorate; căpătâiul patului era spre perete, iar în acest pat domnul de Kergaz zări un bătrânel uscăţiv, cu fruntea îngălbenită, chel şi ai cărui ochi aruncau sclipiri ciudate.

Îl salută pe Armand cu mâna şi-i arătă un scaun aflat la căpătâiul patului său.

Făcu apoi un semn valetului, iar acesta se retrase discret şi închise uşa în urma lui.

Armand îl privea pe bătrân cu o uimire adâncă şi se întreba dacă omul acesta, ai cărui ochi se mişcau fără încetare, era, într-adevăr, atât de aproape de moarte.

— Domnule, spuse bătrânul, care ghicise gândurile oaspetelui său, am înfăţişarea unui om care este încă departe de a-şi da duhul. Cu toate acestea, lucrurile nu stau chiar aşa; medicul meu, un om foarte priceput, mi-a spus că, în jurul orei opt dimineaţa, în pieptul meu se va rupe un vas şi că la ora nouă nu voi mai fi în viaţă.

— Domnule, spuse Armand, se mai înşeală medicii…

— O! replică bătrânul, doctorul meu nu dă greş. Dar, domnule, nu despre asta e vorba acum.

Armand continua să-l privească pe bătrân.

— Domnule, – urmă el – sunt baronul Kermor de Kermarouet şi, în ochii lumii cel puţin, o dată cu moartea mea, spiţa noastră va înceta să mai existe; eu nutresc însă în taină gândul că există în această lume o fiinţă născută din sângele meu, bărbat sau femeie. Nu vor rămâne în urma mea nici rude, nici prieteni şi nimeni nu mă va plânge, căci

sunt douăzeci de ani de când n-am trecut dincolo de pragul casei. În acest ultim ceas al meu, domnule, m-am cutremurat gândindu-mă că nimeni, în afara acestui valet pe care l-aţi văzut şi care a fost singurul meu tovarăş în ultimii cincisprezece ani, că nimeni, cum vă spun, nu-mi va închide ochii şi că averea mea, din lipsă de moştenitori, va reveni statului. Or, domnule, reluă bătrânul după ce tăcuse o clipă ca să-şi poată trage sufletul, căci vocea îi era adesea întretăiată de o tuse şuierătoare şi uscată, am o avere imensă, aproape incalculabilă şi originea acestei averi este tot atât de ciudată pe cât de înspăimântătoare este pedeapsa pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru greşeala ce am făptuit în viaţă.

Armand îl asculta cu o curiozitate crescândă.

— Să ştiţi, continuă domnul de Kermarouet, că, în ciuda faptului că arăt ca un bătrân de şaptezeci de ani, am abia cincizeci şi trei.

„În anul 1824, ca nobil breton, mă aflam sublocotenent la husari şi nu aveam decât un singur viitor: spada mea. Începuse războiul din Spania; regimentul meu, al doilea de husari, era cantonat la Barcelona. După ce petrecusem un concediu de şase luni la Paris, o pornisem din nou spre regiment în tovărăşia altor doi ofiţeri, aflaţi, ca şi mine, la capătul permisiei. Călătoream călare, făceam drumuri scurte, înnoptând fie într-un orăşel, fie într-un târguşor sau într-un sat, uneori într-un han singuratic de la marginea drumului. La 32 de kilometri de Toulouse, aproape de poalele Pirineilor, noaptea ne prinse în uşa unui biet han situat în mijlocul unui ţinut sălbatic şi aproape pustiu. De jur împrejur, nici o altă locuinţă. În faţa noastră, se întindeau trecătorile munţilor; în spatele nostru un câmp nedesţelenit. Nici nu putea fi vorba să pornim mai departe. Ne-am obişnuit cu gândul că vom petrece noaptea la hanul acela care avea drept firmă o ramură de laur şi drept gazde doi bătrâni, soţ şi soţie. Dar, lucru neobişnuit, hanul avea să cunoască în seara aceea o clientelă destul de numeroasă.

Două femei însoţite de un spaniol care trăgea după el un catâr, sosiseră cu un ceas înaintea noastră şi erau hotărâte să-şi petreacă noaptea la han. Dintre cele două femei, una era scofâlcită şi bătrână, dar cealaltă era o tânără frumoasă, de vreo douăzeci de ani. Se întorceau dintr-o mică vâlcea a Pirineilor, aflată la frontiera spaniolă, unde doctorii îi recomandaseră bătrânei doamne o cură de ape; cel puţin asta am aflat noi din discuţia lor, căci ni s-a îngăduit să luăm masa împreună. Uniforma noastră le inspiră, de la bun început, acea încredere pe care o au femeile în cinstea ostaşului şi, în timp ce noi, în grajd, ne mulţumeam, drept pernă, cu o grămadă de paie, ele îşi ocupară camerele în han, fără să arate nici cea mai mică neîncredere. Eram tineri, domnule, băuserăm, ne purtam de parcă ne-am fi aflat într-o ţară cucerită, iar frumuseţea tinerei fete avusese o stranie înrâurire asupra imaginaţiei noastre, flăcăi la douăzeci de ani. Unul dintre noi, belgian de origine şi prea puţin grijuliu în chestiuni de onoare, îndrăzni să ne facă o propunere infamă şi pe care, judecând la rece, am fi respins-o cu indignare; eram însă beţi şi am acceptat propunerea râzând; biata fată, vă vine să credeţi? a fost trasă la sorţi şi cel care a câştigat-o am fost eu. Se petrecu atunci, domnule, o josnică şi înspăimântătoare scenă în casa aceea aproape pustie; tăcerea spaniolului şi a hangiilor a fost cumpărată şi, în timp ce complicii mei rămâneau surzi la strigătele bătrânei, eu pătrundeam prin fereastră în camera tinerei.”

Muribundul tăcu şi Armand văzu două lacrimi fierbinţi prelingându-se pe chipul său palid.

— În zorii zilei, reluă el, eram la 25 de kilometri iar în urma noastră, departe, rămâneau hanul şi o biată copilă dezonorată care îmi lăsa ca amintire un prenume, Thérèse, şi acest medalion pe care-l purta la gât şi al cărui lănţişor s-a sfărâmat în timp ce fata lupta cu disperare împotriva mea.

„Cum se face că a ajuns medalionul acesta în buzunarul hainei mele? N-aveam s-o aflu niciodată. Am ajuns la

Barcelona în ajunul unei bătălii; a doua zi am intrat în foc şi cei doi complici ai mei au fost ucişi. Am văzut atunci, în această dubla moarte, un avertisment al cerului adresat mie şi remuşcările odioasei fărădelegi mi-au pătruns adânc în inimă. Am avut chiar strania presimţire că moartea m-a cruţat numai pentru că providenţa îmi rezervase o pedeapsă mult mai îngrozitoare. Şi totuşi au avut loc mai multe lupte, mai multe bătălii din care am scăpat întotdeauna teafăr; au trecut zile, au trecut luni; amintirea fărădelegii ce făptuisem începea să se şteargă şi atunci m-am pomenit cu această avere imensă şi neaşteptată, aflată şi astăzi în stăpânirea mea şi pe care nu ştiu cui s-o las. Şi iată că acum, în ultimul meu ceas, gândurile mi s-au întors spre trecut şi m-am întrebat dacă biata copilă pe care o dezonorasem nu s-ar afla cumva în viaţă… sau dacă, din întâmplare, n-aş fi cumva tată. Mă înţelegeţi acum?”

— Da, încuviinţă Armand.

— Ei bine! sfârşi muribundul, am aflat ca dumneavoastră înşivă, domnule, ajutat de o imensă avere şi de o vie inteligenţă, înfăptuiţi în Paris cea mai sfântă, cea mai înaltă dintre misiuni: să răspândeşti binele, să pui stavilă răului. Aveţi oamenii dumneavoastră, pedepsiţi şi răsplătiţi, descoperiţi nenorocirea în cele mai tainice unghere şi daţi la iveală mârşăviile cele mai învăluite în mister. M-am gândit că aţi putea s-o regăsiţi, poate, pe aceea căreia îi las această avere pe care o părăsesc.

— Dar, domnule, făcu Armand, oricât de mult m-ar onora încrederea dumneavoastră, aş vrea să ştiu ce se întâmplă dacă…

— Vă veţi strădui, domnule…

— Şi dacă această femeie a murit; şi dacă, în ciuda presentimentelor dumneavoastră, ea n-are nici un copil?

— Ei bine, în cazul acesta dumneavoastră veţi moşteni toată averea mea.

— Domnule…

— Nu eşti niciodată destul de bogat, domnule, spuse baronul de Kermarouet, pentru a desăvârşi o asemenea operă ca aceea începută de dumneavoastră; veţi folosi averea mea pentru a uşura durerile, pentru a pedepsi nelegiuirile care se adăpostesc în acest ocean al binelui şi al răului care se numeşte Paris.

Şi, în timp ce Armand schiţa un ultim gest de mirare şi de refuz, baronul întinse mâna către pendula aflată pe cămin:

— Ca să vezi, făcu el, ceasurile trec şi timpul nu ne mai aparţine. Peste trei ore voi fi mort. Priviţi caseta aflată acolo, pe gheridon; cheia este agăţată de gâtul meu. După ce îmi voi da sufletul, veţi lua această cheie şi veţi găsi în casetă două testamente, purtând două date diferite. Primul vă numeşte pe dumneavoastră ca unicul meu moştenitor; cel de-al doilea este în favoarea Thérèsei sau a copilului său, dacă are vreunul. Veţi găsi, împreună cu acest ultim testament, şi medalionul pe care-l purta în noaptea aceea. Acest medalion cuprinde o şuviţă de păr şi portretul unei femei, fără îndoială portretul mamei sale. Este singurul indiciu pe care vi-l pot lăsa.

Vocea muribundului se stingea încetul cu încetul, ora fatală se apropia.

— Am cerut un preot pentru ceasurile şase, şopti el.

În aceeaşi clipă, se auzi clopotul de la poartă: sosise preotul. Armand se retrase într-un colţ în timp ce baronul Kermor de Kermarouet se spovedea şi slujitorul Domnului îi pregătea drumul spre ceruri; apoi, îngenunche la picioarele patului şi rosti împreună cu preotul rugăciunea celor aflaţi pe patul de moarte.

Două ceasuri mai târziu, prevederile medicului se împliniră. Domnul de Kermarouet muri.

Fu chemat de îndată un comisar de poliţie care aplica peste tot sigilii; apoi, Armand se retrase luând cu el cele două testamente, iar la căpătâiul mortului nu rămase decât

comisionarul care dăduse domnului de Kergaz scrisoarea domnului de Kermarouet.

Când se văzu singur, Colar izbucni în râs:

— Bătrân nebun! exclamă el, privind corpul neînsufleţit. Ai murit liniştit fără să bănui nimic; am intrat în casa ta ca un biet prăpădit şi tu m-ai găzduit, fără să-ţi închipui că-ţi ceream să mă adăposteşti într-una din mansardele locuinţei tale numai ca să pot afla ce se poate ciupi de la un bogătaş fără moştenitori.

„Cară-te, bătrân nebun! repetă banditul pe un ton ciudat. Şi uite că se ivi acum şi domnul de Kergaz, bunătatea în persoană, dacă nu aveţi nimic împotrivă, care va pune totul în mişcare ca să găsească moştenitori. Dormi, aşadar, în pace, căpitanul Williams e băiat deştept şi pe Thérèse o vom găsi noi înaintea lui. Ale noastre vor fi milioanele!”

Şi Colar se porni din nou să râdă în faţa celui ce abia închisese ochii.

Cât despre domnul de Kermarouet, acesta murise de-a binelea şi nici nu-i trecu prin minte să se ridice în şezut ca să-l alunge pe nelegiuitul care rânjea la picioarele patului său mortuar…

Şi Armand de Kergaz plecase!

Capitolul III.

La încrucişarea bulevardului cu strada Faubourg-du-Temple, la etajul al cincilea şi aproape de fereastra unei mansarde care dă spre curte, într-o zi însorită a lunii ianuarie, adică la vreo două săptămâni după întâlnirea dintre căpitanul Williams şi Colar, o fată tânără muncea cu sârg în faţa unei mese plină cu unelte şi cu toate cele trebuincioase pentru confecţionarea florilor artificiale.

Părea să aibă şaisprezece ani; era înaltă, subţire, albă ca un crin, cu părul negru şi cu buzele de un roşu atât de aprins, încât în atelierul florarului în care-şi făcuse ucenicia, fusese poreclită Cerise [Cireaşa].

Cerise deschisese puţin fereastra pentru ca o rază caldă de soare să poată pătrunde. Şi, lucrând, negricioasa cânta fără grijă o romanţă, foarte la modă pe atunci, a lui Alfred de Musset, pusă pe note de către Monpou, şi care începe astfel:

Poate c-aţi văzut prin Barcelona O negricioasă andaluză…

În clipa în care ajunse la ultimul cuplet, frumoasele mâini ale fetei isprăviră de legat tija unui bujor pe care-l lăsă, nepăsătoare, să cadă pe masă:

— Aşa! spuse ea răsuflând uşurată, încă zece minute şi am isprăvit treaba, am să duc florile şi, la întoarcere, am să arunc o privire prin uşa atelierului domnului Gros.

Un zâmbet frumos înflori pe buzele roşii ale fetei care adăugă:

— În sfârşit, vine şi duminica. Dacă şi mâine vremea va fi cum e astăzi, voi fi şi eu cea mai fericită dintre femei. Logodnicul meu mă va duce să iau masa, împreună cu mama lui, la Podgoriile din Bourgogne, la Belleville.

Şi Cerise, după ce isprăvi de râs, suspină un pic şi se puse din nou pe treabă.

— Bietul Léon! Ce-ar mai vrea el să mă vadă după călătoria pe care o va face în satul său, unde se va duce să-şi caute actele şi să-şi vândă bucăţica de pământ. A! Dacă Domnul Gros nu i-ar fi promis că-l face contramaistru luna viitoare, ar fi fost de mult plecat…

Cerise aruncă o privire pe jumătate tristă, pe jumătate zâmbitoare unei colivii agăţate aproape de fereastra, în care zburătăcea un piţigoi.

— O să ai în curând un stăpân drăgălaş, frumoasa mea cântătoare, spuse ea, şi peste două luni vom fi doi cei care-ţi vom schimba seminţele şi apa. Ce lungi ţi se par două luni când eşti îndrăgostit…!

Şi Cerise suspină din nou.

Un pas uşor răsună atunci pe scară şi o voce sprinţară, ceva mai sonoră decât vocea Cerisei, se auzi cântând

cupletul din Lorettes, prima operă muzicală a lui Nadaud:

Într-un cadril fugar, Priviţi la don’ Chicard, Cu-n pantalon frumos Dansează graţios Şi nu-l vedem aşa Decât duminica, „Şi astăzi e sâmbătă, oftă Cerise ridicându-se de pe scaun şi adăugind: Bun! Uite-o şi pe Baccarat. Ca să vezi! Ce-o fi păţit soră-mea asta mare de vreo două săptămâni încoace, că vine să mă vadă atât de des, ea, care se deranjează atât de greu?

Uşa se deschise şi intră o femeie.

Desigur, cel pe care întâmplarea l-ar fi ajutat să se afle acolo ar fi scăpat un strigăt de uimire văzând una lângă alta cele două surori, atât de mare era asemănarea dintre ele, în ciuda faptului că părul lor nu era de aceeaşi culoare.

Cerise avea părul negru, faţa albă şi ochi negri, veseli şi vioi.

Baccarat, în ciuda părului său auriu, avea ochii la fel de negri şi buzele la fel de roşii ca ale Cerisei, trăsăturile feţei, conturul şi profilul, erau aceleaşi. Şi totuşi, privindu-le de aproape, în ciuda acestor asemănări, se puteau observa de îndată remarcabile diferenţe cu privire la vârstă, obiceiuri, comportare, fel de a fi.

Cerise avea şaisprezece ani; era plăpândă, slabă; munca îşi pusese pecetea pe vârfurile degetelor ei înroşite, iar unghiile îi erau prost tăiate, cu toate că-şi dădea silinţa să le îngrijească.

Baccarat avea douăzeci şi doi de ani; talia ei dobândise acea linie rotundă şi elegantă, acea plinătate a trupului pe care n-o au niciodată fetele tinere, iar mâinile sale, albe ca petalele crinului, aveau luciri de ceară şi lăsau să se întrevadă, sub pielea lor diafană, frumoase vinişoare albăstrii. Unghiile sale tari şi lustruite împlineau degete fără cusur, pe a căror suprafaţă nici ochiul cel mai încercat n-ar fi izbutit să descopere cea mai mică împunsătură de ac.

Cerise avea mâini de lucrătoare; Baccarat avea mâini de ducesă.

Cei doi ochi negri ai Cerisei erau când strălucitori şi de o şăgalnică veselie, când plini de o tainică şi dulce melancolie.

Baccarat avea acea privire arzătoare, mândră şi răutăcioasă a femeii care se simte puternică şi care a făcut din frumuseţea ei o armă; se puteau citi adesea în ochii ei licăriri întunecate care ascundeau, poate, dezamăgiri adânci şi toată înflăcărarea unor pasiuni neîmplinite.

Cerise era încântătoare în rochiţa ei din lână de culoare închisă, cu mânecile lungi prinse la încheietură printr-un nasture de sidef şi deasupra cărora se răsfrângeau manşete de un alb imaculat; la gât purta un plastronaş de dantelă pe care-l lucrase ea însăşi, iar deasupra lui un fular ieftin care-i venea mult mai bine decât un colier de perle…

Baccarat purta o rochie clasică de moar; mijlocul şi-l încingea cu un caşmir indian, pe braţul său gol purta o brăţară de preţ care adesea se pierdea într-un manşon de jder siberian.

Cerise era cuminte, frumoasă şi îşi dorea un soţ.

Baccarat fugise într-o seară, cu şase ani în urmă, din casa părintească – o biată casă de muncitor – şi de la etajul al şaselea unde tatăl său, gravor, câştiga destul de greu pâinea familiei, se lăsase ademenită într-o caleaşcă trasă de doi cai, purtată în cartierul celor ce iubeau viaţa uşoară şi lăsată în pragul unei mici locuinţe din strada Moncey, clădită de către tânărul baron de O… special pentru ea.

Timp de cinci ani, familia nenorocită nu şi-a revăzut fiica; cinstitul gravor o blestemase, iar durerea pricinuită de fuga copilei îi agravase o boală de inimă de care suferea de mai mult timp, grăbindu-i deznodământul fatal.

Baccarat s-a întors la patul de moarte al tatălui său. Înainte de a-şi da sufletul, bătrânul o iertase.

Îndată însă după moartea tatălui, mondena îşi reluă obişnuitul fel de viaţă şi, trist dar adevărat, izbuti să-şi atragă şi mama în afara casei în care, până atunci, nu intraseră decât banii, puţini, dar atât de curaţi, ai muncii,

pentru a împărţi cu ea această existenţă căreia numai viciul şi huzurul îi dădeau strălucire.

Între o mamă care a preferat să uite şi o soră vinovată, ar fi fost de aşteptat ca Cerise să se prăbuşească. Domnul a apărat-o însă şi a sădit în inima ei mândria şi dragostea de muncă moştenite din partea tatălui.

În timp ce Baccarat gonea în trăsură alături de înţelegătoarea ei mamă, Cerise închiria această mică odăiţă în care am întâlnit-o, transporta acolo o parte din cele agonisite de părinţi şi continua să câştige doi franci pe zi muncind cu îndărătnicie.

Cerise trăia singură de peste un an, făcea faţă existenţei, îşi plătea cu regularitate chiria şi punea bani de o parte pentru zestrea ei de nuntă…

Căci Cerise avea să se mărite în curând; era îndrăgostită de un lucrător cinstit care se numea Léon Rolland şi care se bucura de toată încrederea patronului său, domnul Gros, ebenist de seamă în strada Chapon.

De altfel, s-ar putea ca dragostea pe care o purta în sufletul său s-o fi împiedicat, în bună măsură, să cedeze viciului, întruchipat sub dubla înfăţişare a unei surori pervertite şi a unei mame care călca în picioare orice rămăşiţă de pudoare.

Cu toate acestea, Cerise nu încetase nici o clipă să le vadă, pe mama şi pe sora ei; o vizita când una, când cealaltă, uneori veneau amândouă şi petreceau adesea câte o zi întreagă în tovărăşia ei; Cerise nu le vizita, însă, niciodată. Ar fi roşit în clipa în care ar fi pus piciorul în casa pe care Baccarat o plătise atât de scump.

Cele două surori se îmbrăţişară cu dragoste.

— Bună ziua, Cerisette, bună ziua, micuţa mea soră.

— Bună ziua, Louise, răspunse tânăra care nu putea suferi să-şi strige sora folosind porecla Baccarat, pe care i-o dăduseră câţiva cheflii, într-o noapte de beţie, în timp ce fata câştiga mormane de aur la jocul cu acelaşi nume.

— Cum? se miră Baccarat, aşezându-se lângă sora ei, toate astea le-ai lucrat de azi dimineaţă?

— Vezi bine, răspunse Cerise râzând. M-am trezit dis-de-dimineaţă şi m-am pornit temeinic pe treabă ca să isprăvesc devreme. Astăzi e sâmbătă şi vreau să fiu prima din atelierul nostru la predare… Şi-apoi, adăugă Cerise, îmi cos şi mie o rochie şi n-am s-o pot isprăvi decât lucrând ceva mai târziu.

— O! spuse Baccarat cu gândul aiurea, te faci frumoasă pentru mâine, da?

— Vezi bine, e duminică.

— Numai pentru că-i duminică?

Cerise căpătă de îndată culoarea fructului al cărui nume îl purta.

— Voi lua masa la Belleville, cu Léon şi cu mama lui.

Baccarat se juca distrată cu o daltă care slujea surorii sale la confecţionarea florilor.

— A! spuse ea. Îl mai iubeşti pe Léon al tău?

— Da, răspunse sincer Cerise; e băiat frumos şi are o inimă bună.

— Nu spun că n-ai dreptate, dar gândeşte-te, fetiţo, că, măritându-te cu un lucrător, ai să tragi mâţa de coadă toată viaţa.

— Aş! Când doi oameni care se iubesc lucrează amândoi, nu pot fi niciodată nefericiţi. De altfel, Léon va deveni contramaistru, va câştiga zece franci pe zi şi va putea să-mi deschidă o prăvălioară unde voi munci pe socoteala mea. La el acasă are avere, trei sau patru mii de franci pe puţin; e destul ca să-mi pot deschide un atelier de flori artificiale.

Baccarat înălţă puţin din umeri.

— Ştii bine că dacă ai nevoie, ca să începi, de patru sau chiar de zece mii de franci, eu pot să-ţi dau aceşti bani.

— Ne, ne! replică Cerise, o fată cinstită nu primeşte bani decât din partea tatălui său sau a soţului său.

— Dar îţi sunt soră, eu.

— Dacă ai fi fost măritată, primeam.

Baccarat îşi muşcă buzele şi încruntă frumoasele ei sprâncene.

— Ai să mi-i dai înapoi, precizează ea, când vei fi căsătorită… din moment ce Léon are bani.

— Nu, răspunse Cerise, sunt mândră şi încăpăţânată şi nu iau cu împrumut: fiecare cu ideile lui.

Tot vorbind cu sora ei, Cerise îşi reluase lucrul; în timpul acesta, Baccarat se apropiase pe nesimţite de fereastră şi, ca din întâmplare, se aplecase uşor peste ea. În realitate, făcuse aceasta pentru a putea arunca o privire pătrunzătoare şi scormonitoare către fereastra unei case vecine, fereastră care răspundea tot în curte şi care era situată la un etaj inferior.

Această fereastră era închisă, iar perdelele albe trase cu grijă.

— Nu-i acasă, murmură Baccarat în şoaptă şi cu ciudă.

— Ascultă, Louise, făcu Cerisette care urmărea cu coada ochiului mişcările soră-si şi care arbora pe buze un zâmbet şăgalnic, găsesc că eşti foarte drăguţă cu mine de la o vreme şi e foarte frumos din partea ta că vii să mă vezi aproape în fiecare zi.

Baccarat tresări şi se întoarse brusc.

— Ai treburi pe aici prin cartier? continuă Cerise, cu o falsă naivitate.

— Nu, răspunse Baccarat, vin să te văd pentru că te iubesc şi pentru că am timp destul.

— Bine, bine, făcu maliţioasă tânăra, timp ai tu întotdeauna şi de iubit cred că m-ai iubit mereu, şi totuşi…

— Ascultă, răspunse Baccarat, şi cu atât mai rău pentru exagerata ta virtute. Din moment ce mă întrebi, am să-ţi spun totul. Chiar dacă am să te fac să roşeşti.

Cerise lăsă ochii în jos.

— Dacă ai secrete, e cu totul altceva…

— Nu, răspunse Baccarat, aici nu e vorba de nici un secret, dar am făcut ceea ce se cheamă o pasiune: poate c-ai să te miri, ştiu ce se spune în tot Parisul, că Baccarat nu

are inimă decât pentru neamuri şi că se distrează pe seama bărbaţilor aşa cum face pisica cu şoarecele.

Cerise înălţă capul şi-şi privi sora.

Baccarat devenise tristă şi gânditoare şi se ghicea în ochii ei o cumplită ciudă la gândul că trebuie să asculte de un asemenea simţământ, cu totul nou pentru ea, femeia care râdea de cele mai înflăcărate pasiuni.

— Da, cu o lună în urmă am văzut aici, de la fereastra ta, unde mă aflam aşa cum mă aflu şi acum, un tânăr care m-a tulburat şi care a făcut să-mi sară inima din loc, mie, care nu iubesc niciodată…

Şi Baccarat întinse degetul.

— Acolo, fereastra aceea de la al cincilea.

— A, bun, făcu Cerise zâmbind, ştiu despre cine e vorba. Domnul Fernand Rocher.

— Îl cunoşti? întrebă veselă Baccarat.

— Da.

— Ei bine, răspunse sora cea mare cu accente de pasiune în glas, îl iubesc… A! dar eu îl iubesc, vezi tu, nu aşa cum ţi-l iubeşti tu pe Léon al tău.

— De! făcu Cerise, având în glas o nuanţă de reproş şi de îndoială în acelaşi timp.

— L-am văzut de trei ori, continuă Baccarat, l-am văzut de trei ori la fereastra lui şi el nici măcar nu m-a privit, pe mine, femeia pentru care unii îşi zboară creierii… şi eu vin aici să-l văd… fie şi pentru o clipă… Vezi, m-am ţicnit, uneori îmi vine să-i scriu sau să mă duc la el, să mă arunc la picioarele lui şi să-i spun:

— Nu-ţi dai seama că te iubesc?

Şi din ochii negri ai fetei ţâşniră flăcări.

— Ce prostie, continuă ea, să ajungi să iubeşti în asemenea măsură un bărbat pe care nu-l cunoşti, căruia nici numele nu i-l ştii şi care o mai fi şi căsătorit… Să-l iubeşti uitând de mâncare şi de băutură, visându-l ziua şi noaptea.

Cerise o privi uimită pe sora ei, căci o ştia cât este de nepăsătoare.

— Cum? întrebă ea. Îl iubeşti într-o asemenea măsură?

— O! făcu Baccarat, ducând mâna la inimă, simt că înnebunesc… Uite, de un sfert de ceas de când stau aici cu privirile aţintite asupra acestei ferestre închise, inima mea bate… Oare tânărul acesta nu e niciodată acasă? sfârşi ea nerăbdătoare

— Se întoarce în fiecare zi la orele două precis, răspunse Cerise.

— Te rog, vorbeşte-mi de el! exclamă Baccarat cu pasiune, spune-mi cine este, ce face, unde şi când l-ai cunoscut!

— Léon mi-a făcut cunoştinţă cu el.

— Cum?

— Când s-a mutat în această casă, patronul lui Léon i-a vândut un birou, câteva scaune şi un pat de lemn. Toate aceste obiecte i le-a livrat Léon şi tot el i-a montat perdelele. Se pare că nu e cine ştie ce bogat acest tânăr şi că are o slujbuliţă într-un birou, plătită cu două sute de franci pe lună. Cu banii ăştia nu faci mai nimic când eşti domn, când trebuie să umbli bine îmbrăcat şi să faci faţă. Tu îl ştii pe Léon ce suflet bun are; a ghicit că pe domnul Fernand cumpărarea acestui mobilier l-a cam încurcat şi i-a spus aşa: „Patronul v-a vândut cu bani gheaţă domnule, dar dacă vă trebuie câtva timp ca să vă descurcaţi, aranjez eu lucrurile”. Mobilele vândute valorau trei sute de franci; domnul Fernand acceptă propunerea lui Léon, căruia patronul îi acordă toată încrederea şi vărsă 150 de franci pe loc. Restul l-a plătit în trei luni, şi cum nu umblă cu nasul pe sus, deşi e om cu carte, s-a împrietenit cu Léon. Se pare că lucrează la un ziar, căci are adesea bilete la spectacole; i-a oferit de mai multe ori lui Léon şi el ne-a dat locurile mie şi mamei sale. S-a întâmplat, apoi, ca treburile să-mi meargă mie ceva mai prost şi atunci Léon mi l-a trimis pe domnul Fernand, care avea nişte cămăşi de cusut. Şi aşa am

făcut cunoştinţă. De atunci mă salută de fiecare dată când ne vedem la fereastră şi asta-i tot! sfârşi Cerise.

— Şi?… întrebă Baccarat cu vocea întretăiată de emoţie, locuieşte… singur?

— Da.

— N-ai văzut niciodată pe nimeni la el?

— Niciodată.

Baccarat răsufla uşurată.

— Îl iubesc, şopti ea, şi mă va iubi şi el.

În clipa aceea, fereastra de la etajul al cincilea se deschise şi în cadrul ei apăru chipul unui bărbat. Baccarat simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Uite-l, strigă ea, dându-se repede înapoi.

Cerise se aşeză la fereastră şi începu să fredoneze pentru a-l face pe tânărul care privea distrat în curte, să ridice ochii spre ea.

Fernand Rocher o zări, o salută şi păru uimit să vadă apărând, în spatele ei, un chip având oarecare asemănare cu al Cerisei.

— E sora mea, spuse fata.

Fernand salută.

— Spune-i, şopti Baccarat, că ar fi foarte frumos din partea lui dacă ar urca să ne spună bună-ziua.

Era atâta implorare în glasul ei, încât Cerise cedă şi, fără să se gândească prea mult la ceea ce spune, strigă tânărului făcându-i semn cu degetul:

— Ce-ar fi să urcaţi şi să ne daţi bună-ziua, domnule Fernand, dacă nu aveţi nimic mai bun de făcut?

— Vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie, domnişoară, răspunse tânărul. Din păcate, însă, timpul nu-mi îngăduie, căci am de făcut o vizită; iau masa în oraş şi trebuie să mă schimb.

— Pleacă! murmură Baccarat muşcându-şi buzele de ciudă. A! Aflu eu unde se duce.

Tânărul salută din nou şi închise fereastra.

— Da, repetă Baccarat, vreau să ştiu unde se duce şi am s-o aflu. Poate că e vorba de o femeie… O! cred că sunt îngrozitor de geloasă.

Cerise o ascultă uimită pe soră-sa.

— Bine, dar domnul Fernand nu este nici soţul şi nici iubitul tău.

— Va fi, replică Baccarat, încruntându-şi trufaş sprâncenele.

— Soţ?

Baccarat se mulţumi să înalţe din umeri.

— De altfel, murmură Cerise, cred că Léon mi-a spus că domnul Fernand vrea să se căsătorească.

La auzul acestor cuvinte, Baccarat zvâcni ca o pantera rănită, care aude strigătele îndepărtate ale vânătorilor aflaţi pe urmele ei.

— El? Să se căsătorească?

— De ce nu? întrebă Cerise cu nevinovăţie.

— Pentru că nu vreau eu!

— Cu ce drept?

— Cu ce drept? strigă ea, izbind cu furie în podea. Dragostea nu te întreabă cu ce drept! Îl iubesc!

— Dar dacă el nu te iubeşte?

— Mă va iubi…

Şi tânăra femeie îşi aruncă o privire mândră în oglinjoara aflată pe cămin şi păru că face un examen rapid al frumuseţii sale triumfătoare şi îndrăzneţe.

— Asta-i bună! exclamă ea cu orgoliul unui înger rănit, ar fi nostim ca atunci când o fată ca mine are pentru întâia oară fantezia de a se îndrăgosti de un bărbat, bărbatul acela să n-o iubească! Unii şi-au luat viaţa pentru mine şi vrei ca un funcţionăraş care locuieşte la al cincilea etaj să nu înnebunească? A! Dacă s-ar întâmpla una ca asta, n-aş mai fi eu Baccarat.

Cerise terminase de lucrat florile şi puse pe umerii săi un şal de lână în pătrăţele albe şi gri; îşi îndreptă apoi părul şi îşi potrivi pe cap o bonetă legată cu o panglică vişinie.

— Mă duc să-mi predau lucrul.

Cele două surori coborâră împreună în stradă. Ca de obicei, Baccarat venise cu trăsura.

În faţa porţii, se afla un frumos cupeu tras de un cal sur şi condus de un birjar în livrea.

— Vrei să te conduc la prăvălie? întrebă Baccarat, deschizând portiera trăsurii sale.

— Pfui, răspunse mândră Cerise, ar fi nostim să vezi o biată muncitoare care se duce să-şi predea lucrul în valoare de cincisprezece franci într-un cupeu tras de un cal care valorează o mie de scuzi! La revedere, Louise, eu mă duc pe jos.

— La revedere, prostuţo, răspunse Baccarat, sărutându-şi sora pe frunte.

Cerise porni cu un pas repede şi hotărât şi traversă bulevardul, în timp ce sora sa se instala în cupeu.

— Unde mergem, doamnă? întrebă vizitiul.

— Nicăieri, răspunse Baccarat, aştept aici…

Şi, într-adevăr, aşteptă în cupeu ca domnul Fernand Rocher să iasă din casa vecină, asupra căreia îşi fixase cu străşnicie privirile.

În adevăr, zece minute mai târziu, tânărul ieşi, trecu foarte aproape de trăsură, dar nu o băgă în seamă.

— Urmăreşte-l de la distanţă pe tânărul acesta! spuse Baccarat vizitiului.

Cupeul porni la pas şi femeia, prudentă, coborî storurile.

Capitolul IV.

Fernand avea douăzeci şi cinci de ani. Era un tânăr înalt, cu părul negru, faţa palidă şi o înfăţişare plăcută, fără să fie însă frumos.

Fernand era orfan. În clipa în care a dat piept cu viaţa, n-a avut decât un singur protector, un unchi din partea mamei, domnul de Sainte-Lucie, un bătrân ofiţer de marină care-l crescuse, deşi nu avea decât o modestă pensie, şi care murise fără să lase nici o avere.

La vârsta de douăzeci de ani, Fernand intră la Ministerul afacerilor externe, cu un salariu anual de 1.500 de franci; doi ani mai târziu, câştigurile sale au ajuns la 200 de franci pe lună.

În timpul său liber, Fernand scria, împreună cu colegii săi de birou, un vodevil.

De pe urma vodevilului se câştigau 100 de franci drepturi de autor, se cheltuiau 40 de franci pentru copiat şi se obţineau 10 franci dividende pentru fiecare colaborator.

Asta nu-l oprea câtuşi de puţin pe Fernand Rocher să-şi imagineze că va face o mare carieră dramatică şi să suspine gândindu-se ca domnii Cutare sau Cutare, care câştigă o sută de mii de franci de pe urma teatrului, începuseră ca şi el.

Şi-apoi, Fernand iubea; se îndrăgostise, ambiţiosul, de fiica şefului său de birou, domnişoara Hermine de Beaupréau, despre care se spunea că are o zestre de optzeci de mii de franci; dar Fernand ştia bine că nu va izbuti să se căsătorească decât la capătul unor mari dificultăţi, căci domnul de Beaupréau era zgârcit.

În ziua aceea, tânărul mergea atât de grăbit şi îşi îngrijise cu atâta minuţie toaleta, numai pentru că fusese invitat la masă de către domnul de Beaupréau. Şeful său de birou, care cunoştea foarte bine dragostea tânărului pentru fiica sa, dragoste împărtăşită, de altfel, de către Hermine, îi invita adesea la masă şi şi-l făcuse prieten. Fernand era inteligent şi harnic; lucra, în timpul său liber, la un amplu studiu asupra dreptului naţiunilor, lucrare pe care domnul de Beaupréau spera s-o publice pe numele său pentru a putea dobândi rozeta de ofiţer al Legiunii de onoare şi pentru a putea ajunge la postul de şef de divizie. Aşa se explică atât prietenia şefului de birou pentru micul funcţionar, cât şi faptul că-l luase sub aripa sa ocrotitoare.

— Te aştept la ora trei, îi spusese domnul de Beaupréau, şi vom lucra până la ora cinci.

Şi Fernand, care n-o mai văzuse pe Hermine de trei zile, îşi jurase să fie punctual, cu atât mai mult cu cât şeful său de birou nu era punctual şi se întâmpla foarte des ca cei doi îndrăgostiţi să poată schimba între ei câteva vorbe şi să-şi poată jura unul altuia, încă o dată, dragoste veşnică.

Funcţionarul traversă drept bulevardul, făcu la stânga în strada Templului, porni prin strada Vendôme pentru a ajunge în strada Saint-Louis-au-Marais, unde locuia şeful său de birou.

Cupeul lui Baccarat îl urma de la distanţă. Femeia nu-l scăpa nici o clipă din ochi şi când îl văzu trecând poarta unei mari şi vechi clădiri aflate în partea de sus a străzii Saint-Louis, foarte aproape de piaţa Royale, porunci vizitiului să oprească.

Sări din trăsură cu agerimea unei căprioare şi pătrunse în aceeaşi clădire.

Prudentă, Baccarat îşi lăsase voalul pe faţă în aşa fel încât Fernand să nu o poată recunoaşte.

Loja portarului, aflată în fundul curţii, era locuită de către o bătrână guralivă pe care, privind-o, Baccarat îşi dădu seama imediat că o poate cumpăra.

Îi puse un ludovic în palmă şi-i spuse:

— Ştii să vorbeşti, măicuţă?

— Se zice că da, frumoasa mea doamnă! răspunse bătrâna salutând în timp ce lua ludovicul, pe care-l făcu să dispară repede în adâncurile buzunarului său.

— Atunci să te vedem; s-ar putea să-ţi fie de folos. Cine este tânărul care a urcat acum scara cea mare de sub boltă?

— Ăsta, spuse portăreasa, e un foncţionar de milister care se duce la şeful său de birou.

— Şi cum îl cheamă pe şeful acesta de birou?

— Domnul de Beaupréau.

— Este căsătorit?

— Da.

— Are o soţie tânără?

— Între 40 şi 50, cam aşa.

— Dar?… Nu cumva are o fată?

— Ba da, răspunse bătrâna, şi încă una frumoasă…

— A! exclamă Baccarat muşcându-şi buzele.

— Domnişoara Hermine, sfârşi portăreasa, e frumoasă ca un înger, şi după cât mi se pare tânărul ţine la ea.

— Credeţi? întrebă Baccarat.

— Ba bine că nu! Ia masa de prânz aici, de trei sau de patru ori pe săptămână, cel puţin.

— Şi când ia masa aici, la ce oră pleacă?

— Către ora zece seara.

— Bun, mulţumesc.

Şi Baccarat, după ce aruncă un al doilea ludovic pe masa slinoasă a portăresei înmărmurite, dispăru.

— Trebuie să fie cu siguranţă o ducesă! îşi spuse bătrâna.

În timp ce Baccarat îşi culegea informaţiile, Fernand Rocher, căruia nici nu-i trecea prin minte că este spionat, urcă sprinten la etajul al treilea şi, cu inima palpitând, sună la uşa domnului de Beaupréau.

Şeful de birou, un gentilom sărac din comitatul Venaissin, sosise la Paris cu punga goală şi obţinuse, înainte de căderea Imperiului, un post de funcţionar la minister, şi, la capătul a douăzeci de ani, dovedindu-se suplu şi zelos faţă de toate regimurile şi faţă de toţi miniştrii, ajunsese, cu nouă ani în urmă, în postul pe care-l ocupa în anul 1845.

Domnul de Beaupréau întâlnise, cu optsprezece ani în urmă, o fată frumoasă care n-avea altă rudă decât o bătrână mătuşă zgârcită şi autoritară, dar avea şi o zestre rotunjoară de două sute de mii de franci.

Tânăra, care se numea Thérèse d’Alterive, săvârşise o greşeală sau, mai bine zis, fusese victima unei odioase capcane; faptele au rămas învăluite în mister, iar descoperirea făptaşului a fost imposibilă.

Datorită acestei dureroase împrejurări, un biet copil văzuse lumina zilei, iar tânăra ţinuse cu orice preţ să fie o

bună mamă. Spre deosebire de multe altele, care vor să păstreze aparenţele unei ireproşabile virtuţi, ea n-a abandonat în mâini străine gingaşa făptură.

Domnul de Beaupréau a întâlnit-o pe Thérèse, s-a îndrăgostit de ea, a mirosit o zestre de două sute de mii de franci şi a cerut fata în căsătorie. Thérèse i-a expus situaţia cu toată sinceritatea; trecând peste aceasta, domnul de Beaupréau i-a declarat:

— Copilul dumitale va fi copilul nostru, îl voi recunoaşte ca fiind din sângele meu.

La gândul că fetiţa ei va avea un tată, Thérèse tresări de bucurie şi, cu toate că domnul de Beaupréau era urât, mic de statură, aproape diform şi destul de înaintat în vârstă, se căsători cu el. În ochii lumii Hermine trecu drept fiica legitimă a domnului de Beaupréau.

Ceva mai târziu, şi la interval de doi ani, din căsătoria şefului de birou cu Thérèse se născură doi fii. Unul muri la o vârstă fragedă, iar celălalt împlinise cincisprezece ani în momentul în care începe povestirea noastră.

Hermme veni ea însăşi să deschidă uşa domnului Fernand Rocher, singura femeie de serviciu din casă fiind plecată după cumpărături.

Domnul de Beaupréau era zgârcit, dar ţinea totuşi să salveze aparenţele. Ocupa un apartament de 1.500 de franci chirie anuală şi dădea serate; dar cei care serveau băuturile erau băieţii de birou de la minister, iar a doua zi slujnica rămânea singură pentru a pune totul în ordine şi pentru a înlătura urmele petrecerii.

La vederea lui Fernand, Hermine roşi până în vârful urechilor. Tânărul, zărind-o, simţi acea nevinovată şi puternică emoţie care-l cuprinde întotdeauna pe bărbatul îndrăgostit în clipa în care se afla în preajma femeii pe care o iubeşte.

Doamna de Beaupréau se găsea într-un colţ al salonului, adâncită în lucrul său la gherghef. Strânse cu căldură mâna tânărului şi-i spuse:

— Domnul de Beaupréau nu s-a întors încă, dar nu cred că va mai întârzia.

— Domnule Fernand, spuse Hermine roşind toată, nu vreţi să mă însoţiţi la pian?

— Cu plăcere domnişoară, răspunse el, apropiindu-se de îndată de pianul care era aşezat destul de departe de locul unde se afla doamna de Beaupréau.

— Am descifrat o nouă romanţă a doamnei Loïsa Puget, continuă Hermine, pentru a-şi ascunde tulburarea; este o frumuseţe, o veţi auzi…

Şi Hermine ridică pupitrul pianului şi îşi aşează notele. În timpul acesta, Fernand îi şoptea:

— Îţi voi da o veste bună, Hermine… Piesa mea este primită la teatrul Porte-Saint-Martin. Va fi reprezentată în această iarnă şi sper că-mi va aduce o mulţime de bani… Atunci voi îndrăzni…

— Am vorbit cu mama… răspunse Hermine încet.

Fernand tresări.

— Şi, răspunse fata al cărui chip se îmbujora, mama spune că trebuie să-ţi iei inima în dinţi şi să vorbeşti cu tata.

Tânărul clătină trist din cap.

— Îl cunosc pe domnul de Beaupréau, spuse el în şoaptă. Mă va refuza… Sunt sărac… Şi singura mea nădejde, singurul lucru pe care mă pot bizui este viitorul meu de dramaturg.

— Ascultă, reluă Hermine, mama m-a întrebat dacă sunt sigură de dragostea ta.

— Ai putea să te îndoieşti?

— Şi, cu toate că se cam teme de tata, o să-l întrebe deschis. Biata mama, mă iubeşte atât de mult…

— Dar… când? întrebă Fernand a cărui inimă se porni din nou să bată cu putere.

— Astă seară… dacă n-ai nimic împotrivă.

În clipa în care Hermine pronunţa aceste ultime cuvinte, mama sa, care se apropiase, o îmbrăţişă cu căldură şi spuse, privindu-l pe Fernand:

— O iubeşti cu adevărat?

Rostise întrebarea cu acea voce de nelinişte şi de teamă, care nu poate fi decât a unei mame.

Fernand nu răspunse, dar îngenunche în faţa doamnei de Beaupréau şi o învălui pe Hermine cu o privire plină de dragoste.

— În cazul acesta, spuse mama emoţionată, de ce aş sta în calea fericirii copilului meu?

Uni mâna fiicei sale cu mâna lui Fernand, logodindu-i astfel, printr-un gest simplu şi elocvent.

— După cină vă veţi retrage în cabinetul de lucru al domnului de Beaupréau şi mă veţi lăsa singură cu el.

După-amiaza pe care o petrecură cei doi tineri sub ochii mamei, fericită de fericirea lor, a fost o după-amiază încântătoare; domnul de Beaupréau a fost atât de repede uitat, încât nimeni nu-şi dădu seama că era în întârziere şi că ora cinei trecuse înainte ca el să fi sosit.

Apăru pe neaşteptate în pragul salonului, mergând cu un pas inegal, poticnit, iar obrajii săi erau roşii ca focul.

În spatele ochelarilor clipeau doi ochi mici şi întreaga sa făptură trăda o emoţie pe care nu şi-o putea ascunde.

I se întâmplase ceva cu totul neobişnuit, era evident, şi existenţa regulată şi monotonă a şefului de birou primise lovituri ciudate.

Capitolul V.

În timp ce Baccarat îl urmărea de la distanţă pe Fernand Rocher care se îndrepta către strada Saint-Louis, la domnul de Beaupréau, Cerise păşea încet de-a lungul străzii Templului şi ajungea în strada Rambuteau, unde se găsea magazinul de flori artificiale pentru care lucra.

Era atâta drăgălăşenie în felul în care era îmbrăcată, în mişcările şi în umbletul ei, încât până şi trecătorii cei mai grăbiţi se opreau fără voie din drum pentru a o privi şi, nu o singură dată, câte un tânăr, aflat în pragul unei prăvălii, murmura cu invidie:

— O, ce fată drăguţă! Trebuie să fie fericit cel pe care-l iubeşte.

Dar Cerise trecea nepăsătoare, fără să vadă privirile drăgăstoase şi fără să audă interpelările mai mult sau mai puţin cavalereşti pe care le întâlnea în drumul său şi păşea mai departe, gândindu-se la iubitul ei Léon, căruia avea să-i fie în curând soţie.

Ajunse, astfel, în faţa prăvăliei, unde fu întâmpinată de zâmbetul binevoitor al patronului mulţumit de lucrătoarea lui.

Doamna Legrand, şefa magazinului, exclamă văzând-o intrând:

— A! uite-o pe Cerise, cea mai bună dintre lucrătoarele mele! E bine, fetiţo, e foarte bine că soseşti la timp. Ai adus totul astăzi?

— Iată, doamnă, spuse Cerise, răsfirându-şi cu grijă marfa pe tejghea, nu mi-a mai rămas nimic acasă.

— Unde mai pui, spuse doamna Legrand, o femeie zdravănă şi foarte veselă, unde mai pui că e lucru bun şi frumos pe deasupra! Iată o muncitoare cinstită, căreia îţi face plăcere să-i dai de lucru. Dumneavoastră, domnişoarele astea leneşe, nu lucraţi de fel aşa.

Şi, amestecând zâmbetul cu mustrarea, florăreasa se adresă celor cinci sau şase tinere care lucrau ziua în prăvălie.

Îi spuse apoi tânărului casier al firmei care, cu pana pe după ureche, o privea pe Cerise cu admiraţia mută a unui îndrăgostit:

— Haide, domnule Eugène, în loc să-i faci ochi dulci, ca şi când ar fi vorba de o fată pe care poţi s-o ademeneşti, fă-i mai degrabă socotelile.

Funcţionarul roşi şi lăsă ochii în jos.

— Cât ţi se cuvine, drăguţo? întrebă florăreasa.

— Doamnă, răspunse Cerise, trebuie să fie şaptesprezece franci şi patruzeci şi cinci de centime, aşa

cred eu; se poate face socoteala numărând buchetele de flori.

— Ai dreptate, aşa este, răspunse doamna Legrand; îţi ştii foarte bine socotelile, frumoaso, şi bănui că într-un colţ al camerei tale trebuie să ai o puşculiţă în care să-ţi ţii economiile.

— Vezi bine! răspunse Cerise râzând, s-ar putea.

— Şi ce-ai să faci cu economiile, domnişoară?

— A! spuse Cerise cu un aer serios, care nu se potrivea de fel cu mutrişoara ei şăgalnică, îţi trebuie bani ca să trăieşti la casa ta!

— Cum! Ai să mă părăseşti!

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Te pomeneşti că vrei să te măriţi.

— Vezi bine!

Tânărul casier, care tocmai trecea în registru socotelile fetei, scăpă, la auzul acestei mărturisiri, pana dintre degete şi pe foaia albă de hârtie se aşternu o pată de cerneală.

— Bravo! spuse doamna Legrand, ai vorbit foarte frumos şi ai gânduri bune, micuţo…

Cerise puse banii în buzunar, luă materialele pentru lucru şi comanda; salută apoi domnişoarele din atelier, ură noapte bună doamnei Legrand şi ieşi.

Vânzătorul care, din pragul magazinului, o zărise trecând prin strada Rambuteau, ar fi putut să observe ca Cerise mergea mult mai repede acum, la întoarcere, trecând prin strada Templului către bulevard.

S-ar fi spus că se grăbeşte să se întoarcă acasă.

Lucrurile nu stăteau însă aşa, căci, în loc să-şi continue drumul către cartierul său, o luă prin strada Chapon, unde-şi avea atelierul domnul Gros, patronul lui Léon Rolland.

— Ar însemna să n-am noroc dacă nu l-aş vedea pe Léon, gândi Cerise.

Şi, o dată ajunsă în faţa prăvăliei ebenistului, încetini pasul şi păru să studieze cu atenţie o mobilă.

Viitorul contramaistru, care stătea cu ochii pe uşă, o zări în clipa aceea pe Cerise şi ieşi.

Léon Rolland era un tânăr între douăzeci şi şase şi douăzeci şi opt de ani, blond, cu tenul trandafiriu şi proaspăt, cu o statură herculeană şi care părea să fie înzestrat cu o forţă puţin obişnuită. Fără să fie neapărat frumos, Léon avea una din acele fizionomii plăcute, care respiră voia bună şi sinceritatea, iar ochii săi mari, albaştri, erau plini de dulceaţă şi de bunătate. Se apropie de Cerise cu zâmbetul pe buze, cu o privire plină de dragoste şi luând mâna ei mică în mâna lui mare, de muncitor, îi spuse:

— Bună ziua, domnişoară Cerise. Foarte drăguţ din partea dumitale că ai trecut pe aici.

— Mă gândeam că s-ar putea să te văd, răspunse candid fata, îmbujorându-se.

— Ai ghicit, Cerise. Te-aş fi văzut astăzi în orice caz, căci diseară, după plată, aş fi trecut pe la dumneata.

— Ai să-mi spui ceva, Léon?

— Da, şi ceva foarte serios, răspunse el emoţionat.

— A! Dumnezeule! exclamă Cerise neliniştită. Ce s-a întâmplat?

— O, nimic rău, dimpotrivă! În primul rând, trebuie să-ţi spun că mama şi cu mine ne vom plimba mâine pe la marginea oraşului, vom lua masa acolo şi cred că ai să fii atât de drăguţă să vii cu noi.

— Păi, făcu Cerise cu diplomaţie, numai dacă vrea şi mama dumitale…

— E în regulă! Ştie bine că vei fi soţia mea.

Cerise luă un aer gânditor şi-şi privea vârfurile pantofiorilor.

— Şi această invitaţie la masă era o treabă atât de serioasă? întrebă ea cu şiretenie.

— Nu, răspunse Léon, e vorba de altceva. După cum ştii, patronul mi-a făgăduit locul de contramaistru peste două luni.

— Da, suspină Cerise, gândind că aceste două luni vor fi cât două veacuri.

— Ei bine, spuse vesel băiatul, patronul s-a răzgândit.

— Cum? Nu vei mai fi contramaistru?

— Dimpotrivă, sunt contramaistru!

— Asta-i bună!

— Uite ce s-a întâmplat, Cerise. Antoine, fostul contramaistru, care urma să lucreze pe contul lui de la sfârşitul lunii viitoare, a primit o moştenire şi a plecat la ţară. Iar eu i-am luat locul.

— Şi? întrebă Cerise.

— Satul lui Antoine fiind şi satul meu, l-am rugat să-mi vândă el bucăţica de pământ şi să-mi aducă actele.

— Şi nu va mai trebui să pleci?

— Nu. Şi cum Antoine va fi înapoi peste opt zile…

Se opri şi o privi pe Cerise.

— De ce ai tăcut? întreba ea cu prefăcută naivitate, în timp ce inimioara porni să-i bată cu putere.

— Cred că… dacă vrei… răspunse Léon tulburat, am putea să ne căsătorim în cincisprezece zile.

Cerise se înroşi toată şi lăsă ochii în jos.

— E timpul prea scurt, zise fata.

— E timpul prea lung, răspunse Léon care strângea frumoasele mâini ale fetei într-ale sale.

— Om vedea, zise ea pregătindu-se să plece. La revedere, domnule Léon, şi pe mâine.

— Cerise, o întrebă Léon, n-ai vrea să te duci până în strada Bourbon-Villeneuve?

— La mama dumitale?

— Da, ai putea să-i vorbeşti bătrânei de proiectul nostru de mâine.

— Bine, mă duc. La revedere, Léon.

Cei doi logodnici se priviră lung în ochi şi îşi strânseră puternic mâinile. Cerise plecă, în timp ce inima îi bătea veselă la gândul că fericirea ei avea să vină cu şase săptămâni mai devreme.

Tânăra ajunse în strada Saint-Martin şi în clipa în care se pregătea să păşească pe bulevard se auzi strigată pe nume.

— Bună ziua, domnişoară Cerise.

Cerise se întoarse şi văzu pe trotuar un bărbat care o salută cu pălăria în mână.

Era un tânăr în jur de treizeci de ani, plăpând, slăbuţ, cu faţa ciupită de vărsat, dar cu privirea veselă şi inteligentă şi cu un zâmbet deschis pe buze.

Era un zugrav căruia numeroasele păţanii prin care trecuse îi statorniciseră porecla de „Ghinion” cu toate că-l chema Louis Verdier.

Văzându-l atât de mic şi de plăpând, tatăl său, un bărbat zdravăn din Auvergne, vânzător de fiare vechi, ridicase din umeri murmurând:

— Ăsta n-o să fie niciodată un maistru lucrător. Mai bine ne resemnăm şi facem din el un artist.

Şi domnul negustor de vechituri îşi dădu feciorul ca ucenic la un pictor de vitrine. Ghinion deveni lucrător şi pe capul lui se abătură toate nenorocirile şi toate păţaniile din lume.

Era destul de frumos băiatul; la douăzeci de ani, vărsatul îl desfigură.

Maică-sa muri, lăsând avere; cinstitul său tată i-o luă spunând că artiştii n-au nevoie de nimic.

În sfârşit, soarta lui Ghinion era de a fi veşnic îndrăgostit fără să cucerească vreodată.

Dacă întâlnea o fată, o plăcea, o cerea în căsătorie, îi dobândea mâna şi, nu se ştie de ce, întâmplarea, un eveniment fără nici o importanţă, o nimica toată, lucrurile se răsturnau în ultima clipă şi logodna era desfăcută.

Într-o zi, Ghinion ajunsese până la primărie, mână în mână cu viitoarea lui mireasă: deschisese gura pentru a pronunţa cumplitul DA, însă chiar în clipa aceea fu cuprins de o ameţeală subită şi nevoit să părăsească imediat încăperea. În timpul celor zece minute în care el lipsi, prezumtiva mireasă cugetă adânc şi o luă din loc.

Întorcându-se, Ghinion îl găsi pe primar gata de cununie, dar mireasa dispăruse.

De altfel, Ghinion privea cu multă înţelepciune toată această statornică persecuţie a destinului; râdea şi cânta tot timpul, era serviabil şi bun şi nimeni nu-i cunoştea vreun duşman. Era de cel puţin zece ani prieten cu Léon Rolland, logodnicul Cerisei, şi din cauza aceasta o salutase strigând-o pe nume.

Cerise îl recunoscu pe Ghinion şi se apropie de el.

— A! Bună ziua, domnule Louis, cum vă mai merge?

— O! replică lucrătorul, puteţi să-mi spuneţi şi Ghinion, domnişoară, eu n-am să mă supăr pe dumneavoastră! Şi la urma urmelor, dacă te gândeşti bine, ăsta e numele meu. Şi unde vă duceaţi?

— În strada Bourbon-Villeneuve, la mama lui Léon.

— Ca să vezi! făcu Ghinion, l-am întâlnit şi pe Léon. S-ar părea că lucrurile merg bine în ceea ce priveşte însurătoarea, nu-i aşa?

— Da, răspunse Cerise, lăsând modestă ochii în jos.

Şi se grăbi să adauge:

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumitale, domnule Ghinion, dacă ai veni mâine cu noi la Belleville.

— E în regulă, domnişoară, cu atât mai mult cu cât Léon mi-a spus şi el câte ceva. Bun băiat, Léon, şi ca soţ cred că o să fie şi mai bun. Dar…

Ghinion se opri nehotărât, ca şi când ar fi avut de formulat o acuzaţie împotriva ebenistului.

— Dar? făcu Cerise.

— A apărut, de câtva timp un nou prieten, spuse Ghinion, şi acest nou prieten nu-mi place de fel.

— Cum îl cheamă?

— Este un lăcătuş căruia i se spune Şperaclu, nume potrivit pentru meseria lui; o mutră destul de ciudată, zău, şi cred că Léon greşeşte umblând cu el; dar, în sfârşit, dacă-i face plăcere, e treaba lui.

— Ia te uită, spuse Cerise. Eu nu l-am văzut niciodată pe acest domn Şperaclu.

— Treaba asta ţine numai de vreo două-trei zile. În sfârşit, cred că n-aţi face rău dacă l-aţi împiedica pe Léon, am eu, aşa, o idee…

Şi Ghinion o salută încă o dată pe Cerise şi porni spre treburile sale, în timp ce fata o luă pe bulevard în direcţia porţii Saint-Denis, pentru a ajunge în strada Bourbon-Villeneuve.

În clipa aceea, exact în clipa aceea, un bărbat de aproape cincizeci de ani, mărunt, gras, cu picioare scurte şi subţiri, cu un început de chelie, cu chipul roşietic şi cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu ramă albastră, cobora bulevardul şi se îndrepta spre Château-d’Eau. Purta o haină albastră cu nasturi aurii, împodobită cu panglica de cavaler al Legiunii de onoare, şi o pelerină de alpaca albă, descheiată în aşa fel, încât să i se vadă haina.

Acest personaj, a cărui înfăţişare era grotescă, dar a cărui ţinută trăda, totuşi, un om distins, nu era altul decât domnul Gaston-Isidor de Beaupréau, şef de birou la Ministerul afacerilor externe.

Domnul de Beaupréau se întorcea pe jos din clădirea aflată pe bulevardul Capucines şi se îndrepta spre casă, unde avea întâlnire cu Fernand Rocher, care trebuia să-şi înceapă lucrul la marele său studiu asupra dreptului naţiunilor.

Datorită jocului întâmplării, şeful de birou şi tânăra florăreasă se întâlniră nas în nas şi, în clipa în care domnul de Beaupréau, care examina toate femeile ca un vechi cunoscător, cuprinse cu privirea chipul frumoasei Cerise, simţi petrecându-se în toată fiinţa lui o stranie schimbare, simţi că sângele îi aleargă mai repede prin vine, în timp ce ochii îi scânteiau la adăpostul ochelarilor.

Se opri brusc şi o privi; apoi, după ce fata trecu fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, o porni din nou la drum şi,

supunându-se unei atracţii irezistibile, începu s-o urmărească.

Desigur, aventura nu reprezenta ceva nou pentru şeful de birou. Urmărise el de nenumărate ori, pe stradă, fetişcane pe care le acostase cu acea îndrăzneală specifică bărbaţilor de o anumită vârstă; de data aceasta însă, fie datorită faptului că ţinuta modestă, dar plină de demnitate a tinerei fete i-a impus, fie datorită faptului că s-a simţit cuprins de o timiditate ciudată la un bărbat ca el, se mulţumi să păşească la distanţă în urma ei, devorând-o din ochi. Numai când ajunse la începutul străzii Saint-Denis îşi dădu Cerise seama că este urmărită; atunci grăbi pasul…

Şeful de birou făcu şi el acelaşi lucru.

Cerise o apucă pe strada Bourbon-Villeneuve, iar domnul de Beaupréau păşea în urma ei.

Intră la mama lui Léon, care locuia în fundul unei case aflată la colţul cu piaţa Cairo şi petrecu un ceas şi jumătate stând de vorbă cu bătrâna.

Când ieşi, îl zări pe domnul de Beaupréau pe trotuar, neclintit, cu atitudinea unui om decis să aştepte.

Se hotărî să coboare repede strada pentru a scăpa de această urmărire; dar şeful de birou, care prinsese curaj, o ajunse din urmă şi vru să-i vorbească.

— Domnişoară…

Cerise se întoarse brusc.

— Domnule, vă înşelaţi şi să ştiţi că nu am obiceiul să stau de vorbă cu bărbaţii care mă acostează pe stradă. Vedeţi-vă de drum.

Şi, profitând de momentul de stupoare pe care tonul ei sec şi demn îl produsese asupra domnului de Beaupréau, Cerise porni în grabă.

Dar şeful de birou o luă din nou pe urmele ei şi continuă s-o urmărească de la depărtare, hotărât să n-o piardă din vedere şi mânat de acel irezistibil simţământ care-l făcuse să străbată strada Bourbon-Villeneuve.

Cerise ajunse acasă şi, aflată în pragul porţii, se întoarse pentru a vedea dacă izbutise, în sfârşit, să scape de urmărirea domnului de Beaupréau.

Nu-l văzu şi, liniştită, urcă la etajul al şaselea cântând. Şi totuşi şeful de birou nu o scăpase din vedere; neştiind dacă Cerise locuieşte în cartierul Templului sau dacă intrase în această casă numai întâmplător, cu treburi, aşteptă mult timp în faţa porţii; văzând că întârzie, se hotărî să intre şi, procedând ca şi Baccarat, strecură un bacşiş în mâna portarului şi-l luă la întrebări:

— Să ştiţi, domnule, îi răspunse acesta cinstit, să ştiţi că vă pierdeţi timpul de pomană; domnişoara Cerise e fată cuminte.

— Eu sunt bogat, precizădomnul de Beaupréau.

— Nici dac-aţi fi de zece ori mai bogat n-aţi face mare lucru. De altfel, mititica e ca şi logodită şi aţi putea să vă alegeţi cu o chelfăneală… A! făcu portarul, dac-ar fi fost vorba de soră-sa… Nu zic nu.

— Cine e soră-sa?

— O fată care a pornit-o rău şi a ajuns cu trăsură la scară.

— Cum o cheamă?

— Baccarat.

O idee înspăimântătoare trecu atunci prin mintea domnului de Beaupréau.

— Unde locuieşte această soră?

— În strada Moncey, răspunse portarul, pe care Cerise îl trimisese adesea la Baccarat.

— E în ordine, aruncă şeful de birou. Şi o porni gânditor.

Domnul de Beaupréau suferise primul şoc al acelei boli fără de leac numită pasiunea târzie.

O şi iubea pe Cerise cu sălbatica brutalitate a unui animal şi, în timp ce se îndrepta către strada Saint-Louis unde l-am văzut sosind înfierbântat, pierdut, şi într-o stare de extremă agitaţie începuse să rumege cele mai machiavelice planuri pentru a o seduce.

Capitolul VI.

Văzându-l astfel, soţia şi fiica domnului de Beaupréau scoaseră un strigăt de uimire şi de nelinişte.

— Dumnezeule! Vi s-a întâmplat ceva, domnule? îl întrebă doamna de Beaupréau.

— Cui, mie? răspunse şeful de birou tresărind; nu mi s-a întâmplat nimic.

— Totuşi, această înfierbântare…

— Era gata-gata să fiu strivit de o trăsură, răspunse el la întâmplare, dar am scăpat teafăr. Gata, să mergem la masă, e ora şase.

Şi, conform obiceiului, domnul de Beaupréau oferi braţul său Herminei pe care o conduse în sufragerie, în dreptul locului pe care-l ocupa de obicei la masă.

Fernand era consternat. Agitaţia şefului său de birou s-ar fi putut uşor preschimba în proastă dispoziţie şi, în consecinţă, s-ar fi putut întâmpla ca el să nu mai asculte cu bunăvoinţă cererea pe care doamna de Beaupréau avea de gând s-o facă în numele lui cu privire la Hermine. Cu toate acestea, Fernand se înşela. Domnul de Beaupréau se arătă visător şi aproape trist, nu manifestă nici un fel de nelinişte şi un zâmbet plin de bonomie se ivi pe chipul său în clipa în care, umplând paharul tânărului funcţionar, îi spuse:

— Mi se pare că astăzi ne-am cam neglijat treburile.

— Voi recupera timpul pierdut, domnule, şi îndată după-masă…

— Foarte bine, spuse domnul de Beaupréau. Te vei instala în biroul meu, iar eu te voi urma de îndată. Trebuie să facem în aşa fel, încât lucrarea noastră să plece la tipar peste două luni.

Masa se sfârşi în linişte. Tulburarea domnului de Beaupréau dispăruse aproape cu totul şi când sosi în salon, unde se servea cafeaua, era calm şi zâmbitor.

Fără îndoială că şeful de birou găsise în mintea sa câteva căi pentru a putea ajunge la Cerise şi buna lui dispoziţie crescuse atât de mult, încât doamna de Beaupréau socoti că

momentul este dintre cele mai favorabile pentru a-i vorbi de fiica sa şi de dragostea lui Fernand.

La un semn, Hermine se retrase în camera ei, în timp ce Fernand îşi lua locul în birou pentru a continua marea lucrare de diplomaţie a şefului său.

— Domnule, spuse atunci doamna de Beaupréau, oarecum emoţionată, căci soţul său avea o fire destul de rece şi de neînţelegătoare şi sub înfăţişarea lui plină de bunătate ascundea multă şiretenie, aş putea să vă vorbesc despre unele lucruri serioase?

— Poftim? tresări şeful de birou, care căzuse din nou sub vraja visului său de îndrăgostit.

— Ar trebui, de fapt, să le numesc lucruri grave, continuă doamna de Beaupréau, prinzând curaj.

— Dumnezeule, despre ce este vorba, doamnă?

— Este vorba despre fiica mea, domnule.

Domnul de Beaupréau păru mirat; soţia sa continuă.

— Hermine are nouăsprezece ani, domnule; este la vârsta la care o fată poate şi trebuie să se mărite.

— Doamne, doamne, să se mărite! Şi de ce să se mărite?

— Bine, dar… spuse biata femeie tremurând, dumneavoastră nu veţi putea să-i fiţi întotdeauna şi…

— Fie, doamnă, o întrerupse brusc domnul de Beaupréau; dar ca să se poată căsători îi trebuie un bărbat.

— Poate că l-a şi găsit…

— E bogat? întrebă şeful de birou, cu o grabă care-i trăda venalitatea.

— Este un tânăr distins, bine crescut, nutreşte numai gânduri bune şi o iubeşte pe Hermine cu destulă înflăcărare pentru a o putea face cea mai fericită dintre femei.

— Foarte bine… E bogat?

— Nu, are însă o carieră onorabilă.

Domnul de Beaupréau înălţă din umeri.

— Asta nu-i destul.

— Cu toate acestea, domnule, Hermine îl iubeşte în aceeaşi măsură în care este iubită.

— Numele său?

— Îl cunoaşteţi şi aţi avut prilejul să-l apreciaţi, răspunse doamna de Beaupréau. Este vorba de domnul Fernand Rocher.

Domnul de Beaupréau ţâşni de pe scaunul său şi scoase un strigăt de mirare şi de indignare în acelaşi timp.

— Asta-i bună, strigă el, e prea de tot! Un funcţionăraş fără para chioară, fără protectori, fără viitor! Aţi înnebunit doamnă, eu nu voi îngădui niciodată o asemenea prostie. V-aţi înşelat dacă aţi crezut că-mi veţi smulge consimţământul. Una ca asta nu se poate întâmpla şi nu se va întâmpla!

Şi domnul de Beaupréau se ridică şi, pradă agitaţiei, începu să meargă de-a lungul şi de-a latul încăperii, rostogolindu-şi în cap ochii furioşi sub arcadele sprâncenelor sale groase.

Doamna de Beaupréau, aşezată într-un colţ, alături de cămin, cu figura resemnată a celor care suferă un lung martiriu şi nici măcar nu mai îndrăznesc să lupte împotriva persecutorilor lor, lăsase ochii în jos şi două lacrimi tăcute se prelingeau pe chipul ei slăbit.

Soţul său se opri în faţa ei şi o privi insistent.

— Aha! plângeţi, rânji el, plângeţi pentru că refuz să leg soarta copilului dumneavoastră, al dumneavoastră, de soarta unui bărbat fără parale şi fără viitor… Ar trebui să-mi mulţumiţi pentru că veghez la fericirea acestui copil care nici măcar nu este al meu, este copilul întâmplării, copilul desfrâului!

Auzind acest ultim cuvânt, acest ultragiu, Thérèse nu se mai putu stăpâni; femeia care timp de douăzeci de ani fusese victimă se revoltă şi un fulger de mândrie sclipi în ochii ei. Se ridică dintr-o dată şi, ca şi cum ar fi ascultat de o tainică poruncă, strigă:

— Domnule, mă insultaţi şi vă dovediţi cel mai laş dintre bărbaţi!

Auzind aceste cuvinte, simţind dispreţul cu care fuseseră rostite, domnul de Beaupréau înţelese că a depăşit limita.

— Nu vă insult, spuse el îndulcind tonul. Dar mă faceţi să-mi pierd firea.

— Domnule, continuă doamna de Beaupréau, cu douăzeci de ani în urmă eram o tânără cinstită şi nevinovată şi n-am păcătuit niciodată. Într-o noapte, în camera unui han unde înnoptasem cu mătuşa mea, întorcându-ne din Pirinei, am fost victima unui odios atentat, a unei brutalităţi fără margini. Când mi-aţi cerut mâna, v-am mărturisit, domnule, cu toată sinceritatea, întregul adevăr; v-am arătat copilul, fructul nevinovat al unei crime, aţi ridicat acest copil în braţele dumneavoastră şi aţi spus: „Voi fi tatăl său!”

— Foarte bine, reluă domnul de Beaupréau, pe care furia îl cuprinsese din nou, şi nu m-am ţinut de cuvânt? În ceasul acesta fiica dumneavoastră nu mă crede încă tatăl ei?

— Ba da, răspunse Thérèse. Dar biata copila se întreabă uneori de ce omul care îşi spune tată şi pe care ea îl crede tată, pe care-l iubeşte şi-l respectă ca atare, de ce omul acesta se poartă adesea cu ea de parcă i-ar fi duşman.

— Este o minciună! strigă domnul de Beaupréau; îl prefer pe copilul meu, atâta tot; dar…

Doamna de Beaupréau îşi întrerupse soţul cu un aer dispreţuitor.

— Şi-a pus toate aceste întrebări, relua ea, aşa cum s-a întrebat, adesea, de ce mama sa plânge ore întregi în întuneric şi de ce pricina acestor lacrimi care curgeau fără zgomot în izolarea şi în liniştea casei era tocmai omul pe care-l crede încă tatăl ei.

— A, nu, doamnă, strigă şeful de birou, lovind cu piciorul în duşumea. Nu pozaţi în victimă; nu sunt nici despot şi nici călău. Recunosc, mi-aţi adus zestre, dar şi eu, la rândul meu, v-am dat poziţia şi consideraţia de care mă bucuram,

am acoperit cu numele meu dezonoarea dumneavoastră… Suntem chit!

— Vă înşelaţi, domnule, există un anumit lucru pe care o mamă îl pune mai presus de liniştea, de reputaţia şi de fericirea unei femei cinstite… Este vorba de fericirea copilului său! Ei bine, domnule, sfârşi Thérèse, aţi găsit în soţie o făptură resemnată, răbdătoare, plecându-şi fruntea la auzul mârşavelor dumneavoastră imputări şi care se ruga lui Dumnezeu pentru iertarea dumneavoastră atunci când gelozia oarbă şi plină de furie care vă cuprindea ajungea până la lovituri; de data aceasta vă adresaţi însă mamei şi staţi în calea fericirii copilului său. Ei bine, mama va ridica fruntea sus şi va rezista! Hermine îl iubeşte pe domnul Fernand Rocher; este un tânăr simţit, harnic. Dar pentru numele lui Dumnezeu, aceasta era şi părerea dumneavoastră. O va face fericită… De ce împiedicaţi această căsătorie?

— De ce? de ce? spumega domnul de Beaupréau, pentru că n-are nici un ban!

— Domnule, spuse Thérèse cu răceală, eraţi exact în aceeaşi situaţie când am devenit doamna de Beaupréau.

— Aveaţi însă un copil! strigă şeful de birou furios la culme. Poftim, vreţi să consimt la această căsătorie? Depinde de dumneavoastră.

— Ce trebuie să fac? întrebă Thérèse, care-şi stăpânea cu greu lacrimile şi indignarea, căci voia să fie puternică şi să poată apăra până la capăt fericirea copilului său.

— Iată ce trebuie să faceţi, spuse şeful de birou, luând loc în faţa soţiei sale: la căsătoria noastră s-a încheiat un act dotal; am recunoscut, deci, ca zestre a dumneavoastră suma de două sute de mii de franci. Aveţi dreptul, conform prevederilor codului, să dispuneţi de mai mult de un sfert din această sumă, care se cuvine celui mai mare dintre copii. Veţi ceda banii în favoarea copilului nostru, a fiului nostru Emmanuel şi…

— Niciodată, niciodată nu voi jefui pe unul dintre copiii mei în favoarea celuilalt!

— În cazul acesta, răspunse rece domnul de Beaupréau, discuţia noastră s-a încheiat. Căsătorindu-mă cu dumneavoastră, am recunoscut-o pe Hermine; în faţa legii, ea este fiica mea şi o fată nu se poate căsători fără consimţământul tatălui înainte de majorat. Refuz să acord acest consimţământ.

— Fie, vom aştepta… Chiar daca ar trebui să mărturisesc totul fiicei mele… Chiar dacă ar trebui să roşesc privind-o.

Iată însă că în clipa în care doamna de Beaupréau rostise aceste ultime cuvinte, o uşă se deschise şi o voce se făcu auzită din prag:

— Eşti o sfântă, mamă, şi nu va trebui să roşeşti niciodată în faţa copilului tău.

Apăruse Hermine, palidă, gravă, ca un copil căruia întâmplarea îi dezvăluie adevărul asupra destinului său.

Se apropie de doamna de Beaupréau şi îngenunche în faţa ei.

— Buna mea mamă, şopti ea luând mâinile slăbite ale Thérèsei în mâinile sale şi ducându-le la buze, iartă-mă… Am auzit totul… Eşti cea mai bună dintre mame şi cea mai nobilă dintre femei, iar fiica ta este mândră de tine…

Hermine se ridică şi-l privi pe domnul de Beaupréau în ochi.

— Domnule, mama mea n-a vrut să mă jefuiască, dar eu am dreptul să renunţ singură la partea mea de moştenire. Accept condiţiile dumneavoastră.

Şi Hermine îl salută cu răceală pe domnul de Beaupréau, alergă la uşă şi strigă:

— Fernand! Fernand!

Fernand Rocher se ivi în prag.

Hermine îi luă mâna şi ajungând în faţa domnului de Beaupréau spuse:

— Este adevărat că vreţi să mă luaţi de soţie şi fără zestre, domnule?

— A! exclamă tânărul, aş fi mândru să pot munci pentru a vă putea aduce fericirea şi nici nu doresc altceva.

— În cazul acesta, vă voi fi soţie. Luaţi loc aici, în faţa acestui birou, şi scrieţi chitanţa zestrei mele. Domnul de Beaupréau nu consimte să vă acorde mâna mea decât în aceste condiţii.

Şi tânăra aruncă o privire plină de un suveran dispreţ domnului de Beaupréau, uluit de un asemenea deznodământ.

Capitolul VII.

A doua zi după ce Baccarat îl urmărise pe Fernand Rocher, adică într-o duminică dimineaţa, un personaj a cărui cunoştinţă am şi făcut-o, Colar, păşea grăbit şi preocupat către ceasurile opt dimineaţa, pe şoseaua d’Antin.

Fostul subofiţer nu era îmbrăcat, ca de obicei, cu o redingotă peste un pantalon de husar. Purta o bluză albastră, din acelea care abia depăşesc mijlocul, un fel de bluzon, şi pe cap avea o caschetă în locul pălăriei ţuguiate pe care o înclina de obicei şmechereşte pe o ureche. Un pantalon din stofă de lână groasă, de culoare închisă şi o cravată neagră completau acest costum.

Colar coborî şoseaua d’Antin până în strada Victoriei care tocmai fusese deschisă în spatele câtorva clădiri vechi din strada Saint-Lazare.

Abia dacă începuseră să se înalţe, pe partea stângă a străzii, două sau trei case; partea dreaptă era despărţită de întinse terenuri pustii printr-un perete de grinzi şi de scânduri.

Colar pătrunse într-unul din aceste terenuri printr-o deschizătură pricinuită de lipsa unei scânduri şi se îndreptă către un chioşc dărâmat, aflat la extremitatea grădinii unei vechi clădiri.

Casa, care aparţinea unui bătrân gentilom englez foarte bogat şi foarte original, era nelocuită; era, adică, lăsată în paza unui portar, de asemenea englez, care locuia într-o

aripă situată în preajma porţii mari, poartă care răspundea în strada Saint-Lazare.

În spatele casei se întindea o imensă grădină; la capătul acesteia se găsea pavilionul alcătuit dintr-un parter şi un etaj.

Datorită unei ciudăţenii puţin obişnuite, lordul Mac Feri, care nu-şi închiriase niciodată casa, îngăduise portarului să închirieze pavilionul, cedându-i beneficiul realizat.

Şi iată că într-o dimineaţă, cu o lună în urmă, în timp ce portarul şedea în faţa porţii fumând în toată liniştea, ca un adevărat britanic, un tânăr între douăzeci şi cinci şi douăzeci şi opt de ani, a cărui înfăţişare şi ale cărui haine te lăsau să-i ghiceşti originea insulară, i se adresă în englezeşte şi-i ceru să-i arate pavilionul.

Vizitat cu grijă, pavilionul plăcu străinului, în primul rând datorită izolării sale; conveni asupra chiriei care, de altfel, era destul de ridicată şi, în aceeaşi seară, îşi trimise valizele şi se instală cu un singur servitor.

Acest străin nu era altul decât căpitanul Williams şi atunci când Colar sosi, îl găsi pe şeful său, treaz, făcându-şi toaleta.

Căpitanul Williams avea părul negru şi mustăţi fine de aceeaşi culoare; era băiat frumos şi de o extremă distincţie.

La Londra, unde fusese şeful din umbră al unei înfricoşătoare bande, căpitanul purta titlul de baronet, al cărui proprietar legal izbutise să ajungă; era primit în lumea bună şi locuia într-o casă fermecătoare situată în Belgrave Square.

Mult timp izbutise să treacă drept fiul unui gentilom care locuia la ţară, într-un comitat din nord, cu un venit de două mii cinci sute de lire sterline şi dobândise tripla reputaţie de bărbat bine, de gentleman perfect şi de bun sportiv.

Apoi, într-o bună zi, nu se ştie de ce, căpitanul dispăruse şi o mulţime de zvonuri circulaseră pe socoteala lui.

Se spunea, în New Market, că nobilul baronet era pur şi simplu un escroc, un temerar şef al unei bande de pungaşi

şi că, în ciuda englezei sale perfecte, era francez, poate chiar de origine italiană.

Fapt este că, la Londra, căpitanul Williams avea părul blond roşcat şi purta favoriţi după moda englezească.

La Paris, îşi căni părul, îşi tăie favoriţii şi lăsă să-i crească mustăţile. În momentul în care intră Colar, căpitanul, îmbrăcat într-un halat de casă şi cu un pantalon strâns pe picior, aşezat la gura focului, fuma o ţigară şi, ţinând în faţa lui o oglindă cu mâner, îşi pieptăna părul buclat.

Căpitanul fuma în linişte, pe faţa lui se putea citi o mare mulţumire, iar buzele sale murmurau:

— A trecut o lună de când sunt la Paris, am făcut câte ceva şi nu se poate spune că treburile merg chiar atât de prost. Dacă diavolul continuă să mă slujească, cele douăsprezece milioane ale baronului Kermor de Kermarouet sunt ale mele.

Williams trase din ţigară şi trimise fumul în două rotocoale compacte, după care continuă:

— Sărmane Armand de Kergaz… Ca adevărat filantrop şi ca bărbat energic ce eşti, vei fi foarte bine tras pe sfoară şi vei avea neplăcuta surpriză de a restitui baronetului sir Williams averea al cărei depozitar fidel eşti… Şi, sfârşi Williams într-un hohot de râs, graţie faptului că barba şi părul meu şi-au schimbat culoarea, graţie mai ales acestui uşor accent englezesc pe care l-am adoptat, nu vei recunoaşte niciodată în mine pe iubitul tău frate, contele Andréa, căruia i-ai furat moştenirea la adăpostul absurdului pretext că tatăl său o furase pe a ta.

Şi Andréa se porni să râdă în hohote.

„Colar, continuă el, este fără îndoială un băiat cu oarecare merite. La Londra era plin de bunăvoinţă, dar terenul nu i se potrivea. Nu era sigur de el. La Paris, dimpotrivă, e la el acasă şi se dovedeşte plin de îndrăzneală. Banda pe care mi-am strâns-o nu e rea de loc: Bistoquet şi omul de afaceri au şi arătat ce pot. Lăcătuşul e priceput. Şi o să-i găsim noi de lucru şi lui Nicolo.

Două ciocănituri în uşă întrerupseră monologul baronetului sir Williams şi Colar îşi făcu apariţia.

— Salut, căpitane, spuse el ducând milităreşte mâna la chipiu.

— Bună ziua, Colar.

— Am sosit la timp?

— Fără îndoială. Ia loc.

Williams îşi aprinse o nouă ţigară şi-l privi pe Colar.

— Cum stăm?

— Am noutăţi, răspunse Colar.

— Să le auzim, spuse Williams calm.

— Sticleţii mei aleargă, din fericire, ca un stol de îngeraşi; fără ei nu am fi avut în mână cheia întregii afaceri.

— Crezi?

— Păi de, spuse Colar, ştiam noi bine că doamna de Beaupréau este Thérèse, cea pe care o căutam…

— E destul de mult şi atât.

— Şi mai ştiam că fiica sa, domnişoara Hermine, era copilul baronului Kermor de Kermarouet.

— Dar mie mi se pare că aici se află cheia întregii afaceri, spuse căpitanul. Domnul de Beaupréau este un zgârcit; dacă-i promitem un milion, îşi mărită fata… şi, sfârşi Williams, aruncând o privire mândră spre oglinjoară, mi se pare că sunt un ginere destul de convenabil şi că mititica…

— Mititica are un iubit, spuse Colar.

Williams îşi strivi nervos ţigara.

— Mai mult decât atât, e vorba de un logodnic şi căsătoria va avea loc peste două săptămâni.

Williams deveni palid şi exclamă:

— Cu neputinţă!

— Pe legea mea, spuse Colar, este purul adevăr, domnia-voastră. Logodnicul domnişoarei Hermine este un funcţionăraş de la Ministerul afacerilor externe.

— Bogat?

— Lefter; dar îl iubeşte.

— Numele său?

— Fernand Rocher.

— Unde locuieşte?

— Strada Marais, colţ cu cartierul Templului.

Williams luă un creion şi un carneţel aflat pe cămin şi scrise două rânduri cu caractere hieroglifice.

— Şi apoi? întrebă el cu răceală, căci îşi redobândise calmul englezesc.

— În primul rând, trebuie să vă spun că de două zile m-am angajat în strada Chapon, la un ebenist… Ştiţi, eu de meserie sunt tâmplar de mobile.

— De ce ai avut nevoie?

— Tocmai asta e, răspunse Colar misterios, am o iubită.

Williams se încruntă.

— N-avem timp pentru iubite.

— A, nu pierd nici o oră din cele care aparţin domniei-voastre. E vorba doar de timpul meu liber.

— Nu înţeleg ce legătură…

— Iată, căpitane. Am întâlnit într-o zi o fetiţă care mi-a căzut cu tronc de îndată ce am ochit-o. Am cules informaţiile necesare.

Mititica, frumoasă de pică, e cuminte ca un îngeraş şi e pe cale să se logodească. Eu ştiu una şi bună: când vrei să cucereşti o cetate, trebuie să înfometezi sau să ruinezi garnizoana şi nu strică să ai şi câţiva spioni pe acolo.

„M-am împrietenit, aşadar, cu viitorul logodnic şi tocmai de aceea am avut nevoie să mă angajez în atelierul din strada Chapon, unde el a fost făcut de curând contramaistru… Ei bine, logodnicul domnişoarei Cerise, aşa o cheamă pe mititică, Cerise, este prieten cu logodnicul domnişoarei de Beaupréau, domnul Fernand Rocher”.

— Foarte bine, îl întrerupse Williams satisfăcut.

— Aseară, reluă Colar, domnul Fernand Rocher a venit nebun de fericire să-i povestească lui Léon Rolland, ăsta-i contramaistrul, că peste cincisprezece zile se va căsători cu

domnişoara Hermine… Şi i-a povestit cum s-au petrecut lucrurile…

— Să auzim!

— Se pare că domnul de Beaupréau a urlat zdravăn la auzul cererii în căsătorie; după aceea, însă, când a aflat că domnişoara Hermine renunţă la zestre, a cedat.

Williams deveni grav şi gânditor.

— Iată un lucru destul de neplăcut, făcu el… O fată care iubeşte cu încăpăţânare.

— Şi asta nu e totul, continuă Colar. Cerise are o soră… Şi e bine aranjată sora, are şi casă şi trăsură; o cheamă Baccarat. Bistoquet se are bine cu ea!

— Dar… îl întrerupse Williams, care ar fi preferat să discute din nou despre domnişoara de Beaupréau şi despre viitoarea ei căsătorie.

— Şi iată că Baccarat e moartă după Fernand Rocher, viitorul logodnic al Herminei. Aţi priceput?

Privirile lui Williams sclipiră.

— E frumoasă?

— Superbă.

— Se poate face ceva?

— E tare ca un diavol, are o voinţă de fier.

— Foarte bine! făcu liniştit Williams, iată o femeie care mă va scăpa de Fernand Rocher.

— Şi mai e o poveste, continuă Colar, şeful de birou, domnul de Beaupréau, e un bătrân stricat care se ţine după fuste. Ieri a urmărit-o pe Cerise toată ziua. Pe seară, dădea târcoale prin cartierul Templului, unde locuieşte mititica… Domnia-voastră este mulţumită de informaţiile mele?

Baronetul sir Williams sau, dacă preferaţi, contele Andréa, căzuse pe gânduri şi nu răspunse câtuşi de puţin la ultima întrebare a lui Colar.

Andréa, cu geniul său diabolic, începuse să urzească un plan machiavelic, în ţesătura căruia îşi găseau locul Cerise, Hermine, doamna de Beaupréau, viitorul său ginere Fernand Rocher şi chiar Rolland, logodnicul tinerei Cerise.

Ridicând capul, Andréa se adresă brusc lui Colar, care aştepta tăcut.

— Unde locuieşte Baccarat? întrebă el.

— În strada Moncey, într-o casă mică, aflată, când vii din strada Blanche, pe dreapta.

— Foarte bine! Trebuie ca această fată să-mi slujească.

După care adăugă:

— O iubeşti mult pe această Cerise?

— Mde! aşa şi aşa. Îmi place mititica şi n-ar fi rea ca metresă.

— Dar, în sfârşit… Dacă am avea nevoie…

Colar îl privi pe Andréa mirat.

— Vreau să spun, zise liniştit căpitanul, că ar fi o bună momeală pentru şeful de birou.

— Ia te uită, făcu naiv Colar, e o idee…

— Va trebui, pentru început, continuă Andréa, să ne scăpăm de logodnic… Încurcă locul întotdeauna.

— S-a făcut! răspunse Colar. Am să încep chiar astăzi… la Belleville. Lăcătuşul îmi va da o mână de ajutor.

— Şi crezi că, întrebă căpitanul, asta n-o să te supere prea tare…

— O! răspunse Colar filosofic, nu pot să fiu gelos pe un babalâc ca şeful de birou… Şi-apoi, din moment ce trebuie…

Andréa îşi sună valetul, care era, în acelaşi timp, şi majordomul şi îngrijitorul calului englezesc pe care căpitanul îşi îngăduia să-l ţină.

— Înhamă-l pe Toby la şaretă, porunci el.

Valetul ieşi pentru a executa ordinul stăpânului său.

— Şi-acum, sfârşi căpitanul adresându-se lui Colar, trebuie să-mi găseşti până în trei zile o căsuţă de închiriat în cartierul Champs-Elysées, cu şoproane pentru două trăsuri şi cu un grajd pentru cinci cai.

— Se va face, răspunse Colar care se ridicase gata de plecare, în timp ce Andréa se îmbrăca într-un costum uşor de dimineaţă.

Un sfert de oră mai târziu, sir Williams zbura în şaretă către strada Moncey, la Baccarat, şi trimitea tinerei, care nu coborâse încă din pat, cartea lui de vizită.

Casa pe care o clădise anume pentru Baccarat baronul de O… era situată, după cum se ştie, în această micuţă stradă Moncey care se întâlneşte cu partea de sus a străzilor Blanche şi Clichy şi se învecinează cu spatele închisorii datornicilor.

Această casa era, la drept vorbind, un mare pavilion de două etaje, pe jumătate pierdut în pădurea verde a unor tei aproape seculari şi înconjurat de o imensă grădină. Şi tot ceea ce luxul modern adusese nou şi rafinat părea să fi fost folosit în decoraţia interioară, în amenajarea fiecărei încăperi şi în mobilă.

O peluză verde, înconjurată de o pădurice de arbori, ducea către o platformă precedată de câteva trepte şi care răspundea, printr-o uşă de sticlă cu două canaturi, într-un vestibul pardosit cu dale de marmură, plin de flori, indiferent de anotimp, şi ai cărui pereţi erau împodobiţi cu frumoase fresce.

La stânga se aflau sufrageria, bucătăriile şi anexele; la dreapta – o sală de baie, o seră şi un frumos salon de vară al cărui cămin era prevăzut în partea de sus, cu o ferestruică prin care se zăreau grădinile. Acest salon cu mobilă din lemn de lămâi, covoare de Smirna şi jardiniere, aflate în pervazul ferestrelor, pline cu flori, era prevăzut cu o uşă care, după ce coborai trei trepte, te conducea într-o peluză verde.

O bogată colecţie de tablouri moderne, datorate în cea mai mare parte şcolii franceze şi semnate de nume dintre cele mai celebre, împodobea pereţii.

La etajul întâi, se găseau salonul de iarnă, dormitorul, un cabinet de toaletă şi budoarul; pe lângă acestea, se afla o încăpere mică folosită ca fumoar de către baronul de O…

În această încăpere îi plăcea adesea baronului să primească, seara, câţiva prieteni intimi, cărora Baccarat le

servea ceaiul cu mâinile ei frumoase.

Etajul al doilea aparţinea mamei lui Baccarat şi servitorilor. În fundul grădinii fusese ridicată o clădire mică, destinată grajdurilor şi şoproanelor pentru trăsuri, căci Baccarat avea trei cai, dintre care unul de călărie, un cupeu şi o trăsură americană.

La ora aceea matinală la care Andréa se pregătea să-i vorbească, sora Cerisei nici nu se dăduse încă jos din pat.

Cu toate acestea, nu dormea şi nici măcar nu închisese ochii toată noaptea.

Se întorsese acasă în ajun într-o stare de agitaţie cu neputinţă de zugrăvit, cu mintea rătăcită şi cu inima muşcată de gelozie şi, întinsă în pat, încercase să găsească sufletului ei frământat puţină linişte în somn, atât era de năprasnică dragostea care izbucnise pe neaşteptate în inima blazată a curtezanei Baccarat.

Baccarat nu iubise niciodată şi era indignată la gândul că se lăsase răpusă de acest rău pe care nu-l cunoscuse încă, de care-şi bătuse joc fără milă, de fiecare dată când îl întâlnise la alţii.

Înainte de a-l fi zărit pe Fernand Rocher, Baccarat era o femeie cu privirea rece şi batjocoritoare, cu zâmbetul enigmatic, de sfinx.

Era o tigroaică fără suflet, iubind banul, dispreţuind bărbaţii, făcându-i să se omoare pentru ea şi lăsând să cadă pe mormântul lor, în chip de ultim cuvânt: „mă plictisea!”

Baccarat, prinsă în mrejele iubirii, se metamorfozase; trupul său de marmură prinsese viaţă, zâmbetul ei diabolic se prefăcuse în dorinţă arzătoare şi, în timp ce pronunţa numele lui Fernand, îşi frângea mâinile de ciudă.

Se iviseră zorile şi Baccarat nu izbutise încă să închidă ochii; îşi petrecuse noaptea frământând în mintea ei nenumărate proiecte, mari şi absurde în acelaşi timp, menite să-l doboare pe Fernand şi să-i cucerească dragostea.

Auzind clopotul de la intrare, bănuind un oaspete, Baccarat sună femeia de serviciu.

— Nu sunt acasă, nu vreau să primesc pe nimeni.

Camerista ieşi, dar se întoarse puţin mai târziu cu o carte de vizită în mână.

— Doamnă, spuse ea, un bărbat tânăr, foarte bine, cu un valet în livrea şi cu un cal minunat, insistă să vă vadă.

Baccarat, nervoasă, luă cartea de vizită şi citi:

Sir Williams L…, baronet.

— Nu-l cunosc pe acest englez.

Şi se întoarse cu faţa la perete încercând să reînfiripe visul său de iubire, întrerupt de un accident neprevăzut.

Femeia de serviciu se ivi însă din nou.

— Doamnă, milord susţine că doreşte să vorbească doamnei în privinţa unor treburi foarte grave.

— N-am nici un fel de treburi, du-te.

— M-a însărcinat să pronunţ un nume la urechea doamnei.

— Nu vreau să ştiu nimic.

Glasul iritat şi poruncitor o făcea pe Baccarat să semene cu o tigroaică tulburată în clipele ei de dragoste.

Cu toate acestea, femeia de serviciu, care fusese fără îndoială foarte bine plătită de către Andréa, nu se dădu bătută şi adăugă:

— Doamna nu se obligă cu nimic dacă-mi îngăduie să pronunţ cu voce tare numele pe care mi l-a spus milord.

— Fanny, făcu sec Baccarat, eşti concediată; începând de astăzi, nu mai eşti în slujba mea.

— Milord mi-a spus, – replică fata dovedind mult sânge rece – că venise să vorbească doamnei în legătură cu domnul Fernand Rocher.

Auzind acest nume, pe care Fanny îl accentuase cu bună ştiinţă, Baccarat zvâcni şi sări din pat.

— Fernand! Fernand! Vrea să-mi vorbească despre Fernand!… Sunt acasă, desigur… Sunt acasă, fugi, spune-i să aştepte.

Baccarat avea glasul sugrumat de o stranie şi neaşteptată emoţie.

Capitolul VIII.

Baccarat zburase din pat cu agilitatea unei pantere şi dintr-un singur pas trecuse din dormitor în cabinetul de toaletă.

Zvăpăiata se îmbrăca de obicei cu mişcări leneşe, abandonându-se în grija cameristei, cu nepăsarea dispreţuitoare a unei ducese; în clipa aceea însă Baccarat era din nou o fată din popor care ştie să se ajute singură şi, încălţându-şi în picioarele goale papucei turceşti, petrecându-şi în jurul trupului de viespe o rochie de casă gri-perle cu reverele vişinii, îşi aruncă o eşarfă în jurul gâtului şi, cu o mână tremurătoare, îşi prinse buclele bogate ale părului blond, le trecu pe spate, lăsând să se vadă o frunte inteligentă. În câteva minute, curtezana era îmbrăcată într-o somptuoasă dar decentă rochie de casă, potrivită femeilor destul de îndrăzneţe sau destul de nepăsătoare pentru a putea primi un bărbat în camera lor. Întinse mâna către cordonul clopotului, care atârna în fundul încăperii şi Fanny apăru din nou.

— Să poftească englezul.

Şi, în ciuda emoţiei pe care o produsese asupra ei numele lui Fernand, în ciuda agitaţiei în care se găsea, în ciuda neliniştii care o cuprinsese, Baccarat devenise din nou femeie, se instalase graţios în fundul unei canapele, lăsase ca formele ei voluptoase să se întrezărească şi mişca necontenit unul din papuceii aflaţi pe piciorul ei gol.

Baronetul sir Williams intră de îndată.

Andréa făcea parte dintre oamenii care văd totul dintr-o singură privire şi care îşi dau seama că pasărea se simte captivă până şi într-o colivie de aur.

Dormitorul lui Baccarat povestea totul despre viaţa şi despre felul ei de a fi, mai cu seamă în ceasul acela când domnea tainica şi plăcuta dezordine care se răspândeşte în alcovul unei femei de la miezul nopţii şi până în miezul zilei, şi pe care nimic în lume n-o poate schimba.

— O statuie, gândi baronetul, dar o statuie în pieptul căreia bate o inimă incandescentă, o fire răutăcioasă care poate fi însă folosită şi o frumuseţe miraculoasă ce poate suci uşor capul unui tânăr pe care, dacă este nevoie, îl poate împinge la orice.

Andréa cuprinse încă o dată cu privirea femeia ghemuită ca o pisică, încăperea în care se simţea un parfum uşor ce părea să emane din patul călduţ în care, sub cuvertura albă şi pe o pernă împodobită cu dantele, se vedea încă urma frumosului trup al curtezanei, şi gândi:

— Iată grădina fermecată a lui Fernand Rocher. Dacă ajunge aici, nu mai iese niciodată.

În acelaşi timp, Baccarat îşi cântărea, la rândul ei, oaspetele cu privirea, vedea ochii în care luceau sclipiri drăceşti, buzele subţiri pe care se strecurase un zâmbet rău şi batjocoritor, fruntea largă şi inteligentă în care gândirea zbura în voie şi, în sinea ei, îşi spunea:

— Dacă-mi este duşman, va fi demn de mine; dacă-mi este prieten, voi triumfa, căci trebuie să fie un bărbat energic.

Andréa o salută, iar Baccarat îl invită cu un gest să ia loc pe un scaun din apropierea ei, după care socoti ca nu mai era de făcut nici o mişcare.

Făcu apoi cameristei un semn din priviri.

Andréa se aşează şi o privi cu insistenţă, fără nici o ezitare, ca un bărbat care a venit să discute o treabă şi căruia puţin îi pasă de frumuseţea şi de farmecele unei femei.

— Scumpă doamnă, spuse el, sunt baronetul sir Williams şi vin să vă propun un târg.

— Să auzim! răspunse Baccarat, care-şi stăpânea perfect emoţia… Cu toate acestea, scumpe domn, adăugă ea cu zâmbetul batjocoritor al celei ce fusese odată nepăsătoare, dacă e vorba de o aventură amoroasă, v-aş ruga să treceţi altă dată… Sunt foarte nervoasă astăzi.

— Înţeleg, răspunse sir Williams, după o noapte de nesomn…

Baccarat îşi aruncă o privire în oglindă, bănuind că e palidă şi că are cearcăne la ochi.

— Se ştie, continuă flegmatic englezul, că dragostea neîmpărtăşită atrage după sine insomnia.

— Dragostea! exclamă Baccarat, împietrindu-şi din nou sufletul şi roşind la gândul că ar trebui, poate, să mărturisească slăbiciunea inimii sale, dragostea!… Ce vreţi să spuneţi?

— Ia te uită, răspunse liniştit sir Williams, şi eu care credeam că-l iubiţi pe Fernand Rocher.

Baccarat se stăpâni şi nici un muşchi de pe chipul său n-o trădă.

— Să fim serioşi, milord, eu nu iubesc pe nimeni.

— Nu sunt decât baronet, remarcă sir Williams, deosebit de calm; dar sunt fericit că am fost indus în eroare.

— Desigur că aţi fost indus în eroare, răspunse Baccarat la fel de liniştită.

— Cu atât mai bine, scumpă doamnă.

— Poftim? întrebă Baccarat care, o dată mai mult, simţi inima tresărindu-i.

— Vreau să spun, rosti încet sir Williams, ca un actor care pregăteşte efectul cuvintelor sale, vreau să spun că dacă l-aţi fi iubit…

Se opri şi păru că ezită.

— Atunci? întrebă Baccarat a cărei voce era uşor voalată.

— Atunci, scumpă doamnă, ar fi fost foarte rău pentru dumneavoastră.

De data aceasta chipul fetei deveni palid.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că este întotdeauna neplăcut pentru o femeie să vadă scăpându-i printre degete bărbatul pe care-l iubeşte.

— Dragul meu, – replică ea cu răceală, plină de orgoliu şi stăpânindu-şi bine emoţia – o femeie ca mine părăseşte bărbaţii, dar nu este părăsită niciodată.

— Draga mea, răspunse sir Williams pe acelaşi ton sec, nu părăseşti niciodată o femeie ca dumneata, în afară de cazul în care te căsătoreşti… Iar domnul Fernand Rocher se căsătoreşte.

Aceste cuvinte căzură ca un trăsnet.

Lovită de durere, fata se dădu înapoi scoţând un strigăt.

— În sfârşit! făcu sir Williams, aşadar îl iubeşti?

— Ei bine, da, îl iubesc… cu patimă, cu furie, aşa cum iubesc leoaicele în junglă…

Şi se ridică, teribilă, cu ochii scăpărându-i de fulgere, cu buzele tremurânde, cu nările fremătând.

— Nu se va căsători! strigă ea, şi mă va iubi chiar de va fi nevoie să-mi ucid rivala.

Pe cămin, în preajma pendulei, se găsea un fermecător pumnal, având teaca lucrată cu multă artă şi lama încrustată, pumnal aflat pe vremuri în stăpânirea unui tânăr zănatec ce se arătase gata să-şi ia viaţa pentru Baccarat şi căruia ea îi oprise mâna, luându-i pumnalul şi spunându-i:

— Pentru că eşti rău, vei fi dezarmat!

Baccarat nu ţinea cine ştie ce la viaţa îndrăgostitului neînţeles, căci era pe trei sferturi ruinat, dar îi plăcuse pumnalul… Şi în clipa în care profera ameninţări de moarte împotriva femeii pe care ar urma s-o ia în căsătorie Fernand Rocher, Baccarat se avântă spre pumnal, puse mâna pe el şi-l ridică în aer furioasă.

— A! spuse sir Williams cu nepăsarea unui adevărat fiu al Albionului, aţi fi superbă, scumpă doamnă, în rol de tragediană.

Un cuvânt rece şi batjocoritor produce efectul unui pahar cu apă aruncat în obrazul unui om furios.

Cuvintele lui sir Williams avură darul să topească furia tinerei, preschimbându-i-o într-o subită dezamăgire.

Pumnalul îi scăpă din mână şi începu să tremure ca un copil.

— Doamne, Doamne! şopti ea cu vocea întretăiată de suspine.

— Draga mea, – reluă sir Williams nepăsător – am venit să-ţi aduc o veste proastă, dar, în acelaşi timp, am venit să-ţi ofer serviciile mele.

— Ce vreţi să-mi spuneţi? întrebă ea înfiorată de o nouă speranţă.

— Priveşte-mă cu atenţie, continuă baronetul lăsând să se vadă pe chipul său zâmbetul acela drăcesc trădând geniul răului din el. Nu crezi că aş putea să-ţi fiu un aliat de nădejde?

— Dumneavoastră? Să fiţi aliatul meu?

— De ce nu?

— Dumneavoastră? Să mă ajutaţi?

— E foarte uşor, draga mea.

— Dar în ce calitate?… Şi de ce?… În ce scop?

— A! se înţelege că am un scop, că urmăresc ceva… Altfel…

Nu-şi termină fraza; uşa se deschise şi Fanny apăru cu o carte de vizită în mână.

Baccarat o luă maşinal şi aruncă o privire.

Pe cartea de vizită stătea scris acest nume: E. de Beaupréau, şef de birou la Ministerul afacerilor externe.

— Nu-l cunosc pe omul acesta, spuse ea aruncând cartea de vizită, plină de nelinişte. Nu sunt acasă!

În ziua aceea, Baccarat ar fi refuzat şi vizita unui ambasador, l-ar fi refuzat până şi pe ţarul Rusiei.

Sir Williams ridică însă cartea de vizită, o privi, şi tresări.

— Trebuie să-l primeşti, insistă el, trebuie!

Şi, adresându-se cameristei pe un ton poruncitor:

— Să aştepte zece minute în salon.

Fanny înţelese că bărbatul acesta era stăpânul şi-i dădu ascultare.

Sir Williams o privi atunci pe tânăra care rămăsese stupefiată şi-i spuse:

— Domnul de Beaupréau are o fată care se numeşte Hermine.

Aducându-şi aminte că portăreasa din strada Saint-Louis pronunţase acest nume în faţa ei, Baccarat scoase un strigat:

— A! este cu siguranţă logodnica lui Fernand.

— Da, răspunse liniştit baronetul, şi vei sta de vorbă cu socrul lui.

Şi, în timp ce fata se simţea din nou cuprinsă de mânie, el continuă:

— Trebuie să-l primeşti.

— Dar ce vrea? De ce a venit?

— Vine să-ţi propună o infamie… un târg josnic… dar n-are nici o importanţă! Nu-l da afară… Ascultă-l în linişte şi amână-l pentru mâine. După aceea vom vedea.

Sir Williams se îndreptă spre cordonul soneriei şi-l scutură cu putere.

— Să intre domnul de Beaupréau, îi spuse el lui Fanny.

Alergă apoi spre cabinetul de toaletă, lăsă draperia să cadă în urma lui, ducând, în acelaşi timp, un deget în dreptul gurii pentru a o face pe Baccarat să înţeleagă că doreşte să vadă fără să fie văzut, să audă fără să i se bănuiască prezenţa şi, în clipa în care dispărea în spatele draperiei, şopti fetei câteva cuvinte care sunau ca un teribil ultimatum:

— Nu-l refuza… nu te indigna… Altfel, peste opt zile Fernand va fi căsătorit.

Baccarat rămase câteva clipe singură şi apoi îşi făcu apariţia şeful de birou. Femeia energică izbutise între timp s-o domine pe cea care tremura şi să-i stăvilească emoţiile; zâmbetul îi înflori din nou pe buze, fruntea îi era senină,

întreaga ei făptură părea plină de linişte şi, în clipa în care domnul de Beaupréau apăru, Baccarat se găsea pe canapea şi adoptase din nou atitudinea ei nepăsătoare; reuşi să-l studieze în voie pe şeful de birou, privindu-i ochelarii albaştri, chipul roşietic, pântecul rotofei şi picioarele scurte şi subţiri.

Domnul Beaupréau o salută cu siguranţa unui crai bătrân care se simte întotdeauna bine în lăcaşul viciului; tânăra femeie îi răspunse cu o răceală şi cu o demnitate atât de aristocratice, încât bărbatul rămase descumpănit.

— Doamnă, aş putea îndrăzni să vă rog să mă ascultaţi!

— Îndrăzniţi, domnule, răspunse Baccarat cu imperturbabilul sânge rece al unei regine căreia i se imploră clemenţa.

Dintr-un gest, îi indică un scaun şi păru gata să-l asculte.

— Doamnă, continuă timid domnul de Beaupréau, cred că aţi aflat, văzând cartea mea de vizită, cine sunt.

Baccarat consimţi printr-o înclinare a capului.

— Am avere, continuă el, şi o leafă bună.

— Vă felicit cu toată sinceritatea, se auzi răspunsul rostit cu indiferenţă, ca şi când ar fi fost vorba de un lucru banal.

— Poziţia mea, continuă şeful de birou, îmi îngăduie să pot fi deosebit de util unei femei…

— Se poate, drăguţule, îl întrerupse Baccarat, uitându-şi rolul de mare aristocrată, dar nu-mi închipui că ai un milion de prăpădit, cum a făcut Villedieu, şeful dumitale de divizie care s-a ruinat pentru mine şi Leopold de Marlotte, care mi-a aprins ţigara cu ultima lui hârtie de o mie de franci. Cred că ai fost greşit informat.

Şi un zâmbet dispreţuitor se ivi pe chipul ei.

Iată însă că draperia cabinetului de toaletă, care se afla în spatele şefului de birou, se ridică pe jumătate şi Baccarat văzu apărând chipul palid al lui sir Williams care părea să-i spună:

— Ai uitat de sfaturile mele? Vrei ca Fernand să se căsătorească? După o clipă de uimire, domnul de

Beaupréau îşi luă inima în dinţi şi răspunse:

— Aveţi o soră, nu?

— A, – se miră Baccarat – soră-mea este aceea care vă place?

— Poate…

— Cred că vă pierdeţi timpul, e fată cuminte.

— Tocmai de aceea vin la dumneavoastră…

Baccarat ridică din nou privirile către draperia cabinetului de toaletă. Chipul sever al baronetului părea să-i spună:

— Fii calmă.

— Dragul meu, răspunse Baccarat, treburile surorii mele nu mă privesc.

— Cu toate acestea… Dacă aţi dori… poate că…

O idee drăcească se născu în mintea fetei:

— Dacă m-aş târgui pentru libertatea lui Fernand?

În aceeaşi clipă însă simţi că roşeşte de ruşine şi era gata, gata, pentru a doua oară, să-l trimită la plimbare pe şeful de birou.

Capul lui Williams se găsea în acelaşi loc şi, asemenea capului Meduzei, o înspăimântă pe Baccarat care părea să mai audă acele dureroase cuvinte:

— Dacă-l goneşti, peste opt zile Fernand va fi căsătorit.

Şi se adresă domnului de Beaupréau.

— Cerise este o prostuţă mică şi dacă m-ar fi ascultat pe mine, în loc să se îndrăgostească de un biet lucrător… Dar, la urma urmelor, e treaba ei.

— Totuşi, imploră bătrânul crai, nu vreţi să mă luaţi sub aripa dumneavoastră ocrotitoare?

Baccarat şovăia.

„Răspunde da”, făcu un semn cu capul sir Williams.

— Poate, murmură ea.

— Vă sunt recunoscător… insinuă bătrânelul.

Baccarat nu răspunse nimic, rămăsese pe gânduri.

— Atunci? se auzi rugămintea domnului de Beaupréau, a cărui voce tremura.

Baccarat ridică din nou privirile către sir Williams.

— Domnule, şi în acelaşi timp îi dădu să înţeleagă printr-un gest că discuţia luase sfârşit, mă voi gândi… Voi vedea…

— A! exclamă el, cu o emoţie care-i trăda violenţa pasiunii. Fie-vă milă… fiţi bună… fiţi…

— Vă aştept mâine! răspunse ea repede.

Şi se ridică, părând grăbită să pună capăt acestei odioase convorbiri.

Domnul de Beaupréau îşi luă pălăria şi, la rândul său, se ridică.

— Mâine, – întrebă el – doriţi să revin mâine?

— Da, reveniţi.

— Şi… o veţi întâlni?

„Da, da”, sugeră chipul mut al lui sir Williams.

— Da, bolborosi Baccarat plecând fruntea.

Şi-l conduse pe şeful de birou, a cărui figură rubiconda devenise roşie de bucurie şi a cărui inimă tresălta de parcă ar fi fost inima unui îndrăgostit de douăzeci de ani.

După plecarea lui, Baccarat se găsi din nou faţă în faţă cu sir Williams.

— A, ce infamie! scrâşni ea; să-mi vând sora, eu!… Niciodată, niciodată! S-a spus despre Baccarat că e lipsită de inimă: e foarte adevărat; dar îşi iubeşte familia… Niciodată, niciodată! repetă ea cu tărie.

— Draga mea, – spuse sir Williams cu răceală – numai domnul de Beaupréau poate să rupă căsătoria fiicei sale cu Fernand Rocher şi ai fi făcut foarte rău dacă ai fi fost aspră cu el.

Ce s-a petrecut, oare, între această femeie, în sufletul căreia rămăsese un ultim licăr de pudoare şi bărbatul care părea întruchiparea diavolului pe pământ? Care au fost acele argumente irezistibile, acele făgăduieli ameţitoare cu ajutorul cărora Satana a izbutit să ducă în ispită această fiică a Evei? Nimeni n-avea să cunoască vreodată răspunsul la aceste întrebări.

Fapt este că, atunci când contele Andréa o părăsi pe Baccarat, biata femeie îşi plecase fruntea ruşinată, cu resemnarea celor învinşi, şi o lacrimă se prelingea încet pe chipul ei.

Cerise, copila pură şi nevinovată, lucrătoarea cinstită logodită cu un harnic lucrător, fusese sacrificată pe altarul cumplitei pasiuni care ardea sufletul lui Baccarat, aidoma lavei incandescente pe care Vezuviul o aruncă peste câmpiile napoletane în zilele sale de fierbinte mânie.

Capitolul IX.

Zorii zilei de duminică, zi atât de aşteptată de Cerise, se iviră în sfârşit şi tânăra, trezită o dată cu prima geană de lumină, se grăbi să-şi isprăvească pregătirile, dând o ultimă împunsătură noii sale rochii şi adăugând încă o panglică modestei sale pălării.

Se apucă după aceea de treburile casei, pe care le duse la bun sfârşit cu grija şi proverbiala curăţenie a fetişcanelor Parisului. În cele din urmă, coborî să-şi cumpere laptele şi pâinea pentru micul dejun.

Toate acestea îi răpiră timpul până la amiază. Atunci Cerise se îmbrăcă şi, veselă şi lipsită de griji, ca o pasăre care îşi ia zborul din cuibul său, se pregătea să plece; în clipa aceea se auzi o uşoară bătaie în uşă.

— Poftim! strigă Cerise care văzu apărând o tânără, înaltă, palidă, îmbrăcată în negru şi a cărei frumuseţe purta pecetea suferinţei şi a tristeţii.

— A! exclamă Cerise, cu o nuanţă de respect în glas, dumneavoastră, domnişoară Jeanne. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vedeţi! Şi Cerise prinse în mâinile sale mici frumoasele mâini albe şi subţiri ale tinerei şi le strânse cu afecţiune.

— N-am mai fost de mult, răspunse Jeanne, şi nu mai aveam veşti de la dumneata… Şi am vrut să-ţi dau şi noua mea adresă.

— Aşadar, v-aţi mutat?

— Da, de opt zile; locuiesc acum în strada Meslay la numărul 11.

Jeanne locuise în casa în care-şi dăduse sufletul tatăl Cerisei. Şi cele două fete se cunoscuseră în timpul acela.

Povestea Jeannei era simplă şi mişcătoare.

Pe vremea în care gravorul locuia în strada Chapon cu soţia şi cu ultima dintre fiicele sale, căci Baccarat fugise din casa părintească, două femei îmbrăcate în negru veniră să locuiască într-un modest apartament de şase sute de franci, situat la al cincilea etaj, pe acelaşi coridor. O slujnică în vârstă reprezenta tot personalul lor de serviciu.

Erau mamă şi fiică.

Doamna de Balder tocmai îşi pierduse soţul, colonelul de Balder, ucis în cursul asediului oraşului Constantine şi bravul ofiţer îşi părăsise soţia şi fiica lăsându-le drept unic mijloc de existenţă o modestă pensie de 1.500 de franci şi o rentă de stat în valoare de 1.000 de franci cu trei la sută dobândă.

Doamna de Balder şi cu fiica sa se mutaseră în acest cartier periferic şi din economie, dar şi pentru a se face uitate în lumea elegantă şi bogată în care străluciseră, căci cu un an înainte de moarte, pierzând un important proces, colonelul se văzuse ruinat aproape cu desăvârşire.

Cu aceste modeste mijloace de existenţă, văduva şi cu fiica ei izbutiseră să trăiască amândouă, câţiva ani, într-o izolare aproape totală; doamna de Balder muri, în urma unei boli de inimă, iar Jeanne rămase singură.

Fata avea atunci optsprezece ani. Era frumoasă, cu frumuseţea îndrăzneaţă şi mândră a vechii sale familii. Sângele său nu putea să greşească şi nu putea să cadă pradă ameţitoarelor tentaţii care-i pândesc pe cei singuri şi săraci.

Deşi singură pe lume, ea rămase neîntinată, aidoma florilor care cresc la marginea prăpastiei şi care-şi înalţă corola parfumată spre albastrul cerului, sfidând hăul de sub ele.

Trecuse un an de când Jeanne era orfană. Se legase o uşoară prietenie între ea şi tânăra lucrătoare, îndeosebi după moartea doamnei de Balder, pe care Cerise o îngrijise în timpul bolii şi căreia îi închisese ochii cu dureroasa pioşenie a unei adevărate fiice.

Jeanne şi Cerise se întâlneau adesea. Jeanne îi spunea pe nume: „Cerise”. Cerise îi spunea „domnişoară”.

Câteodată, tânăra lucrătoare petrecea o seară întreagă la fosta ei vecină pe care Gertrude, bătrâna servitoare, care asistase la naşterea ei, continua s-o îngrijească cu devotamentul şi cu dăruirea unei mame.

Jeanne se aşezase alături de tânăra florăreasă şi mâinile lor rămăseseră împreunate.

— Cum, reluă Cerise, v-aţi mutat?

— Da, Gertrude şi cu mine am socotit că era destul de scumpă o chirie de şase sute de franci, cu atât mai mult cu cât acum nu mi-a rămas decât renta de o mie, căci pensia mamei a încetat o dată cu stingerea ei din viaţă.

Aducându-şi aminte de mama ei, Jeanne suspină adânc şi Cerise zări ivindu-se o lacrimă în albastrul ochilor ei mari.

Jeanne era albă şi blondă ca Fornarina lui Raphael, iar profilul său amintea de liniile perfecte ale acelor franci în vinele cărora nu pătrunsese nici o picătură de sânge galic.

— Sărmană domnişoară! spuse Cerise, uitând însă că ea trăieşte dintr-un franc şi jumătate pe zi şi că asta nu o împiedică să cânte ca un cintezoi de dimineaţă până seara.

— Să ştii că vizita mea este oarecum interesată, scumpa mea Cerise, continuă Jeanne suspinând, dar păstrând în glas accentul unei nobile sinceităţi.

— A! exclamă Cerise, spuneţi domnişoară, fac tot ce doriţi… Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Fruntea Jeannei roşi uşor.

— Gertrude a îmbătrânit şi aproape că nu mai vede. Se străduieşte să mă servească, sărmana, şi se lipseşte pe ea însăşi de multe pentru a-mi uşura mie existenţa.

— Buna Gertrude… şopti Cerise.

— Iar eu, reluă Jeanne, aş vrea s-o pot ajuta şi pentru asta am nevoie de bani…

— Am două sute de franci la casa de economii, strigă Cerise. Aveţi nevoie de ei domnişoară?

— Nu, mulţumesc, scumpa mea, răspunse Jeanne. Nu despre asta este vorba… Aş vrea să muncesc…

— Dumneavoastră, domnişoară? A! făcu Cerise. O domnişoară ca dumneavoastră! Uitaţi-vă la mâinile acestea frumoase… Oare sunt făcute pentru muncă aceste mâini?

— Munca, răspunse Jeanne cu simplitate, este un al doilea titlu de nobleţe. S-ar putea, chiar, să fie singurul autentic. De ce m-aş ruşina?

Cerise o privi pe tânăra ei prietenă cu o naivă admiraţie şi nu găsi nici o replică la auzul acestui frumos răspuns.

— Ascultă, Cerise, – reluă Jeanne – am învăţat la maici să cos şi să brodez, sunt chiar foarte îndemânatică şi am foarte multă bunăvoinţă. Dacă m-ai iubi cât de cât ai găsi un magazin de broderie unde m-ai putea prezenta şi de unde aş putea lua de lucru pentru acasă.

— Să vă prezint unui magazin? strigă Cerise în mintea căreia se şi născuse o idee; nu, nu, domnişoară, voi face mai mult decât atât.

— Şi ce anume vei face, Cerise?

— Iată, exclamă Cerise, cu un zâmbet ştrengăresc, ştiu eu un magazin de broderie a cărui lucrătoare şefă îmi este prietenă; îi voi cere de lucru pentru dumneavoastră, îmi veţi aduce lucrul în fiecare săptămână şi-l voi duce eu însămi la magazin, o dată cu lucrul meu, căci magazinul pentru care lucrez eu este foarte aproape… Vă daţi seama, domnişoară, că va fi mult mai convenabil pentru dumneavoastră, lăsând la o parte plăcerea pe care o voi avea eu de a vă vedea mai des…

Şi Cerise strângea cu putere mâinile Jeannei privind-o cu ochi rugători care păreau să spună:

— Nu mă refuzaţi…

— Draga mea Cerise, eşti atât de bună, iar eu te iubesc atât de mult…

— Aşadar, acceptaţi?

— Da, răspunse Jeanne simplu.

— O! sunt fericită.

— Ce prietenă bună, spuse Jeanne, îmbrăţişând-o pe Cerise ca pe o soră, să ştii că dacă tot ceea ce îţi doresc eu se va împlini, vei dobândi fericirea pe care o meriţi… Dar mi se pare că te pregăteai să pleci…

— O, nu e nici o grabă, şi-apoi sunt fericită să vă văd. Domnişoară, adăugă Cerise stingherită, e mult timp de când vroiam să vă rog ceva… dar nu îndrăznesc… vă cunosc, şi…

— Te rog, spune. Să ştii că, la rândul meu, sunt gata să fac tot ceea ce doreşti. Nu suntem lucrătoare noi amândouă? Dumneata faci flori, iar eu brodez.

— A! zâmbi Cerise, nu este acelaşi lucru.

— Ai vrut să-mi spui ceva, te ascult.

— Domnişoară Jeanne, văzându-vă adesea atât de tristă, îmi tot frământ mintea pentru a găsi un mijloc să vă înveselesc.

— Dragă Cerise!

— V-aţi simţi jenată să mergeţi cu mine la un spectacol? Am adesea bilete…

— Să mă simt jenată? Câtuşi de puţin, draga mea; dar ştii foarte bine că sunt în doliu.

— Da, asta este adevărat; dar nu mă veţi refuza dacă vă voi propune să luaţi masa cu noi? sfârşi ea ezitând.

După care se grăbi să adauge:

— Cu viitorul meu soţ şi cu mama lui… Vom fi numai între lucrători, dar ne vom simţi foarte bine.

— O! cu cea mai mare plăcere, răspunse Jeanne, care nu voia s-o refuze pe Cerise.

— Atunci, ce-ar fi să mergem astăzi?

— Fie şi astăzi.

— Vom lua masa la Belleville toţi patru, într-un restaurant în care nu vin decât oameni cinstiţi ca noi… În jurul orei patru, mama lui Léon şi cu mine vom veni să vă luăm.

— Foarte bine.

— Aveţi grijă, însă, îi recomandă Cerise. Nu vă faceţi prea frumoasă, scumpă domnişoară, căci se va vedea imediat că sunteţi altfel decât noi.

— Eşti un copil! făcu Jeanne sărutând-o pe frunte şi ridicându-se să plece.

După plecarea Jeannei, Cerise coborî, ajunse în bulevard şi apoi în strada Bourbon-Villeneuve.

Mama lui Léon Rolland, o bătrână de aproape şaizeci de ani, locuia împreună cu fiul său într-un mic apartament aflat la etajul al patrulea, apartament ale cărui ferestre răspundeau într-o curte.

Léon, care sosise la Paris cu zece ani în urmă pentru a-şi face ucenicia, o adusese şi pe mama lui în clipa în care, o dată ajuns lucrător, începuse să câştige şase franci pe zi.

Bătrâna îşi părăsise satul după ce dăduse unor vecini pământul în arendă şi venise să se alăture unicului său fiu pe care-l iubea din tot sufletul.

Ţăranca rămăsese ţărancă; îşi păstrase boneta albă cu panglici largi, rochiile din lână groasă, ciorapii albaştri şi saboţii; şi, iarnă sau vară, fie că era ger, fie că soarele ardea, măicuţa Marion, aşa se numea bătrâna, nu ieşea fără umbrelă.

Cerisei îi spunea domnişoară pentru că fata avea mâinile foarte albe şi pentru că purta pălărioare cu panglici şi pantofiori şi găsea că fiul său seamănă foarte bine cu un domn atunci când, duminica, îşi îmbrăca redingota cu pulpane lungi şi cu mâneci înguste, haina de gală a lucrătorului, haina zilelor lui de sărbătoare.

Când sosi Cerise, măicuţa Marion era gătită de duminică şi gata de plecare.

— Bună ziua, don’şoară; Léon mi-a făgăduit că va fi aici la ora cinci şi, după cum ştii, el nu întârzie niciodată.

— Da, măicuţă, răspunse Cerise roşind şi sărutând fruntea bătrânei.

Şi în timp ce fata îşi scotea şalul şi se aşeza, se auziră pe scară paşi bărbăteşti şi o voce veselă care cânta un refren popular.

— Este Léon, spuse Cerise, a cărei inimă zvâcni, dar nu e singur.

Uşa se deschise şi cele două femei îl văzură intrând pe ebenist şi în spatele lui pe tânărul slab şi uscăţiv pe care Cerise îl întâlnise în oraş şi căruia i se spunea Ghinion.

Bietul băiat părea că vrea să-şi justifice numele până la capăt. O faşă îi acoperea ochiul drept şi la vederea ei Cerise scoase un strigăt de uimire.

— Ca să vezi, răspunse el râzând, nu mi se spune de pomană Ghinion, domnişoară. Am fost bine botezat…

— Dar ce-ai păţit, Dumnezeule?

— Pe legea mea, e o poveste întreagă, zău. Închipuiţi-vă că aseară, pe când mă întorceam de la lucru, treceam prin strada Guerin-Boisseau, o stradă întunecoasă unde poţi foarte bine să fii ucis fără să ai habar cine ţi-a făcut figura – un tip a trecut pe lângă mine, m-a izbit zdravăn cu cotul, eu l-am făcut mojic şi atunci el mi-a învineţit ochiul, spunându-mi: „Asta ca să te fac băiat frumos!” şi, în timp ce mă rostogoleam zăpăcit la marginea străzii, a şters-o fără să se recomande şi fără să-mi lase adresa. Sunt aranjat pe cincisprezece zile cel puţin.

— Sărmanul domn Ghinion, făcu Cerise compătimindu-l.

— O! răspunse bietul om, ceea ce mă deranjează cel mai mult în toată afacerea asta este că n-am să vă pot însoţi astăzi la masă.

— De ce?

— Vezi bine, don’şoară, când ai căpăţâna garnisită ca a mea, e mai bine să stai acasă. Tocmai venisem să mă scuz.

— Eşti un prost! spuse Léon, după ce o sărută pe maică-sa. Un ochi învineţit nu te împiedică să mănânci.

— Da, dar toată lumea se uită la tine. E supărător.

— Domnule Léon, spuse Cerise, domnişoara Jeanne a consimţit să ne însoţească, vom trece s-o luăm nu-i aşa?

— Ca să vezi! răspunse Léon, ce coincidenţă. Un camarad de atelier, băiat bun, îl cheamă Colar, mi-a spus că vine şi el aici şi că o să ne însoţească.

Auzind numele lui Colar, Ghinion făcu o strâmbătură semnificativă, dar Léon nu-i dădu nici o atenţie şi continuă:

— E un băiat foarte bun, acest Colar. E subofiţer şi foarte bine crescut. E vesel şi ne vom distra cu el.

În clipa în care Léon sfârşea, se auzi o bătaie în uşă şi Colar se înfăţişă. Locotenentul căpitanului Williams era îmbrăcat cu haine de prost gust, ceea ce displăcu Cerisei de la prima aruncătură de ochi.

Salută pe un ton ostentativ, ceea ce spori antipatia fetei.

— Dragul meu prieten, rosti Colar cu un aer degajat, adresându-se lui Léon, nu voi lua masa cu voi. Am primit, cu numai o oră în urmă, vizita babacului, care-mi pică pe cap de la ţară, şi am venit să vă cer scuze.

Cerise lăsă să-i scape un zâmbet de satisfacţie, continuând însă să-l examineze cu atenţie pe noul venit, pe care i se părea că l-a mai întâlnit undeva şi avea vaga impresie că fusese urmărită de el pe stradă.

— Asta-i bună! din doi prieteni nu vine niciunul! exclamă Léon supărat.

— Am un ochi vânăt, explică Ghinion, care salută şi plecă imediat.

— Mă aşteaptă bătrânul, adăugă Colar; la revedere.

Colar ieşi la rândul său, ajunse în stradă şi se aruncă într-o trăsură care staţiona în piaţa Cairo, trăsură înăuntrul căreia se aflau doi tipi în bluzoane.

— Să ne schimbam hainele! spuse Colar scoţându-şi redingota şi înlocuind-o pe loc cu un bluzon albastru, în

timp ce-şi trăgea pe cap o cascheta acoperindu-şi bine ochii. Nu ţin de loc să fiu recunoscut.

Şi strigă birjarului:

— Bariera Belleville!

În timp ce birja alerga urcând cartierul Templului, Léon Rolland, frumos îmbrăcat, cobora pe strada Bourbon-Villeneuve până la bulevard în tovărăşia mamei sale şi a Cerisei; acolo se urcară într-o trăsură care-i conduse în strada Meslay, la uşa domnişoarei Jeanne de Balder.

Orfana era gata de plecare.

— La Belleville! strigă Léon Rolland birjarului, şi ai să opreşti în faţa restaurantului Podgoriile din Bourgogne.

— Nu, spuse Cerise, ai să opreşti la biserică şi vom străbate pe jos strada Parisului. Nici o economie nu-i de prisos. Dincolo de barieră trăsurile costă 50 de centime mai mult pe oră.

Capitolul X.

În timp ce Léon Rolland, mama sa şi cele două tinere coborau din modesta trăsură la bariera Belleville şi se îndreptau pe jos către restaurantul Podgoriile din Bourgogne, trei bărbaţi aflaţi în spatele vămii orăşeneşti, la o oarecare distanţă, îi priveau cu atenţie.

Unul dintre ei, îmbrăcat cu un bluzon albastru şi cu o caschetă înfundată peste ochi, ca şi când ar fi vrut să-şi ascundă chipul cu grijă, spunea în şoaptă:

— Îl vezi bine, Nicolo, şi tu, lăcătuşule, îl vedeţi bine pe nătăfleţul ăla zdravăn care urcă strada cu trei muieri după el?

— Da, răspunseră în acelaşi timp Nicolo şi lăcătuşul.

— Ei bine, ăsta-i muşteriul nostru, rosti Colar.

— Priceput! făcu Nicolo, o specie de namilă care ar fi doborât şi un taur dintr-un singur pumn.

— Bun! spuse lăcătuşul, s-a marcat.

— Ţii minte tot ce trebuie?

— Cum dracu! Ne-aşezăm în aceeaşi sală cu ei; după aceea, mă fac că-l zăresc, scot un strigăt de mirare şi mă

duc să-i întind mâna.

Şi cum, la rândul lui, o să fie mirat şi o să spună că nu mă cunoaşte, eu am să-i răspund: „Frumos! frumos. Faci pe mândrul cu prietenii? Parcă n-ai fi tu Léon Rolland, muncitor ebenist, şi parcă n-ai avea o prietenă Pauline care te-a împodobit şi cu doi copii…”

— Perfect! declară Colar.

— Şi dacă se supără, am să completez: „Pauline, blonda aia mare care lucrează într-o ceaprazărie şi care locuieşte în strada Vieille-du-Temple”.

— Foarte bine, foarte bine.

— Şi-atunci, dacă mă face de mincinos, îi trântesc o cazma…

— Iar eu, completă liniştit Nicolo – îi închei socotelile în cinci minute.

— Bravo frumoşilor, gata, la treabă… Am să aştept prin vecinătate.

Şi Colar se îndepărtă, iar cei doi bandiţi porniră în urmărirea lui Léon Rolland.

Iată însă că nici ei şi nici Colar nu zăriseră un bărbat îmbrăcat cu o bluză ca a lor, aşezat pe o bancă din faţa vămii, cu spatele la ei, fumând liniştit din pipă cu aerul indiferent al unui cinstit lucrător care nu bagă pe nimeni în seamă.

Bărbatul acesta se ridică şi el şi porni în urmărirea lăcătuşului şi a lui Nicolo aşa cum aceştia mergeau pe urmele lui Léon Rolland.

Era un bărbat înalt, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, brunet, cu umeri largi şi al cărui umblet trăda o forţă herculeană. În ciuda hainelor sale, care erau haine de lucrător, avea mâini fine şi albe şi, dacă cineva l-ar fi privit îndeaproape, ar fi zărit sub bluza lui o fină cămaşă din batist, ceea ce i-ar fi dovedit de îndată că bluza era o simplă deghizare.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar cred, şopti el în timp ce o pornea, că am să pot împiedica o infamie. Mutrele celor doi

indivizi pe care i-am întâlnit adineauri nu mi-au făcut o impresie bună. Aşteptaţi, prieteni, sfârşi el zâmbind, nu v-aţi terminat încă treaba… Fiţi pe pace, Armand de Kergaz are pumnul la fel de puternic ca şi al vostru şi, pe deasupra, mai cunoaşte şi el câte ceva din tainele acelei înfricoşătoare ştiinţe care se numeşte bătaia.

În timpul acesta, Léon şi cele trei femei pe care le însoţea ajunseseră la intrarea restaurantului Podgoriile din Bourgogne.

Restaurantul acesta, dispărut astăzi, se afla situat foarte aproape de biserica Belleville şi era, în fiecare duminică, locul de întâlnire al micilor burghezi şi al lucrătorilor cinstiţi din cartierul Templului şi din cartierele înconjurătoare. În timp ce în birturile vecine se bea vin bun însoţit de scandaluri, la Podgoriile din Bourgogne nu era niciodată nici gălăgie, nici ceartă, nu erau scandaluri. S-ar fi spus că este o sucursală a paşnicei Cafenele turceşti, clubul burghezilor din cartierul Marais. Léon Rolland şi însoţitoarele sale străbătură salonul de la parter, unde se afla foarte puţină lume; el le conduse apoi la primul etaj, unde se găsea un salonaş cu trei mese, una rotundă aşezată în faţa ferestrei şi putând să adăpostească şase tacâmuri, iar celelalte două, la dreapta şi la stânga uşii, având fiecare numai câte două locuri.

Pereţii acestei mici încăperi, care pe vitrinele de la parter era pompos botezată Salon de societate, erau acoperiţi cu un tapet verzui, cu trandafiri galbeni şi împodobit cu litografii colorate şi înrămate în negru reprezentând scene din bătăliile de la Waterloo, de la Austerlitz şi de la asediul oraşului Constantine.

Pe cămin, o pendulă cu coloane, de un gust destul de îndoielnic, era simetric însoţită de tradiţionalele vaze de porţelan aurit care alcătuiesc invariabilul ornament al acestui gen de lucruri.

Léon ocupă masa rotundă; o aşează pe Jeanne la dreapta mamei sale, pe Cerise la stânga, iar el se aşeza alături de

tânăra lucrătoare.

Trei minute după aceea, Nicolo şi lăcătuşul intrară, salutară şi luară loc.

Chelnerul, puţin obişnuit să vadă duminica oameni îmbrăcaţi în bluzoane urcând la etajul întâi, îl părăsi un moment pe Léon, care tocmai dădea comanda, pentru a se apropia de noii veniţi:

— Doriţi să luaţi masa sau numai să beţi ceva? întrebă el.

— Vrem să luăm masa, răspunse Nicolo.

— Nu doriţi să coborâţi în salonul de jos?

— Nu, răspunse lăcătuşul, ne simţim foarte bine aici. Şi se instală, aruncând o privire către Léon care se afla cu spatele la el şi care lăsase să-i scape o ridicare din umeri, gest prin care-şi trăda nemulţumirea pentru faptul că micul salon era invadat de tipi care nu-i inspirau nici o încredere, cu deosebire în prezenţa domnişoarei Jeanne.

Lăcătuşul şi Nicolo tocmai terminau ceea ce aveau de spus, în clipa în care un nou personaj se ivi în pragul uşii.

Era Armand.

Salută politicos şi se aşează singur la masa din stânga, în aşa fel încât se găsea în faţa lui Léon Rolland şi a celor trei femei şi la numai câţiva paşi de cei doi mizerabili trimişi de către Colar.

Armand ceru să ia masa şi începu să-i fixeze pe lăcătuş şi pe Nicolo. Aceştia, ca toţi indivizii care se pregătesc să făptuiască o fărădelege şi care se tem să nu fie stingheriţi, schimbară între ei priviri pline de nemulţumire.

— Ce-o mai fi vrând şi ăsta? se strâmbă Nicolo cu vocea răguşită.

— E destul de zdravăn, răspunse lăcătuşul.

— Şi de ce dracu se tot zgâieşte la mine?… Poate că are chef să-i învineţesc un ochi, completă Nicolo.

— Hm! Da’ are nişte umeri…

În clipa aceea, Léon Rolland întoarse capul şi-l zări pe Armand. Chipul nobil, sincer şi luminos al tânărului avu

darul să şteargă impresia neplăcută pe care i-o produsese sosirea celor doi derbedei.

— Ia te uită, strigă lăcătuşul, tu erai? Salut amice.

Léon îl privi mirat.

— Mie-mi vorbiţi?

— Se-nţelege! răspunse lăcătuşul.

— Eu cred că vă înşelaţi…

— Eu sunt sigur că nu mă înşel, te numeşti Léon.

— Asta e adevărat.

— Léon Rolland, lucrător ebenist.

— Şi asta e adevărat; dar eu nu v-am văzut niciodată.

— Mda! făcu lăcătuşul batjocoritor; umblăm cu nasul pe sus faţă de prieteni pentru că stăm cu amicele la masă.

— Domnule, strigă Léon indignat, îmi insulţi mama…

— Şi dacă vrei să-ţi mai spun, continuă lăcătuşul, află că ai şi o gagică…

Lăcătuşul nu apucă să isprăvească, pentru că cele două mâini ale lui Armand, care se ridicase brusc, se încolăciră în jurul gâtului său strângându-l ca într-o menghină.

— Laşule! îi spuse domnul de Kergaz, ai uitat să mă pui şi pe mine la socoteală când ai venit aici ca să insulţi femeile…

— Sări, Nicolo! urlă lăcătuşul cu vocea strangulată. Nicolo, care rămăsese uluit de brusca intervenţie a lui Armand, se înarmase cu un cuţit pe care-l apucase de pe masă şi se pregătea să sară asupra domnului de Kergaz, în timp de lăcătuşul, pe jumătate asfixiat de forţa care-i strângea gâtul, cu ochii ieşiţi din orbite, era gata-gata să leşine. Una din mâinile lui Armand se eliberă, o singură mână fiind de ajuns pentru a-l ţine la respect, iar cealaltă se ivi dintr-o dată, ca prin minune, înarmată cu un pistolet cu două focuri, a cărui ţeavă îl făcu pe Nicolo să dea îndărăt.

Totul se petrecuse atât de repede şi era atât de ciudat, încât Léon, mama lui şi cele două tinere nu-şi reveniseră din uimire.

Lucrătorul se ridicase pe jumătate, cele două fete erau palide şi tremurau având privirile aţintite asupra lui Armand care-şi ţinea la respect cei doi adversari.

O armă de foc nu izbuteşte să sperie prea mult un bărbat cu adevărat curajos, dar îl face întotdeauna să tremure pe bandit, pe laşul obişnuit să se slujească de pumnal sau de cuţit, pe ticălosul care nu prinde curaj decât atunci când e vorba de un furt sau de un jaf. Pistoletul lui Armand produse, deci, o adevărată groază asupra saltimbancului, asupra acestui uriaş de bâlci obişnuit să înghită săbii, care se dădu îndărăt până la perete.

În acelaşi timp, Armand îl azvârli pe lăcătuş la vreo zece paşi de el şi le spuse amândurora:

— Şi acum, drăguţii mei, dacă nu staţi liniştiţi şi dacă vă dă cumva prin minte să mă întrerupeţi, vă crăp capetele la amândoi.

Tonul lui Armand de Kergaz era aspru şi poruncitor şi în ochii lui se citea o asemenea hotărâre, încât Nicolo şi lăcătuşul rămaseră câteva clipe împietriţi, fascinaţi chiar.

— Domnule, – spuse atunci Armand adresându-se lui Léon – este în afară de orice îndoială că aveţi un duşman pe cât de înverşunat, pe atât de laş, căci i-a asmuţit pe aceşti doi netrebnici împotriva dumneavoastră, iar ei se afla aici cu intenţia de vă face o figură urâtă.

— Domnule… bâigui ebenistul în culmea uimirii.

Şi în timp ce, uimiţi ei înşişi, cei doi caraghioşi îl priveau pe Armand cu un aer tâmp, acesta povesti pe scurt lucrătorului ebenist discuţia pe care o surprinsese şi care avusese loc între Colar, Nicolo şi lăcătuş.

— Mi se pare foarte ciudat, – replică Léon, care nu ştia să aibă vreun duşman şi care era tot mai convins, pe măsură ce-i privea pe cei doi bandiţi, că nu-i întâlnise niciodată.

— Şi acum, – sfârşi Armand, arătându-le uşa – dacă nu ţineţi să mai aveţi de-a face cu mine, afară!

Tonul bărbatului era atât de autoritar, încât cei doi o zbughiră, dar nu fără a şuiera printre dinţi, pe un ton ameninţător:

— Las’ că ne mai întâlnim noi, canalie!

După plecarea lui Nicolo şi a lăcătuşului, cele trei femei care asistaseră la această scenă, pe cât de neprevăzută pe atât de emoţionantă, prinseră să răsufle din nou, iar Jeanne, care era cea mai tulburată, începu să-şi revină încetul cu încetul.

În acelaşi timp, Léon alergă spre Armand cu mâinile întinse şi, judecându-l după hainele pe care le purta, îi spuse:

— Prietene, eşti un om bun şi plin de curaj, iar eu îţi voi rămâne credincios până la moarte.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Armand care privea de la un timp cu atenţie chipul palid, puţin suferind, dar atât de frumos al Jeannei.

— Şi, continuă ebenistul, cu naivitatea şi francheţea caracteristică oamenilor din popor, dacă vreţi să ne faceţi plăcere şi să ne îngăduiţi să vă mulţumim în linişte, nu fiţi mândru şi luaţi masa cu noi.

Armand tresări, ezită şi parcă ar fi refuzat dacă nu i s-ar fi părut că privirile Jeannei îi spun:

— Nu refuzaţi, domnule.

— Fie, – răspunse el, salutând din nou doamnele – primesc.

Nicolo şi lăcătuşul se întâlniseră între timp cu Colar, aflat într-un birt de pe bulevardul de la marginea oraşului.

— Prăpădul lumii! spuse lăcătuşul, gândindu-se în sinea lui la sufletul drăcesc al căpitanului Williams.

— L-aţi aranjat? întrebă vesel Colar, înşelându-se asupra cuvântului „prăpăd” folosit de lăcătuş.

— Aranjat pe naiba, noi am ieşit burduşiţi, şi încă zdravăn.

— V-a bătut Léon? Aţi fost doi şi el era singur!

— Léon? Să fim serioşi! Nici nu s-a mişcat.

— Atunci?

— Şi-a vârât dracul coada, asta e.

— Dracul? Nu cunosc nici un drac, spuse Colar iritat.

— Atunci un tip care-i seamănă… Era să mă sugrume…

— Iar mie, adăugă Nicolo, era să-mi zboare creierii.

Iar Nicolo, care era înzestrat cu darul povestirii, îi istorisi pe scurt lui Colar felul în care intervenise Armand.

— Şi voi aţi şters-o, nătărăilor! strigă Colar furios.

— În locul nostru aţi fi făcut acelaşi lucru.

— Dar cine-i tipul ăsta?

— Nu ştiu, răspunse Nicolo.

— Nici eu, completă lăcătuşul. E dracul gol.

— La naiba! exclamă Colar, am să aflu eu cine e.

Se instala în spatele perdelelor care acopereau o fereastră de la etajul întâi şi aruncă o privire pătrunzătoare spre stradă, întrebându-l pe Nicolo:

— Ai să-l recunoşti, nu-i aşa?

— Să-l ia dracu, dintr-o mie.

— Atunci să aşteptăm.

Aşteptară un ceas, privind cu atenţie fiecare om care cobora strada Parisului pentru a trece bariera; apoi, dintr-o dată, lăcătuşul scoase un strigăt înăbuşit:

— Ăsta e!

Şi Colar îl văzu atunci pe Armand de Kergaz, pe care-l recunoscu în ciuda faptului că era deghizat, traversând bulevardul cu domnişoara Jeanne de Balder la braţul său; în urma lor păşeau Cerise, Léon şi mama lui.

— Pe toţi sfinţii! exclamă Colar luându-şi avânt, e limpede ca lumina zilei… Ăsta e Armand.

Capitolul XI.

Colar îi părăsi pe cei doi acoliţi care rămăseseră uluiţi la auzul exclamaţiei sale, se azvârli într-o trăsură şi strigă birjarului:

— Dacă ajungi într-o jumătate de oră în strada Saint-Lazare, la numărul 75, ai un bacşiş bun.

Birjarul, îmbrăcat într-o livrea ponosită, plesni zdravăn cu biciul cele două mârţoage şi trăsura porni ca fulgerul.

— Numai de l-aş găsi pe căpitan… gândi Colar.

Emoţia locotenentului era atât de mare, încât vorbea singur în trăsură, amestecând numele lui Williams, al lui Armand şi al Cerisei cu vorbe despre moştenire şi seducţie.

Dacă l-ar fi auzit cineva şi dacă l-ar fi văzut gesticulând pe acest netrebnic, ar fi putut să jure că înnebunise. Birjarul făcu minuni şi izbuti ca, în mai puţin de 40 de minute, să străbată cei şase kilometri care despart bariera Belleville de strada Saint-Lazare.

În clipa în care trăsura se oprea în faţa casei ocupate de către căpitanul Williams, acesta tocmai poruncise să i se deschidă poarta şi ieşea în şaretă.

Se ivi atunci Colar care-i spuse:

— Căpitane, trebuie să vă întoarceţi.

— Poftim? întrebă Andréa, oarecum contrariat.

— Trebuie, spuse Colar, cu tonul omului convins de însemnătatea veştii pe care o aduce.

Căpitanul pricepu, după chipul răvăşit al lui Colar, că era vorba de lucruri dintre cele mai grave şi, aruncând hăţurile valetului său, îi porunci să tragă şareta în stradă, în faţa porţii, şi să aştepte.

— Vino, se adresă el lui Colar.

Colar aruncă cinci franci birjarului său şi-l urmă pe Andréa, care străbătu repede curtea şi grădina, deschise uşa pavilionului şi-l pofti pe locotenentul său într-un mic salonaş de la parter.

— Despre ce este vorba? întrebă el atunci.

— Este vorba despre un fapt care poate să compromită totul, răspunse Colar.

— Ce înţelegi prin totul? întrebă rece căpitanul.

— Moştenirea, răspunse laconic Colar.

Andréa făcu un gest de uimire, dar şi de spaimă, în acelaşi timp. Colar continuă:

— Armand a prins de veste.

— Pe toţi sfinţii! strigă Williams care se înverzi de furie şi izbi cu pumnul în masă. Vrea cu tot dinadinsul să-l ucid.

Şi în ochii aceluia care se numea Andréa se ivi atunci una din acele înspăimântătoare priviri care ar fi făcut să se înfioare pe toţi cei ce-l simpatizau cât de cât pe domnul Armand de Kergaz.

— Vă rog, replică rece Colar, nu spargeţi nimic, faceţi bine şi ascultaţi-mă.

Colar povesti pe scurt scena de la Belleville, fără să omită însă nici un detaliu, după care adăugă:

— Vă daţi foarte bine seama de faptul că Léon Rolland şi Cerise îi cunosc pe Fernand Rocher şi pe Armand. Vă daţi seama, în acelaşi timp, că ajunge o nimica toată, o vorbă aruncată în vânt, un cuvânt scăpat din greşeală pentru a-l pune pe acest om dat dracului, care răspândeşte binele cu tot atâta geniu cât îţi trebuie ca să faci rău, pe urmele moştenirii, şi atunci suntem pierduţi.

— Asta este şi părerea mea, răspunse rece Andréa.

— Cum! Luaţi lucrurile aşa…

Căpitanul Williams îşi redobândise tot sângele rece şi admirabila sa prezenţă de spirit se afla din nou în slujba geniului sau infernal.

— Scumpul meu locotenent, – răspunse el liniştit şi lăsând să-i fluture pe buze un zâmbet dispreţuitor – te credeam tare, dar văd că nu eşti.

— Eu? bolborosi Colar, uluit de atâta calm.

— Desigur, îţi pierzi capul foarte repede… Armand este executorul testamentar ai lui Kermarouet; noi, ei bine, noi suntem lupii care adulmecă prada şi vor să şi-o însuşească. Aşadar, ar fi trebuit să prevedem lupta aproape de neînlăturat dintre dragonul care păzeşte şi hoţii care vor să prade tezaurul.

— E foarte adevărat, mormăi Colar.

— Acestea fiind zise, – răspunse rece Williams – trebuie să primim lupta şi să înţelegem situaţia cu sângele rece al

unui general de geniu, să facem recunoaşteri pe teren şi să studiem locul unde se va desfăşura bătălia.

— Şi-atunci? întrebă Colar care, molipsindu-se de la admirabilul său şef, îşi redobândise tot calmul.

— Iată, spuse căpitanul; spui că Armand l-a cunoscut pe Léon Rolland.

— Da. Pe Léon Rolland care, la rândul lui, îl cunoaşte pe Fernand Rocher.

— Da. Dar Fernand şi Armand nu se cunosc încă.

— Probabil.

— Ei bine, în cazul acesta noi vom suprima intermediarul, spuse că răceală căpitanul.

— Cum?

— E! Până diseară găsesc eu un mijloc.

— Dar, observă Colar, dacă Léon dispare, Cerise se va duce să-l caute pe Armand.

— O vom suprima şi pe Cerise.

— O! o! exclamă Colar, nici chiar aşa.

— Vreau să spun că-l vom ruga pe domnul de Beaupréau să vegheze asupra ei.

— Şi după aceea?

— După aceea, – răspunse liniştit Williams – dacă mititica va continua să-ţi placă, vom mai vedea.

— Dar Fernand? Fernand, pe care s-ar putea ca prietenii lui Léon să-l cunoască şi căruia i se vor adresa pentru simplul motiv că este funcţionar de minister, ceea ce în ochii acestor lucrători înseamnă foarte mult…?

— O! răspunse Williams cu indiferenţa unui magistrat corupt care rosteşte o sentinţă arbitrară. Asta n-o să ne mai deranjeze mâine seară… Fii pe pace.

— Pe legea, mea, căpitane, mormăi Colar cu admiraţie, sunteţi genial.

Williams nu se osteni să răspundă complimentului lansat de acolitul său şi adăugă:

— Te-ai ocupat de casa mea? Da?

— Da, în strada Beaujon, la doi paşi de Champs-Elysees, am acontat o căsuţa încântătoare, parter şi etaj… grajduri pentru cinci cai.

— Mă voi ocupa de asta mâine dimineaţă, pentru că, adăugă Williams, viitorul meu socru, a cărui cunoştinţă o voi face astă-seară la balul Ministerului afacerilor externe, nu trebuie să mă vadă locuind în fundătura asta.

— A! întrebă Colar, îl întâlniţi astă seară pe Beaupréau?

— Da, pe el, pe soţia şi pe fiica lui.

Williams se ridică, arătându-i lui Colar că întrevederea a luat sfârşit.

— Mă duc la Baccarat. Diseară te vei întoarce aici şi mă vei aştepta, indiferent de ceasul la care voi sosi în timpul nopţii.

Căpitanul se urcă din nou în şaretă, tot atât de calm, tot atât de senin pe cât era în clipa în care îl întâlnise pe Colar şi străbătu strada Blanche mânându-şi calul englez în trap grăbit.

Văzând şareta, camerista curtezanei care, din întâmplare, se afla în curte, se grăbi să intre în casă.

— Doamnă! doamnă! strigă ea, s-a întors din nou englezul! O să-l primiţi de câte două ori pe zi acum!… Mie mi-e teamă de el.

— Fanny, – răspunse Baccarat pe un ton sec – eşti o proastă!… Condu-l pe baronetul Williams în salon.

În momentul în care Fanny îi aducea vestea sosirii neaşteptate a lui sir Williams, Baccarat tocmai se îmbrăca.

Misterioasa discuţie pe care o purtase cu Williams o făcuse să-şi redobândească acea splendidă linişte care avea să însemne, întotdeauna, forţa şi victoria ei.

Stăpână pe ea însăşi, Baccarat redevenise femeia rece care se lasă mereu dorită fără să se dăruie niciodată cu totul şi îşi desăvârşea toaleta cu tactul unui general care-şi alcătuieşte planul de bătaie.

Williams aşteptă cel puţin zece minute în salon şi această aşteptare nu-i displăcu de fel.

— Şi-a redobândit puterile, gândi el, e semn bun.

Baccarat i se înfăţişă într-o încântătoare toaletă de casă, – într-o rochie de catifea decoltată, albastru deschis, cu braţele pe jumătate goale, cu mâneci împodobite cu dantelă neagră – purtând, în locul oricărei alte podoabe, albăstrele împletite în frumoasele sale bucle blonde.

Îl salută pe Williams cu un „Bună, dragule”! aruncat din vârful buzelor, şi-i oferi un loc alături de ea pe canapea, cu gestul unei ducese în crinolină şi cu peruca bine pudrată.

— Frumoasa mea prietenă, – spuse sir Williams – ajunge, ai pozat destul, acum să stăm puţin de vorbă.

— Nu pozez câtuşi de puţin, răspunse Baccarat. Mă regăsesc pe mine însămi.

— Fie, să discutăm.

— Despre ce este vorba?

— Iată, răspunse Williams. Astăzi dimineaţă erai palidă şi frământată; astă-seară, eşti calmă şi superbă.

— Altceva? răspunse Baccarat nerăbdătoare.

— Astăzi dimineaţă, îl iubeai pe Fernand cu disperarea femeii care vede că cel pe care inima sa l-a visat şi l-a ales îi scapă; astă-seară îl iubeşti cu liniştea sufletească a femeii încredinţată că, mai devreme sau mai târziu, va fi, la rândul ei, iubită.

— Poate… şopti Baccarat.

— Te bizui pe vizita de mâine a domnului de Beaupréau, reluă sir Williams.

— Fără îndoială, – rosti Baccarat neliniştită – oare nu va veni?

— Va veni.

— Foarte bine. Atunci?

— Atunci, draga mea, îţi sugerez cel mai bun pretext pe care i-l poţi oferi pentru a-l îndepărta pe Fernand de lângă el şi pentru a-l face să fie pierdut fără nici o şansă în mintea domnişoarei Hermine de Beaupréau.

O lucire de bucurie drăcească se ivi în ochii femeii.

— Într-adevăr? strigă ea.

— Va fi aici, spuse Williams cu răceală, la picioarele tale, peste 48 de ore, îţi vei încălzi mâinile în palmele lui…

Williams nu isprăvi, Baccarat era înnebunită de bucurie.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Să te aşezi în faţa acestei mese, să iei o pană şi să scrii ceea ce îţi voi dicta eu.

Baccarat îl ascultă şi căpitanul începu să dicteze: „Femand, iubitul meu drag, Iată, au trecut patru zile, mari de parc-ar fi fost patru veacuri, de când micuţa ta Nini te aşteaptă…”

— Dar ce mă pui să scriu aici? întrebă Baccarat întrerupându-se brusc.

— Scrie, prietenă dragă, răspunse căpitanul pe un ton sec.

— Dar nu înţeleg…

— Nici nu este nevoie, scrie!

Voinţa liniştită şi distantă care i se opunea o făcu pe Baccarat să-şi plece fruntea şi să scrie în continuare: „Patru veacuri, îngerul meu drag, continuă să dicteze căpitanul, căci, şi tu ştii foarte bine că este aşa, micuţa ta Baccarat nu trăieşte decât pentru tine, aşa cum nici tu, răule, nu trăiai decât pentru ea înainte de a fi nutrit proiecte… serioase. Aşa sunt bărbaţii. Îţi jură dragoste veşnică, – şi veşnicia nu li se pare niciodată destul de lungă, – şi apoi, întâlnesc într-o seară o păpuşică dintr-o familie onorabilă, cum le place să spună, o ciumă cu braţele roşit şi cu zâmbetul tâmp, cu oasele ieşite în afară şi pentru că are o zestre de două sute mii de franci se cred plini de simţăminte şi sunt gata să se căsătorească…

Spune-mi, Fernand, presupun că după ce-ai să faci marea figură, ai să găseşti şi tu ocazia de a mă prezenta soţiei tale; cu atât mai mult cu cât domnul de O… vrea să mă ia de nevastă… Ca să vezi, unul mai mult! Şi-am să fiu şi eu femeie cinstită.

Pe cuvânt de onoare, dragule, am să mă distrez la nunta ta; pentru că voi veni, poţi să fii sigur… O să fie al dracului

de nostim să-l vezi pe nebunaticul meu iubit, pus la haină neagră şi cravată albă, oferind braţul doamnei Rocher, împodobită ca un lămâi în floare. Asta-i bună, monstru rău ce eşti, îmi închipui că nici nu te-ai căsătorit încă şi mi se pare că ai şi început să mă neglijezi. De altfel, mi-ai jurat că nevastă-ta cu cununie, pe care nici măcar n-o iubeşti, n-o să te împiedice de loc să vii s-o vezi, şi încă în fiecare zi, pe adevărata ta soţioară, Baccarat cea dragă inimii tale, care încă te mai iubeşte şi te va mai iubi multă vreme, dragule…

Vezi tu, eu sunt geloasă şi dacă nu te vei afla, încă în această seară, la picioarele mele, îi voi turna o mică scenă viitoarei tale consoarte.

Buzele mele sărută buzele tale, iar inima mea se află în mâinile tale.

Baccarat”

După ce sfârşi de scris această ciudată scrisoare, Baccarat îl privi pe baronet cu aerul uimit al celor ce nu sunt decât un instrument şi îndeplinesc tainice misiuni pe care nu le pot înţelege.

— Cum! zâmbi Williams, nu ghiceşti, draga mea?

— Nu, răspunse sincer Baccarat, şi încep să mă cred proastă…

— Hm! mormăi baronetul cu impertinenţă, ar fi cazul să spunem tot ce se poate. Scrie şi adresa, adăugă el.

Domnului Fernand Rocher, strada Marais.

Baccarat scrise adresa şi Willliams o puse să adauge şi acest post-scriptum: „Scrisoarea îţi va fi adusă de Fanny. Încearcă să fii cuminte, te rog, şi să nu-i faci ochi dulci pe furiş. Cu toate că mi s-a spus, eu refuz, deocamdată, să cred că oftezi după camerista mea. A! bărbaţii!”

— Şi-acum, draga mea, reluă sir Williams, nu înţelegi că s-ar putea întâmpla ca într-o seară, să zicem mâine seară, această scrisoare să pice în mâinile domnişoarei Hermine de Beaupréau?

— Ba da! exclamă Baccarat, a cărei privire prinse să strălucească, înţeleg. Dar… cum trimitem scrisoarea…?

— Grija aceasta o va avea domnul de Beaupréau.

— El?… ca să vezi, este o idee.

— Pe naiba! făcu Williams cu răceală, doar n-o să i-o dăm pe Cerise de pomană domnului cu ochelari albaştri.

— Într-adevăr, spuse Baccarat, pe care o ultimă remuşcare o făcu să-şi plece capul.

— Şi s-ar putea întâmpla, – continuă Williams – ca domnul Fernand Rocher să ia masa mâine seară împreună cu şeful său de birou. Îndată după plecarea domnului Rocher, scrisoarea este descoperită din întâmplare, undeva, pe covor sau pe bufet; e deschisă, e citită…

— Înţeleg, îl întrerupse Baccarat.

— Şi, – sfârşi Williams – în mintea domnişoarei Hermine şi a mamei sale, Fernand Rocher este un om pierdut pentru totdeauna.

— Da, ideea nu e rea. Dar Beaupréau va consimţi?

— Te cred! Din moment ce o doreşte pe Cerise.

— Adevărat, răspunse Baccarat plecând, încă o dată, ochii în jos.

Williams se ridică.

— Scumpa mea prietenă, voi ieşi astă seară în lume şi trebuie să plec spre casă, să mă îmbrac.

— Unde? dacă nu sunt indiscretă…

— La balul ministrului afacerilor externe, unde îl voi întâlni negreşit pe şeful nostru de birou.

— Aşadar, eu nu-l voi vedea în această seară?

— Mai mult ca sigur că nu; dar sunt gata să-mi pun capul jos că-ţi va face o vizită mâine dis-de-dimineaţă.

— Şi ce va trebui să fac?

— Îi vei arăta scrisoarea pe care tocmai ai isprăvit-o.

— Foarte bine; şi după aceea?

— După aceea îi vei spune că-l iubeşti pe Fernand şi că, în cazul în care Fernand se căsătoreşte cu fiica lui, el, Beaupréau, poate să-şi ia adio pentru totdeauna de la sora ta, Cerise. Îi vei înmâna apoi această scrisoare, spunându-i: „Faceţi în aşa fel, încât fiica dumneavoastră s-o citească şi

să scrie câteva cuvinte prin care să-şi anunţe logodnicul că se desparte de el şi aduceţi-mi mie această scrisoare. Vă voi spune atunci unde o veţi putea găsi pe sora mea”.

— Şi credeţi că va fi de acord…?

— Va fi întru totul de acord, sunt sigur. Ne vom întâlni mâine şi vom vedea. La revedere!

Sir Williams se ridică, sărută cavalereşte mâna pe care i-o întinse Baccarat şi ieşi.

Două ceasuri mai târziu, printre numeroşii invitaţi ai ministrului afacerilor externe la balul său, putea fi remarcat un tânăr nobil, numit sir Williams, baronet, originar, potrivit cronicilor, din Irlanda, dar locuind, de obicei, la Veneţia.

Baronetul era un bărbat de o desăvârşită eleganţă, un cavaler perfect; frumuseţea lui avea ceva din aerul trist şi visător al fiilor Albionului care, mânaţi de plictis, cutreieră lumea.

Prezentat de către ambasadorul Angliei, baronetul deveni într-o oră subiectul numărul unu în saloanele ministerului; pe seama averii şi a excentricităţii sale, începură de îndată să circule mii de poveşti năstruşnice; se răspândi zvonul că ar dori să se căsătorească şi de aceea numeroase mame îl întâmpinau cu zâmbetul pe buze; sir Williams dansă însă foarte puţin; porni în căutarea domnului de Beaupréau, făcu în aşa fel încât să fie prezentat şefului de birou de către un ataşat de ambasadă, apoi soţiei şi fiicei sale, dar aceasta nu-i acordă nici o atenţie.

Obţinu totuşi din partea Herminei favoarea unui cadril dansat împreună, îi povesti câteva banalităţi şi, puţin mai târziu, se scuză.

— Nu mai am nimic de făcut aici, gândi el. Am fost văzut; nu mai sunt un necunoscut pentru Beaupréau şi asta ajunge. Voi face mai târziu cunoştinţă, pe îndelete, cu viitoarea mea soţie.

Şi sir Williams se întoarse acasă, în strada Saint-Lazare, către miezul nopţii, spunându-şi:

— E frumoasă mititica; cu o zestre de douăsprezece milioane e o partidă destul de reuşită.

Capitolul XII.

Trecuseră trei zile de la scena care avusese loc în casa domnului de Beaupréau şi în urma căreia şeful de birou consimţise la căsătoria fiicei sale adoptive cu Fernand Rocher.

Domnul de Beaupréau era unul din acei oameni care se resemnează repede de pe urma loviturilor primite în amorul lor propriu. Dispreţul soţiei, nepăsarea fiicei, renunţarea de către Fernand la zestre îl umiliseră peste măsură; dar gândul că averea soţiei sale va rămâne intactă şi că o va putea căsători pe Hermine fără să cheltuiască vreun ban îl consolă repede şi el dădu dovadă faţă de Fernand, chiar de a doua zi, de obişnuita lui bunăvoinţă, armă cu ajutorul căreia îl silea pe tânăr să lucreze la acea mare carte asupra diplomaţiei, de pe urma căreia, el, Beaupréau, aştepta adevărate minuni.

Fernand îl văzuse pe şeful său de birou sub adevărata lui înfăţişare şi nutrea pentru el un dispreţ total; dar, aidoma tuturor îndrăgostiţilor care urmăresc un ţel şi tremură la gândul că vor întâlni o stavilă în calea lor, dovedi şi el laşitatea celor ce iubesc şi răspunse manifestărilor călduroase ale viitorului socru prin asigurări de prietenie şi devotament.

A doua zi după ce domnul de Beaupréau acceptase toate condiţiile impuse de Baccarat şi pusese în buzunarul său faimoasa scrisoare dictată de către Williams, tânărul pătrunse în biroul şefului său către ceasurile unsprezece, pentru felurite treburi. Domnul de Beaupréau semnă hârtiile prezentate de Fernand, după care îi spuse:

— Să ştii, dragul meu, că doamnele te-aşteaptă la masă.

Fernand tresări de bucurie şi mulţumi domnului de Beaupréau.

— Iată, continuă el cu amabilitate, dacă vrei să le însoţeşti la acest concert, le-ar face mare plăcere… este la

orele două precis, în sala Chantereine.

Şi domnul de Beaupréau îi oferi lui Fernand loja care-i fusese trimisă în ajun de către un sărman artist în căutare de multă glorie şi de ceva parale.

— Ai timpul să iei masa şi să te îmbraci. Eşti liber până la prânz, continuă zâmbind şeful de birou; dar ai să-mi faci un mic serviciu astă-seară, nu-i aşa?

Şeful de birou adoptase un aer misterios şi confidenţial care flatase amorul propriu al tânărului.

— Domnule, – răspunse Fernand – sunt la dispoziţia şi la ordinele dumneavoastră.

Un zâmbet dulce, aproape naiv, se ivi pe chipul domnului de Beaupréau.

— Ascultă, – şopti el – am să-ţi mărturisesc un mare păcat.

Fernand îl privi mirat.

— Da dragul meu, – continuă şeful de birou, căutând să pară cât mai degajat – aşa cum mă vezi, cu chelie, cu ochelari şi cu burtă, mă simt încă foarte tânăr; atât de tânăr încât… sunt îndrăgostit.

— Dumneavoastră? exclamă tânărul care nu-şi putu stăpâni un gest de surprindere.

— Sst! şopti domnul de Beaupréau zâmbind. Da, dragul meu, sunt îndrăgostit… de parcă aş avea douăzeci de ani. Sper că n-ai să mă dai de gol.

— Vai, domnule…

— E! Asta este! Dacă am pornit-o pe calea mărturisirilor… barem să-ţi spun totul… Am o iubită… O iubită de nouăsprezece ani… Şi sunt nebun după ea…

La rândul său, Fernand zâmbi; şi apoi, căci se ştie că tinerilor le place să râdă pe seama celor în vârstă, întrebă:

— Şi ea?

— Ei, tânărul meu prieten, răspunse de Beaupréau cu naivitate, când ai cincizeci de ani te mulţumeşti cu puţin, o iubesc eu, şi asta îmi ajunge.

— Aveţi dreptate.

— Şi vezi că mititica asta, – continuă domnul de Beaupréau – cere cam mult timp şi tocmai astă-seară…

— Înţeleg, spuse Fernand.

— Din nefericire, şeful nostru de divizie, domnul de… oferă o serată de la care nu pot cu nici un chip să lipsesc, decât în cazul în care trimit pe cineva în locul meu.

— Mă voi duce, – acceptă Fernand – şi voi prezenta scuze în numele dumneavoastră.

— Foarte bine! Dar asta nu este totul: aş dori ca doamnele să nu afle despre această mică substituire, pentru că eu, în ochii lor, acolo trebuie să merg…

— Şi cum să fac? întrebă tânărul care-şi aminti de invitaţia la masă.

— Vei găsi un pretext, o seară între băieţi, între prieteni, o reuniune de adio prilejuită de plecarea unuia dintre prieteni din Paris, te vei ridica de la masă şi-ţi vei cere scuze, nu-i aşa?

— Cum doriţi, răspunse Fernand.

— Te vei duce după aceea să-ţi pui o cravată albă şi la orele nouă seara cel mai târziu vei prezenta în numele meu scuze domnului de…

— Foarte bine, domnule, făcu Fernand cu tristeţe, gândindu-se că seara pe care nădăjduia s-o petreacă în preajma Herminei avea să fie pierdută.

Logodnicul domnişoarei de Beaupréau părăsi biroul în jurul orei unsprezece şi jumătate, luă un dejun modest la preţul de 25 de centime, merse acasă, se îmbrăcă îngrijit pentru a putea ieşi în oraş, ajunse în strada Saint-Louis, unde mama şi fiica îl întâmpinară cu un zâmbet plin de afecţiune şi cu o privire tandră.

La orele cinci, doamna Beaupréau, Hermine şi Fernand se întorceau de la concert; la orele şase, domnul de Beaupréau se întorcea acasă şi lua masa.

Fidel îndatoririlor sale de confident, Fernand ceruse între timp îngăduinţa de a pleca mai devreme. După masă, trecu în salon unde se servise cafeaua, o însoţi pe Hermine

la pian, statură de vorbă zece minute, după care el se retrase, lăsând la gura sobei pe doamna şi pe domnul de Beaupréau; între cei doi soţi domnea o oarecare răceală. Hermine, după ce-şi conduse logodnicul până la uşa salonului şi după ce-i strânse mâna, se aşează din nou la pian.

În timp ce Thérèse se aplecase pentru a lua cleştele şi a drege focul care începuse să piardă din tărie, în timp ce fata, la pian, se afla cu spatele spre cămin, domnul de Beaupréau lăsă să-i scape o scrisoare pe covor, foarte aproape de gura căminului.

O clipă după aceea, doamna de Beaupréau puse cleştele la loc şi ridică privirile.

Şeful de birou era cufundat într-o somnolentă visare, cu ochii aţintiţi spre tavan.

Hermine cânta un vals.

Doamna de Beaupréau zări scrisoarea, schiţă o mişcare de surprindere care păru să-l smulgă pe soţul său din meditaţia în care se cufundase şi, arătându-i scrisoarea, îi spuse:

— Fără nici o îndoială, această hârtie vă aparţine, domnule.

Şeful de birou aruncă o privire nepăsătoare pe covor, se aplecă, ridică scrisoarea şi se uită pe plic.

„Domnului Fernand Rocher”, citi el.

La auzul acestui nume, Hermine se întoarse şi degetele sale rămaseră imobilizate pe clapele pianului.

— Probabil că Fernand a pierdut această scrisoare, spuse liniştit domnul Beaupréau.

Hermine se ridică şi, stăpânită de o vagă curiozitate, se apropie.

— Ia te uită, zise cu naivitate şeful de birou, destul de ciudată această adresă; dedesubtul ei stă scris: „Prin camerista mea”.

Hermine tresări şi o uşoară roşeaţă îi acoperi fruntea.

— Zău dacă nu e scrisul unei femei! sfârşi răutăcios domnul de Beaupréau.

Obrajii roşii ai Herminei deveniri palizi, iar mama sa se ridică presimţind că avea să urmeze o adevărată dramă; o dramă fatală pentru fiica ei, o dramă ascunsă în scrisoarea pe care domnul de Beaupréau o deschidea foarte încet, fără ca celor două femei să le treacă prin minte să-l împiedice.

Domnul de Beaupréau păru să citească primele rânduri cu o oarecare indiferenţă, mânat de o curiozitate firească la un viitor socru care vrea să cunoască relaţiile epistolare ale ginerelui său; apoi, dintr-o dată, lăsă să-i scape o exclamaţie de surprindere şi de indignare.

— O! asta e prea de tot!

Apucă un sfeşnic aflat pe cămin, îl apropie de el şi continuă să citească.

Hermine rămăsese împietrită şi albă ca o statuie, iar mama sa, stăpânită de o sinistră presimţire, începu să tremure privindu-l pe domnul de Beaupréau, al cărui chip părea să se descompună pe măsură ce înainta în lectură.

După ce sfârşi, şeful de birou îşi aţinti privirile asupra soţiei sale şi îi spuse:

— Această scrisoare, doamnă, vine din partea domnişoarei Baccarat, o cocotă bine cunoscută şi este adresată aceluia pe care aţi vrut să vi-l faceţi ginere. Vă felicit pentru o asemenea alegere. Poftim, citiţi.

Şi întinse doamnei de Beaupréau scrisoarea.

Biata mamă citi, la rândul său, cuvintele dictate de forţa răului, scrise de mâna răului, cuvinte cu ajutorul cărora fiica sa, copila atât de pură şi de nevinovată, era insultată în chip josnic; şi, ca şi când nemaipomenita durere care avea să-i lovească fata ar fi atins-o mai devreme şi cu mai multă putere pe ea însăşi, scoase un strigăt şi leşină.

Domnul de Beaupréau se grăbi să-i vină în ajutor, sună, strigă şi stârni zarvă mare, mai puţin din dragoste pentru soţia sa şi mai mult pentru a îngădui Herminei să citească, la rândul său, în linişte, scrisoarea fatală.

Într-adevăr, fata ridicase misiva şi o parcurgea cu acea febrilă aviditate care ne cuprinde, adesea, când este vorba să aflăm o veste proastă.

Citi până la capăt, stând neclintită în picioare, alături de mama sa, căreia domnul de Beaupréau îi dădea să respire săruri şi care începea să-şi vină din nou în fire; lăsă apoi să-i cadă din mână scrisoarea în cuprinsul căreia era insultată, scrisoare care făcea să-i apară într-o lumină nouă, înspăimântătoare, chipul omului pe care-l iubea şi în a cărui dragoste crezuse.

Domnişoara Hermine de Beaupréau nu scoase nici un strigăt, nu vărsă nici o lacrimă.

Neclintită, de parcă ar fi fost fulgerată, se uită rând pe rând, cu o privire albă, la mama sa şi la domnul de Beaupréau, părând să arate, în felul acesta, că viitorul vieţii sale fusese zdrobit şi că lumea întreagă îi devenise indiferentă.

Doamna de Beaupréau, care îşi revenise, se ridică, alergă spre fiica sa cu braţele întinse şi cu ochii plini de lacrimi.

Cele două femei se îmbrăţişară cu putere, ca şi când ar fi vrut să-şi contopească durerile.

Apoi, prima clipă fiind depăşită, Hermine îşi redobândi puterile, hotărârea, deveni din nou calmă, aşa cum trebuie să fie femeia trădată care se ştie mai presus de aceasta trădare.

— Tată, – spuse ea adresându-se domnului de Beaupréau cu glasul trist dar hotărât – îl vei ruga, nu-i aşa, pe domnul Rocher să dea uitării proiectele noastre de căsătorie.

— O! strigă şeful de birou, părând indignat la culme, mizerabilul! Dacă ar îndrăzni să se întoarcă!

— Linişteşte-te, tată, – răspunse Hermine cu mândrie – domnul Rocher nu va fi niciodată soţul meu.

Fata se îndreptă atunci, cu fruntea sus, cu privirea mândră către un gheridon pe care se aflau toate cele necesare scrisului şi aşternu aceste câteva rânduri:

„Domnule, O întâmplare pe care n-are rost s-o menţionez mă sileşte să revin asupra proiectelor noastre anterioare. Sunt hotărâtă să intru la mânăstire în cel mult opt zile şi sper că nu veţi insista. Vizitele dumneavoastră ar fi cu totul de prisos”.

Semnă această scrisoare şi o întinse domnului de Beaupréau cu aerul mândru al unei regine jignite care iartă dinainte ultragiul ce n-o poate atinge.

Domnul de Beaupréau citi cu aviditate scrisoarea de ruptură şi un gând plin de o infernală bucurie îi veni în minte:

— Am câştigat-o pe Cerise, îşi spuse el.

Continuând apoi să se prefacă indignat, strigă:

— Îi voi da eu însumi această scrisoare şi încă în seara asta, peste un ceas, la domnişoara Baccarat, unde trebuie că se află de pe acum, dumnealui, cel care adineauri părea atât de grăbit să ne părăsească.

Domnul de Beaupréau îşi luă pălăria şi bastonul şi, înarmat cu scrisoarea Herminei, ieşi înainte chiar ca soţia şi fiica să fi putut spune un singur cuvânt sau să fi încercat să-l oprească.

O dată ajuns la poartă, şeful de birou se porni să alerge cu sprinteneala unui tânăr, coborî strada Saint-Louis până în piaţa Royale, găsi o trăsură, se aruncă în ea şi spuse birjarului:

— Strada Moncey, şi în galop!

Birjarul, văzând un bărbat în haină albastră şi cu decoraţii, crezu că are de a face cu un pair al Franţei, dădu bice cailor în aşa fel încât îl depuse pe domnul de Beaupréau la poarta casei lui Baccarat după numai douăzeci de minute.

Capitolul XIII.

În timp ce domnul de Beaupréau gonea spre Baccarat, aceasta se găsea din nou în tête-à-tête cu sir Williams. Erau singuri într-un mic budoar, în care Baccarat nu primea decât pe cei mai intimi dintre prieteni, budoar izolat, ce

îngăduia să se discute în voie, fără teama de a fi auzit nici măcar de către Fanny, care obişnuia să mai asculte pe la uşi.

Baccarat era palidă, înfrântă şi din ochii ei curgeau lacrimi.

Williams era rece, calm, uşor batjocoritor, aşa cum şade bine unui adevărat ispititor.

— Cât de mult m-am înjosit! rosti Baccarat, gândindu-se la preţul pe care-l plătea pentru Fernand.

— Draga mea, – răspunse Williams – în această lume josnică nu dobândeşti nimic de gratis. Simpaticul domn de Beaupréau ţi-l pune în braţe pe Fernand cel drag; este drept să capete şi el ceea ce i se cuvine pentru abnegaţia pe care a dovedit-o.

— Dar este sora mea!… exclamă Baccarat încercând din nou să reziste.

— E! La urma urmelor, şi dumneata şi eu nu ne străduim decât pentru fericirea ei…

— Este cuminte… este cinstită… vrea să se căsătorească… şopti Baccarat.

— Peste şase luni vom face dintr-însa o regină a modei. Va avea, ca şi dumneata, cai şi trăsuri în loc să coasă din noapte până în zori. Şi în locul unui nespălat, cu mâinile negre, cu bluzonul soios, beat de dimineaţa şi până seara, pentru că aşa înţelege el dreptul său de bărbat, noi îi vom da, după acest odios şi grotesc Beaupréau, un frumos viconte, cu trăsurică şi valet, cu mustăţi negre şi cu o rentă de o sută de mii de franci.

— Diavol! rosti Baccarat, pe care o cuprinsese ameţeala.

— Mulţumesc, răspunse galant baronetul. Apoi îşi scoase ceasul.

— Aşadar, – spuse el – e opt şi jumătate, la ceasul acesta Beaupréau trebuie să-şi fi jucat scena. Decide-te, draga mea, căci altfel iau lucrurile aşa cum sunt şi mă duc să prezint omagiile mele mamei şi fiicei… Dar, în cazul acesta, Fernand nu va păşi niciodată aici.

Baccarat plecă fruntea şi tăcu.

Williams întinse mâna către o masă:

— Aşează-te aici şi scrie.

Baccarat se ridică zdrobită şi, în timp ce se îndrepta spre masă, îi spuse:

— Dictează.

„Buna mea soră, – dictă Williams – dacă nu-mi vii de îndată în ajutor, sunt pierdută; pierdută fără scăpare. Nu mai am timp să vin până la tine şi să-ţi explic, să-ţi înfăţişez groaznica situaţie în care mă aflu. Pot să-ţi spun doar atât: e vorba de viitorul meu, poate şi de viaţa mea… Aleargă neîntârziat, cât poţi tu de repede, în strada Serpente, la nr. 19; întreabă de doamna Coquelet şi spune-i: „Vin pentru sora mea…” Vei afla atunci tot ce va trebui să faci pentru a mă putea salva.

Louise a ta care te iubeşte”.

Pana căzu din mâinile sale şi două lacrimi, stăpânite mult timp, îi apărură, în sfârşit, pe obraji.

— Biata mea soră!

— Şi acum, – spuse Williams – să-l aşteptăm pe Beaupréau.

În aceeaşi clipă, se auzi clopoţelul care vestea sosirea unui oaspete.

Şi în timp ce Baccarat se ridica pentru a trece în dormitor, unde să-l primească pe şeful de birou, Williams îi spuse repede:

— Dacă este el, trebuie să afli mai întâi ce a făcut şi cum s-a desfăşurat scena. Îl laşi după aceea singur, înainte de a-i făgădui ceva, te întorci şi-mi spui ce s-a petrecut.

Baccarat îşi şterse lacrimile şi redeveni ea însăşi.

Se aranjă în faţa unei oglinzi, îşi puse în ordine părul şi ieşi cu pasul hotărât.

Cerise era definitiv sacrificată pe altarul iubirii care mistuia sufletul ei.

Vizitatorul era, într-adevăr, domnul Beaupréau care părea agitat şi triumfător, cu scrisoarea Herminei în mână.

— Iată, frumoasă doamnă, citiţi şi veţi vedea…

Baccarat luă scrisoarea, o citi cu sufletul la gură şi-şi spuse:

— Nu se va căsători cu ea niciodată.

Domnul de Beaupréau, căruia îndrăzneala îi revenise, se aşeză liniştit pe o banchetă, îşi petrecu mâna în haina albastră şi o privi pe Baccarat.

— Şi-acum, frumoasă doamnă, nu veţi întreprinde nimic pentru mine?

— Aşteptaţi! răspunse Baccarat care, fără nici o altă explicaţie şi ascultând de ordinele lui Williams, îl lăsă pe şeful de birou uluit şi se întoarse în budoarul în care se găsea baronetul.

Williams luă scrisoarea pe care Baccarat o păstrase asupra ei, o citi cu atenţie şi spuse:

— E bine, e foarte bine; e chiar mai mult decât m-am aşteptat.

Apoi, adresându-se lui Baccarat:

— Şi acum draga mea, îl vei sfătui pe Beaupréau să meargă în strada Serpente, la numărul 19, în jurul orei zece, s-o caute pe doamna Coquelet şi să se lase în grija ei, în ceea ce o priveşte pe Cerise.

— Asta-i tot?

— Îi vei recomanda, în afară de asta, ca mâine, în cazul în care Fernand Rocher îl întreabă ceva, să nu-i dea nici o explicaţie.

— Bine.

— După ce va fi plecat Beaupréau îţi voi spune tot ce va trebui să faci cu această scrisoare şi, dacă nu te vei dovedi lipsită de răbdare şi de înţelepciune, frumosul tău Fernand va fi mâine aici şi nu va mai pleca.

Fremătând de bucurie, Baccarat se întoarse la domnul de Beaupréau.

Williams sună între timp şi Fanny apăru.

— Mititico, – îi spuse baronetul – vei lua trăsura stăpânei tale şi vei preda aceasta domnişoarei Cerise. Dacă îţi cere

explicaţii, îi vei răspunde că tu nu ştii nimic… dar că stăpâna ta e într-o stare groaznică. Ţine şi pentru tine.

Un ceas mai târziu, Williams o părăsea pe Baccarat şi alerga în strada Serpente.

— Între noi doi, domnule de Beaupréau! rosti el apucând hăţurile şaretei sale.

Capitolul XIV.

În timpul acesta, Fanny, întinsă în cupeul stăpânei sale în care, în treacăt fie spus, se simţea destul de bine şi părea foarte la locul ei, alerga spre cartierul Templului, unde sosi în jurul orei 9. Tânăra Cerise tocmai se întorsese acasă. Luase masa la domnişoara Jeanne şi îi vizitase noua locuinţă din strada Meslay; şi, cum pierduse trei ceasuri bune, Cerise îşi aprinsese lampa, îşi înfundase bine sobiţa şi se pusese pe treabă cu gând să lucreze cât mai târziu.

Léon trecuse pe la ea s-o vadă în cursul zilei, aducându-i o scrisoare de la el din sat. Jacques, contramaistrul, îl înştiinţa că îi găsise cumpărător pentru bucăţica lui de pământ şi, în acelaşi timp, îi făcea cunoscut că se va înapoia în curând.

Jacques avea să se întoarcă cu banii şi cu actele lui Léon; trebuiau să se îngrijească cât mai repede de strigările de căsătorie şi, peste 15 zile sau peste trei săptămâni, chiar dacă ar fi fost nevoie să se plătească bisericii o strigare, Cerise ar fi fost căsătorită.

Gândul acesta o îmboldea la treabă şi, fredonând unul din cele mai vesele refrene pe care le cunoştea, fata începu să lucreze cu sârg.

Puţin după aceea apăru Fanny.

Uimirea fetei fu deosebit de mare în clipa în care o văzu pe camerista sorei sale sosind la o oră atât de neobişnuită; uimirea se preschimbă însă repede în consternare, de îndată ce isprăvi de citit scrisoarea trimisă de Baccarat.

— Dumnezeule, – strigă ea – ce i s-a întâmplat Louisei?

— Nu ştiu, răspunse Fanny, jucându-şi cu fidelitate rolul; doamna este foarte tristă, pare înnebunită.

Cerise se ridică repede, dădu de o parte masa de lucru, îşi aruncă într-o clipă un şal pe umeri, îşi potrivi o bonetă pe cap şi îi spuse lui Fanny:

— Mă duc… mă duc… spune-i sorei mele că alerg!

Fanny porni în goană, se urcă în trăsură şi dispăru.

Cerise coborî repede în urma ei; reciti ciudata scrisoare la lumina unui candelabru fumegând care abia reuşea să destrame întunericul scării.

— Strada Serpente nr. 19… şopti ea… dar e foarte departe de aici şi nu pot să pierd nici o clipă.

Şi Cerise, care refuza întotdeauna să folosească trăsura sorei sale, alergă la cea mai apropiată staţie, se aruncă într-o birjă şi strigă vizitiului adresa. O jumătate de oră mai târziu, trăsura se oprea în strada Serpente, la poarta acelei case sordide, cu două etaje, cu storurile veşnic trase, casă având înfăţişarea unui loc rău famat şi unde l-am întâlnit pe Colar aducându-l pe căpitanul Williams atunci când acesta sosise de la Londra.

Văzând această casă lugubră, inima Cerisei se strânse; ciocăni la poartă cu o nemaipomenită nelinişte; şi atunci când poarta se deschise scrâşnind din balamalele ruginite, fata zări în faţa ei un culoar întunecat, îngust, în care aerul era umed şi greţos şi avu senzaţia că pătrunde într-un cavou.

Înaintă pe dibuite în întuneric şi, cu glasul gâtuit de emoţie, strigă:

— Nu e nici o portăreasă?

O lumină se ivi atunci în capul scărilor întortocheate, scări ale căror trepte erau mâncate de ani şi care, în chip de balustradă, aveau o frânghie slinoasă şi Cerise, înspăimântată, văzu apărând chipul hidos al unei femei bătrâne care întrebă cu glas piţigăiat:

— Cine e acolo, cine vine la ora asta?

— Doamna Coquelet? îndrăzni Cerise tremurând.

— Da, eu sunt.

Cerise urcă treptele alunecoase ale scării şi se opri nehotărâtă în faţa bătrânei.

— Doamnă, vin din partea sorei mele Louise.

— Louise? întrebă doamna Coquelet, care Louise?

Cerise roşi gândindu-se la porecla sorei sale.

— Baccarat, răspunse fata.

— Da, da, spuse bătrâna, al cărei glas păru să se îndulcească şi să devină ceva mai omenesc; intră, mititico, intră.

Şi doamna Coquelet deschise o uşă pe palierul primului etaj şi o conduse pe fată, de-a lungul unui coridor la fel de întunecat ca şi cel de jos, într-o cameră.

— Vino, mititico – o invită bătrâna cu glas mângâietor – pe aici, haide.

Emoţionată şi tremurând, Cerise păşea în urma acestei înspăimântătoare femei îmbrăcată cu o cămaşă de noapte, purtând pe cap o bonetă cu panglici de un roşu ţipător şi peste cămaşă un fel de şal în carouri verzi.

Camera în care o introduse pe Cerise semăna cu salonul luxos al unei case rău famate: perdele de un roşu obosit la ferestre, un vechi divan ale cărui rupturi erau ascunse de o husă croşetată, o pendulă Noblet aşezată pe un cămin între două vaze de flori, un gheridon din mahon aurit, un fotoliu dintr-o mătase lucioasă, verzuie.

Cerise cuprinse dintr-o singură privire această groaznică amestecătură de lux şi de sărăcie; în cele din urmă ochii săi se opriră asupra doamnei Coquelet şi biata copilă se întrebă cum de putea sora sa, care trăia totuşi printre altfel de oameni, să întreţină relaţii cu o asemenea femeie.

— Intră, mititico, intră! repetă maştera pe un ton ademenitor care ar fi băgat în sperieţi până şi o femeie ceva mai puţin nevinovată decât Cerise.

Cerise îi dădu ascultare şi rămase în picioare în mijlocul camerei roşii, continuând să privească, cu spaimă mută, când această sumbră încăpere, când chipul hidos al babei.

— Aşadar, – făcu aceasta – vii din partea lui Baccarat?

— Este sora mea, şopti Cerise roşind.

— Foarte bine, foarte bine, stai jos, mititico.

— Doamnă, reluă Cerise stăpânită încă de emoţie – mi-a scris sora mea că trebuie să vin să vă văd, că numai eu aş putea s-o scot dintr-o groaznică încurcătură în care se găseşte.

— Este adevărat, micuţo, este foarte adevărat; dar te rog să stai jos.

Vorbind astfel, doamna Coquelet afişa un zâmbet straniu, care o uimi pe Cerise şi o făcu să creadă că Baccarat se găsea, într-adevăr, într-o mare încurcătură.

— Numai că, urmă bătrâna, nu e vorba de mine, aşteptăm o altă persoană şi aceea îţi va vorbi despre sora ta, mititico… Stai jos, aici, şi aşteaptă; n-o să mai dureze mult, persoana n-o să mai întârzie.

Doamna Coquelet puse pe cămin lumânarea pe care o ţinea în mână, între pendulă şi unul din vasele de flori şi, înainte ca Cerise să fi avut timpul să rostească cea mai mică întrebare, se retrase şi închise uşa în urma ei.

Absolut nedumerită, rămasă singură, fata arunca în jurul ei priviri de o dureroasă uimire.

Tot ceea ce vedea, tot ceea ce auzea, absolut totul, până şi scrisoarea sorei sale, erau de natură s-o cufunde într-o cumplită nelinişte.

Cu toate acestea, se aşează pe vechiul divan, a cărui husă croşetată fusese cândva albă, şi aşteptă, tresărind la cel mai mic zgomot şi cu ochii pironiţi asupra pendulei care arăta că în curând aveau să fie ceasurile zece.

Trecură, astfel, zece minute, apoi un sfert de oră; o linişte adâncă domnea în jurul fetei, o linişte în care s-ar fi putut auzi până şi bătăile inimii acestei biete copile, bătăi grăbite de o spaimă pe care ea nu o putea înţelege.

Privirile sale se opreau când asupra pendulei care-i măsura scurgerea timpului, când asupra uşii acoperite de o perdea roşie, asemănătoare aceleia care masca fereastra aflată în faţa căminului.

Şi, în timp ce făcea tot felul de presupuneri asupra nenorocirilor care stăteau gata s-o copleşească pe sărmana ei soră şi pe care ea era chemată să le înlăture, în timp ce se întreba cine ar fi putut să fie persoana pe care o aştepta cu atâta ciudată nelinişte, în spatele ei se făcu auzit un zgomot.

Cerise se întoarse cu un strigăt de groază…

O uşă tapetată cu acelaşi tapet care acoperea şi pereţii şi pe care, din această pricină, nu o remarcase, se deschisese foarte aproape de divan, îngăduind unui bărbat pe care, la prima vedere, Cerise nu-l recunoscu, să pătrundă în încăpere.

Purta ochelari albaştri; dar, în locul unei haine albastre ca şi ochelarii săi, purta o redingotă neagră cu nasturi până sus, îmbrăcată peste o vestă albă.

Era domnul de Beaupréau.

Şeful de birou închise uşa şi o salută pe Cerise.

— Bună ziua, copila mea dragă, spuse el pe un ton degajat, scoţându-şi pălăria şi lăsând astfel să i se vadă capul chel.

Văzând un bărbat, Cerise se ridicase repede şi făcuse, fără să vrea, un pas înapoi. Dar înfăţişarea matură, precum şi strălucitoarea chelie a domnului de Beaupréau avură darul s-o liniştească.

— Bună ziua, bună ziua, copila mea dragă, repetă el pe un ton părintesc în care se simţea, totuşi, o uşoară emoţie.

— Domnule, – spuse Cerise făcând încă un pas înapoi – oare dumneavoastră sunteţi persoana… pe care… o aştept?

— Da, frumoasa mea copilă, eu sunt!

Şi şeful de birou strânse mâna fetei.

— Dar de ce nu stai jos!

Cerise îşi retrase mâna dintr-a lui şi rămase în picioare.

— Sora mea, spuse ea, sora mea Baccarat…

— O fată încântătoare, o întrerupse Beaupréau şi aproape tot atât de frumoasă ca şi dumneata, continuă el pe un ton libidinos.

— Mi-a scris sora mea…

— A! da… ştiu.

— Că se găseşte într-o situaţie grea.

— Foarte grea, frumoasa mea copilă.

— Şi că eu trebuie să…

— Desigur, răspunse şeful de birou, Baccarat contează, într-adevăr, foarte mult pe dumneata… Ei, dar vino aici, să stai jos, lângă mine… O să vorbim numaidecât despre toate astea… Nu cumva ţi-e teamă de mine?

— Nu, bolborosi Cerise care nu înţelegea absolut nimic din cuvintele şefului de birou, lăsându-se păcălită de aerul său cumsecade.

Şi pentru că era vorba despre sora sa, pentru că domnul de Beaupréau era urât şi bătrân şi pentru că, în nevinovăţia sufletului său, fata se afla la o sută de leghe depărtare de purul adevăr, încrezătoare, Cerise se aşează la capătul celălalt al divanului pe care şeful de birou se lăsase cu greu să cadă.

— Domnule, implora ea cu un glas în stare să îmblânzească şi un tigru, dacă o puteţi salva pe biata mea soră…

— Da, fără îndoială, fata mea dragă; dar, deocamdată să vorbim despre dumneata…

— Despre mine?

— Despre dumneata, repetă domnul de Beaupréau care luă mâna fetei cu gândul de a o duce la buze cu un gest galant.

Cerise îşi retrase mâna şi, cu toate că nu bănuia încă nimic, se dădu speriată înapoi, ascultând de îndemnul unei cumplite spaime.

— Se poate, – reluă el apropiindu-se – uită-te bine la mine, nu mă recunoşti?

Şi în faţa ochilor fetei, la flacăra luminării aflate pe cămin, el îşi arătă chipul palid şi fruntea cheală.

O amintire trecu ca un fulger prin mintea fetei.

— Da, da, strada Bourbon-Villeneuve… pe bulevard… până la uşa mea…

Şi de data aceasta, ghicind în sfârşit despre ce este vorba, Cerise se ridică repede şi voi să fugă.

Se gândi însă la Baccarat şi îşi spuse dintr-o dată că se prea poate ca bărbatul care o urmărise să fi făcut lucrul acesta din cauza sorei sale, pentru a-i vorbi despre ea şi atunci rămase în picioare, aşteptând.

Domnul de Beaupréau, care nu se ridicase, continuă:

— Scumpa mea copilă, s-ar putea să-ţi par puţin… puţin prea copt… şi adevărul este că nu mai am douăzeci de ani… dar, crede-mă, sunt un bărbat cumsecade, chiar foarte cumsecade şi am să ştiu să mă port aşa cum se cuvine.

Cerise se înşelă încă o dată asupra înţelesului cuvintelor sale şi ridică spre el o privire timidă.

— Da, – continuă şeful de birou – am o poziţie destul de frumoasă şi destul de multă putere. Zău, ce-ai spune despre un frumos demisol în strada Blanche sau în strada Saint-Lazare, o mie de franci chirie, o servitoare, cinci sute de franci pe lună şi o sută de ludovici pentru toalete…?

— Domnule! strigă Cerise sufocată de indignare şi înţelegând, în sfârşit.

Şi-atunci biata fată pricepu totul, absolut totul, până şi infamia surorii sale. Alergă îngrozită spre uşă, voind să fugă. Uşa era însă încuiată.

În timpul acesta, domnul de Beaupréau se ridicase, se apropiase de ea, o cuprinsese de mijloc şi încercase s-o sărute.

Cerise se smucise şi scoase un strigăt înspăimântător:

— Mizerabile!… Ajutor!

Domnul de Beaupréau răspunse printr-un hohot de râs.

— Haide, haide, micuţo, să nu mai fim atât de răi şi de cruzi; mă voi ţine de cuvânt şi ca dovadă…

Voi s-o cuprindă, dar Cerise, căreia disperarea îi redase prezenţa de spirit şi puterile, îl respinse, alunecă din braţele sale cu supleţea unui şarpe, făcu un salt înapoi până

la cămin, apucă un sfeşnic din zinc argintat şi îşi făcu din el o armă. Atitudinea hotărâtă a tinerei îl opri o clipă pe domnul de Beaupréau, care ezită s-o mai urmărească.

Îşi aduse însă aminte că doamna Coquelet, în ale cărei mâini murdare strecurase, cu numai zece minute înainte, cinci ludovici, îi spusese zâmbind:

— Sunt singură în toată casa şi sunt surdă lemn. Dacă mititica strigă, nu trebuie să vă fie teamă… Aici poţi să şi omori un om, eu tot n-aud nimic.

Şi, prinzând curaj, domnul de Beaupréau voi s-o pornească din nou către Cerise, care continua să strige după ajutor. Dintr-o dată însă uşa mascată de lângă divan se deschise şi în pragul ei apăru un bărbat la a cărui vedere fata, înspăimântată, scoase un strigăt de bucurie, iar seducătorul se dădu înapoi, întrerupt în pragul oribilei sale tentative.

Văzându-l, cu toate că nu-l cunoştea, Cerise bănui că providenţa îi trimisese un eliberator.

În acelaşi timp, Beaupréau şoptea uimit:

— Sir Williams!

Bărbatul care tocmai apăruse în pragul acestei încăperi în care Cerise se crezuse pierdută, cu capul descoperit, cu un pistolet în mână, era într-adevăr baronetul sir Williams, în ale cărui planuri tenebroase se afla şi acela de a-l opri pe domnul de Beaupréau să-şi ducă la bun sfârşit crima; baronetul sir Williams care, în ajun, fusese prezentat şefului de birou la Ministerul afacerilor externe şi avusese onoarea să danseze de două ori cu domnişoara Hermine, logodnica domnului Fernand Rocher.

Întâlnirea cu acest bărbat pe care-l cunoscuse în văzul întregii lumi, care era la curent cu funcţiile lui administrative şi care-l surprindea astfel, comportându-se cu brutalitatea unui soldăţoi, violentând o fată tânără fără apărare, produse asupra domnului de Beaupréau aceeaşi stupoare pe care ar fi produs-o apariţia chipului Meduzei.

Înspăimântat şi palid, el se dădu în lături din faţa lui Williams, care înainta spre Cerise şi-i spuse:

— Să nu vă fie teamă de nimic, domnişoară; cerul vă trimite un protector şi acest mizerabil vă va respecta.

În acelaşi timp, Williams strigă:

— Colar! Colar!

Uşa principală, aceea prin care intrase şi Cerise, se deschise şi fata îl văzu atunci apărând pe Colar, umbra fidelă a lui Williams, Colar, noul prieten al lui Léon, pe care, văzându-l, Cerise scoase un strigăt de bucurie şi se îndreptă spre el aşa cum se îndreaptă un copil către mama sa.

— O vei conduce pe domnişoara, – îi spuse Williams – şi dacă i se întâmplă ceva…

— Mii de draci! strigă Colar, prefăcându-se adânc uimit, este domnişoara Cerise!… Înseamnă că n-am fost înşelaţi!

Şi fără să dea nici o explicaţie ciudatelor sale cuvinte, o luă cu el pe fată, în timp ce Williams rămânea singur în prezenţa domnului de Beaupréau.

Tremurând toată, dar încrezătoare în prietenul logodnicului său, Cerise ieşea din această clădire, unde era cât pe ce să ajungă victima brutalităţii unui bătrân care-şi pierduse minţile, strângând mâna lui Colar şi spunându-i în şoaptă:

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

Capitolul XV.

Rămaşi singuri, domnul de Beaupréau şi Williams se priviră o clipă în tăcere, ca doi adversari în ceasul unei bătălii hotărâtoare.

După aceea, baronetul închise uşa, se aşează în faţa şefului de birou şi-l privi cu răceală.

— Domnule – făcu el – după câte mi se pare, sunteţi domnul baron de Beaupréau, şef de birou la Ministerul afacerilor externe, pe cale de a deveni şef de divizie, aveţi o avere de două sute de mii de franci şi sunteţi tatăl unei

încântătoare tinere, domnişoara Hermine, care mi-a acordat ieri seara favoarea unui dans.

— Domnule… bolborosi Beaupréau, a cărui privire aiurită părea să fi rămas agăţată de ţeava pistoletului pe care sir Williams continua să-l ţină în mână.

— Şi iată că, în urma unor împrejurări pe care vi le voi istorisi ceva mai târziu, vă surprind la orele zece seara, într-o casă suspectă în care aţi atras o fată tânără şi cinstită… şi vă surprind în timp ce…

— Domnule, – îl întrerupse şeful de birou scos din sărite – nu văd de ce vă interesează.

— Pe mine, unul, nu mă interesează, răspunse Williams. Numai că… să vedeţi… această fată are optsprezece ani, e vorba deci de un atentat odios, infam, agravat de circumstanţele sechestrării şi ale violenţei… Este vorba, deci, de o crimă care vă poate duce în faţa curţii cu juri, iar de la curtea cu juri la Toulon sau la Brest, adică la galere, mă-nţelegeţi?

Domnul de Beaupréau îl asculta înfiorat şi continua să privească uluit pistoletul.

— Pentru a ajunge la un asemenea rezultat, continuă Williams, pentru a înlocui, adică, haina dumneavoastră de înalt funcţionar cu o scurtă de pânză roşie, pentru a înlocui panglica pe care o etalaţi la butoniera dumneavoastră prin cătuşele închisorii, pentru a face dintr-un viitor şef de divizie un deţinut, ce trebuie? O nimica toată: doi martori care să confirme unui judecător de instrucţie depoziţia victimei.

— Domnule… domnule, bolborosi domnul de Beaupréau cu glasul tremurând, vreţi să mă distrugeţi?

— Păi de, această fata mă interesează. Colar şi cu mine am putea depune mărturie…

— Iertare! exclamă domnul de Beaupréau îngrozit, căzând în genunchi.

— Bine, bine, făcu baronetul, dar să ştiţi că, în felul acesta, nu-mi păreţi destul de interesant ca să vă pot ierta.

Domnul de Beaupréau era unul din acei oameni care afişează insolenţa faţă de inferiorii lor, care stau întotdeauna plecaţi în faţa superiorilor, unul din acei oameni care sunt tari în faţa celor slabi şi laşi în faţa celor puternici.

Se purta josnic în faţa omului care-l putea distruge pentru totdeauna, cu un singur cuvânt; se târa la picioarele lui cu lacrimi în ochi, hohotind de plâns.

Baronetul sir Williams păru să guste câteva clipe această ruşinoasă laşitate, precum şi chinurile morale ale omului aflat la discreţia sa; îl pofti apoi să se ridice, îi arătă un scaun şi îi spuse:

— Şi-acum, moşulică, nu te mai tângui şi hai să stăm de vorbă.

— Mă iertaţi? exclamă Beaupréau, care trecu brusc de la disperare la bucurie.

— Nu, am să încerc să mă înţeleg cu dumneata.

Şi în timp ce şeful de birou îl privea uluit, baronetul continuă pe un ton calm şi distant:

— Nu sunt judecător de instrucţie şi nu este treaba mea să aprovizionez închisorile; sunt însă stăpân pe dumneata, stăpân pe libertatea dumitale, stăpân pe onoarea şi pe poziţia dumitale şi am să caut să speculez această situaţie.

Domnul de Beaupréau crezu că a picat în mâinile unuia dintre acei oameni care şantajează din clipa în care deţin un secret şi, ca atare, se grăbi să întrebe:

— Aveţi nevoie de bani? Spuneţi-mi o sumă, cât vă trebuie?

Williams zâmbi.

Instinctele avare şi cupide ale domnului de Beaupréau purtau în clipa aceea o îndârjită bătălie cu groaza care continua să-l stăpânească.

— Nu sunt… bogat, dar, în sfârşit, spuneţi… vorbiţi…

Baronetul ridică din umeri:

— Să fim serioşi, dragul meu, îmi trebuie ceva mai mult decât nişte cârpe de o mie de franci.

Domnul de Beaupréau se înfiora.

— Vreţi să mă ruinaţi? întrebă el cu spaimă.

— Poţi să fii sigur, – răspunse liniştit Williams – că toată averea dumitale nu face nici doi bani pentru mine.

Domnul de Beaupréau se îngălbeni şi găsi curajul să strige:

— În cazul acesta, omorâţi-mă pe loc!

— Liniştiţi-vă, n-am nevoie de averea dumneavoastră; ascultaţi-mă!

Domnul de Beaupréau scoase un suspin de uşurare şi-l privi pe Williams cu o uimire crescândă.

— Aveţi o fiică, continuă baronetul, o fată care mi-a acordat aseară un dans?

— Da, bâigui şeful de birou.

— Aţi făgăduit domnului Fernand Rocher mâna fiicei dumneavoastră?

— Este adevărat.

— Aţi făcut foarte rău, scumpe domn, pentru că fiica dumneavoastră îmi place şi mi s-a năzărit s-o iau de nevastă.

La auzul acestor cuvinte, uimirea domnului de Beaupréau atinse ultima treaptă.

— Ascultaţi-mă, continuă Williams, cunosc secretele dumneavoastră de familie aşa cum vi le cunoaşteţi singur. Hermine nu este fiica dumneavoastră.

Domnul de Beaupréau scoase un strigăt şi zvâcni de pe scaunul pe care Williams îl obligase să şadă.

— Ascultă-mă şi nu mă mai tot întrerupe. Îţi spuneam, aşadar, că Hermine nu este fiica dumitale… Este adevărat?

— Este foarte adevărat, bolborosi domnul de Beaupréau.

— Hermine este fiica unui om al cărui nume nu-l cunosc decât eu, eu singur, sir Williams.

Şeful de birou făcu din nou un gest de uimire.

— Omul acesta a murit… A murit de douăsprezece ori milionar, conchise cu răceală Williams, în timp ce şeful de birou începea să desluşească… A murit şi sunt singurul

care-i cunoaşte numele, singurul care ştie unde se afla testamentul său.

La auzul acestui cuvânt, testament, în mintea şefului de birou se ivi o licărire stranie şi ghici pe jumătate proiectul lui Williams.

— Testamentul său, reluă baronetul, are un nume lăsat în alb, numele legatarului universal… Acest nume ar fi trebuit să fie, în intenţia testatorului, cel al femeii dezonorate sau al copilului său, în cazul în care ar fi avut vreunul… Mă înţelegi?

Williams şi Beaupréau se priviră atunci ca doi bandiţi care au mirosit o pradă şi care sunt gata să devină aliaţi şi prieteni cu toate că ceva mai înainte erau pe punctul de a se strânge de gât.

— Dacă mă voi căsători cu fiica dumitale, testamentul ascuns va ieşi la iveală, spaţiul alb va fi completat cu numele Herminei şi tata-socrul îşi va primi şi el partea leului.

Domnul de Beaupréau se înfioră de fericire, aşa cum se înfiorase de spaimă puţin mai înainte.

— În caz contrar, eu rămân mut şi cele douăsprezece milioane vor fi pentru totdeauna pierdute.

— Nu! strigă domnul de Beaupréau cu sălbăticie, o veţi lua de nevastă.

Baronetul îşi privi cu răceală interlocutorul.

— Tată socrule, îi spuse el, între noi fie vorba, eşti o mare secătură şi cred că ai fi în stare de orice crimă; numai că, vezi dumneata, nu eşti cine ştie ce mintos, eşti pasionat, te îndrăgosteşti de puştoaice şi ai nevoie să fii condus… Vei fi sclavul meu!

— Voi fi, şopti Beaupréau, plecând fruntea cu umilinţa ucigaşului care întâlneşte în cale o forţă superioară.

Ce s-a petrecut între aceşti doi oameni nu avea să afle nimeni, niciodată, dar, în clipa în care Beaupréau părăsi strada Serpente, un pact diabolic îl lega de sir Williams, iar soarta lui Fernand Rocher era pecetluită.

Capitolul XVI.

A doua zi, restabilit în urma puternicelor emoţii din cursul nopţii, domnul de Beaupréau sosi la birou către orele zece.

Williams i-o făgăduise pe Cerise, spunându-i:

— Tată socrule, în noaptea nunţii mele vei găsi la poarta dumitale o diligenţă cu cai cu tot; în această diligenţă, vei găsi un sac plin cu ludovici, iar alături de acest sac se va afla domnişoara Cerise; toate acestea îţi vor îngădui să te duci şi să petreci o frumoasă lună de miere, undeva, la o sută de leghe depărtare de Paris.

Williams îl stăpânea pe Beaupréau cu ajutorul a două momeli: Cerise şi misterioasa moştenire.

Aşadar, către ceasurile zece, Beaupréau sosi la biroul său în haine albastre, proaspăt bărbierit, zâmbitor şi bine dispus ca un filantrop, ascuns pe după ochelari. Abia se instalase în fotoliul său din piele verde, abia îşi scosese la îndemână tabachera şi batista în carouri albastre, – avea o adevărată pasiune pentru albastru – în clipa în care intră Fernand Rocher.

Acesta nu primise încă scrisoarea de despărţire a Herminei, ajunsă în mâinile lui sir Williams.

Fernand era, deci, calm şi zâmbitor, aşa cum sunt toţi îndrăgostiţii care cred că au atins ceasul supremei lor fericiri.

— A, iată-te, dragul meu, spuse domnul de Beaupréau întinzându-i mâna.

Fernand îl salută pe şeful de birou.

— Vreau să vă comunic rezultatele micii mele misiuni.

— Da, da, răspunse Beaupréau, pariez că te-ai plictisit rău de tot.

— Din păcate! suspină Fernand care gândea că se lipsise de plăcerile unei seri petrecute în preajma Herminei, pentru a face un serviciu viitorului său socru.

— S-a vorbit de mine?

— Da; am spus că nu vă simţiţi bine şi că n-aţi putut ieşi.

— Foarte bine. Şi acum, copilul meu drag, din moment ce tot ai devenit confidentul meu, să mergem până la capăt.

Şi domnul de Beaupréau adoptă un ton misterios, iar ochii săi căpătară, la adăpostul sticlelor sale albastre, o expresie de răutăcioasă bucurie.

— Vă ascult, domnule, răspunse Fernand.

— Mititica de care ţi-am povestit îmi răpeşte foarte mult timp… Uite, va trebui din nou să plec… mă aşteaptă… a făcut din mine, în bună măsură, sclavul ei.

Fernand zâmbi cu înţelegere, dar în adâncul sufletului său simţea un puternic dezgust pentru acest tomnatec îndrăgostit.

— În lipsa mea, – continuă Beaupréau – vei lua loc aici şi vei veghea asupra lucrărilor curente. Peste cel mult o oră mă voi întoarce. Dacă se iveşte vreun bon pentru plată, îl vei plăti… Îţi voi lăsa cheile de la casa de bani.

Domnul de Beaupréau avea, într-adevăr, la dispoziţia sa anumite fonduri secrete ale ministerului. În casa lui de bani se găseau, uneori, sume până la 15 sau 20.000 de franci, parte în monede de aur, parte în hârtii. La minister, această casă de bani era cunoscută sub numele de casa ajutorului misterios.

Biroul ocupat de către domnul de Beaupréau era o încăpere mare, precedată de o anticameră în care se găseau doi băieţi de birou, anticameră care făcea legătura cu încăperile ocupate de către funcţionari.

La dreapta căminului, se afla un imens pupitru, plin cu dulăpioare şi cu dosare nelucrate, pupitru în faţa căruia lua loc domnul de Beaupréau.

La stânga căminului, se găsea casa de bani: un cofret prevăzut cu trei încuietori, fiecare dintre ele având câte două chei; una dintre aceste chei se afla în mâinile casierului general al ministerului, cealaltă la domnul de Beaupréau, în aşa fel, încât acesta din urmă era supus unui permanent control.

— Du-te şi închide-ţi biroul, – îi spuse Beaupréau lui Fernand – şi întoarce-te repede să te instalezi aici.

Fernand ieşi.

Domnul de Beaupréau se ridică cu iuţeala fulgerului, deschise casa de bani, scoase un portofel pe care-l ascunse în buzunarele adânci ale pardesiului său de alpaca, închise casa la loc şi se aşează în fotoliul său.

Zece minute după aceea, se ivi Fernand.

Domnul de Beaupréau se ridică liniştit, îşi îmbrăca pardesiul, îl încheie şi, în timp ce-i întindea o legătură cu chei, spuse tânărului:

— Iată, dragul meu, îţi acord dovada unei frumoase încrederi… căci, din întâmplare, în casă sunt treizeci şi două de mii de franci.

— Domnule… făcu Fernand jignit.

— Bine! răspunse zâmbind şeful de birou, acum n-ai să te superi? Ştii bine că un socru este întotdeauna bănuitor faţă de ginerele său.

Şi domnul de Beaupréau îl bătu prieteneşte pe umăr, îl instală în fotoliul său, ajunse în anticameră de unde trecu în birouri:

— Domnilor, – se adresă el funcţionarilor – voi lipsi pentru o oră, iar domnul Rocher îmi va ţine locul. Dacă veţi avea nevoie, vă veţi adresa dânsului.

Acestea fiind zise, Beaupréau coborî foarte liniştit marea scară a ministerului, dădu colţul bulevardului, urcă într-o trăsură de piaţă şi porunci vizitiului:

— Strada Saint-Lazare, în goana mare.

Instalat la biroul lui Beaupréau, Fernand era ocupat de vreo zece minute cu scrisorile şefului său, în clipa în care se ivi în anticameră un comisionar cu o scrisoare în mână; adresându-se uşierului, el întrebă de domnul Rocher. Uşierul deschise uşa şi-l pofti pe comisionar.

— Domnule, – spuse acesta, care nu era altul decât Colar şi care-şi cunoştea lecţia pe dinafară – vin din colţul străzii Saint-Louis. Două doamne, una în vârstă şi una tânără, care

coborau către bulevard, mi-au dat această scrisoare poruncindu-mi să v-o aduc aici, neîntârziat. Osteneala mea a fost răsplătită.

Colar îi întinse scrisoarea Herminei, pe care o avea de la Williams, salută şi ieşi de îndată.

Fernand recunoscu scrisul logodnicei sale şi tresări de bucurie în clipa în care rupse sigiliul; imediat după aceea, însă, ochii îi căzură pe cele dintâi rânduri ale scrisorii, păli, simţi că-l cuprinde ameţeala, simţi că se clatină.

Ce însemna, oare, această scrisoare de ruptură, plină de răceală şi de dispreţ? Cum era cu putinţă ca aceea care-i zâmbise cu atâta dragoste în ajun să-i poată scrie în felul acesta? Timp de câteva clipe, Fernand rămase interzis de spaimă şi de uimire, se învârtea în jurul lui însuşi ca un om beat; apoi, o schimbare se petrecu în el; citi şi reciti scrisoarea şi, avântându-se, ieşi din birou uitând de lipsa şefului său şi de îndatoririle pe care şi le asumase, plecă fără să-şi ia pălăria şi aşa, cu capul descoperit, alergă spre strada Saint-Louis, dorind cu orice preţ s-o întâlnească pe Hermine.

Cei doi uşieri care-l văzuseră ieşind îşi închipuiseră că pleca pentru treburi de serviciu la etajul de sus, cu atât mai mult cu cât era fără pardesiu şi fără pălărie.

Fernand nu luase cu el decât un singur lucru, şi anume cheile casei de bani, chei pe care le pusese în buzunar din prima clipă în care-i fuseseră încredinţate. Trecu un sfert de oră, trecu o jumătate de oră dar Fernand nu se întoarse.

— Domnul Rocher a ieşit, răspundeau uşierii funcţionarilor care voiau să intre în biroul domnului de Beaupréau.

Şi funcţionarii făceau cale-ntoarsă.

Dintr-o dată, se ivi domnul de Beaupréau.

— Domnul Rocher a ieşit, îl informă uşierul.

— A ieşit? păru surprins şeful de birou.

— Da, domnule.

— A ieşit în lipsa mea?

— Da, dar trebuie să fie în clădire, căci a plecat fără pălărie.

— Foarte ciudat, mormăi Beaupréau intrând în biroul său şi instalându-se. Se aşează apoi la lucru ca şi când Fernand ar fi trebuit să se ivească dintr-o clipă într-alta.

Zece minute mai târziu, un domn îmbrăcat în negru şi a cărui vizită fusese anunţată şefului de birou printr-un bilet al ministrului, un domn îmbrăcat în negru, deci, cu o cravată albă, înalt şi slab, purtând părul lung şi pomădat, cu nasul ascuţit şi subţire, pe scurt un muzician neamţ se prezentă şi salută până la pământ. Muzicianul întinse domnului de Beaupréau un bon pentru plata sumei de 1.500 de franci.

Pe ce bază şi pentru ce încasa acest muzician banii din partea Ministerului afacerilor externe? – iată o întrebare căreia nimeni n-ar fi putut să-i răspundă, nici măcar domnul de Beaupréau.

— Drace! exclamă şeful de birou, vizita dumneavoastră, domnule, m-a luat prin surprindere; n-am cheile casei de bani…

O vie dezamăgire se putea citi pe chipul slab şi străveziu al compozitorului.

— Dar, – reluă domnul de Beaupréau – cred că voi căpăta cheile peste câteva clipe; vă rog să luaţi loc.

Muzicianul se aşează pe marginea unui scaun cu timiditatea oricărui solicitator şi cu privirile aţintite asupra binefăcătoarei case de bani ale cărei chei erau aşteptate.

Domnul de Beaupréau îşi văzu mai departe de treburi. Trecu o oră şi Fernand nu se ivea.

Şeful de birou scoase o exclamaţie de nerăbdare şi sună violent.

— Cum? se adresă el uşierului, încă nu s-a înapoiat domnul Rocher?

— Nu, domnule.

— Căutaţi-l, vedeţi la etajul de sus… Trebuie să fie în clădire… din moment ce are pălăria aici.

Şi domnul de Beaupréau întinse degetul spre pălăria pe care Fernand o abandonase pe un scaun.

Uşierul ieşi. Domnul de Beaupréau îşi reluă lucrul. Muzicianul nu clintea.

Zece minute după aceea, portarul se ivi din nou:

— Domnul Rocher a plecat din minister, anunţă el.

— A plecat fără pălărie?

— Da, domnule.

— Este cu neputinţă! exclamă şeful de birou care-şi juca admirabil rolul.

— Portarul şi cei doi paznici aflaţi în faţa uşii l-au văzut ieşind din clădire, preciză uşierul.

Domnul de Beaupréau se ridică agitat.

— Dar unde s-a dus?

— Portarul a remarcat la dânsul o oarecare agitaţie… a plecat alergând şi unul dintre paznici l-a văzut pornind pe bulevard către Bastille.

De această dată, domnul de Beaupréau izbuti chiar să pălească şi să dea chipului său înfăţişarea pe care ar fi trebuit s-o aibă în clipa unei violente emoţii.

— Nu, nu, murmură el, ca şi când ar fi vorbit de unul singur… este cu neputinţă… este foarte ciudat… Fernand este un om cinstit…

— Domnule, – spuse uşierul uluit în faţa acestui monolog rostit cu voce tare – uitasem să vă spun că un comisionar adusese domnului Rocher o scrisoare şi că domnul Rocher a ieşit cu această scrisoare în mână.

— O! se vede că a primit veşti proaste şi că a fost nevoit să plece… Da, da, prefer să cred că este vorba despre asta, rosti cu glas tare şeful de birou, scoţând un suspin de uşurare.

Îl privi apoi pe muzician.

— Şi totuşi nu se poate ca domnul să aştepte la nesfârşit…

Şi se adresă uşierului:

— Coboară la casierie şi roagă pe domnul casier general să binevoiască să urce de îndată până la mine.

Uşierul plecă. Domnul de Beaupréau se porni să-şi măsoare biroul în lung şi în lat, cu pasul repezit şi inegal, lăsând să-i scape sunete nearticulate şi manifestând o extremă agitaţie.

Puţin după aceea, sosi şi casierul.

— Domnule, – i se adresă şeful de birou, care păru din nou stăpân pe el – mi-am uitat cheile de la casa de bani; aţi putea să mi le împrumutaţi pe ale dumneavoastră?

— M-am gândit că este vorba de asta şi le-am adus.

Întinse domnului de Beaupréau cheile, acesta se îndreptă repede spre casa de bani şi o deschise. Şeful de birou scoase dintr-o dată un strigăt şi se dădu îndărăt palid, zdrobit, clătinându-se ca şi când din fundul casei de bani s-ar fi ivit în faţa lui cine ştie ce sinistră arătare.

— Dumnezeule! izbuti el să rostească.

— Ce s-a întâmplat, domnule? exclamă casierul care, văzându-l că nu se poate ţine pe picioare, îi sări într-ajutor.

Timp de câteva secunde, domnul de Beaupréau rămase pradă ameţelii; îşi reveni, încetul cu încetul, şi se adresă casierului:

— Domnule, nu-i aşa că aseară noi am făcut împreună casa?

— Este adevărat. Conţinea 52.533 de franci şi 70 de centime, din care 30.000 de franci în bancnote aflate într-un portofel din piele verde.

— Ei, bine, rosti şeful de birou cu vocea gâtuită, portofelul a dispărut.

— Aţi fost jefuit! strigă casierul cu o voce de stentor, care se auzi până în birourile funcţionarilor şi care-i făcu pe uşieri să vină în goană.

Domnul de Beaupréau se lăsă moale pe scaun, cu aerul unui om pierdut.

— Cu un ceas în urmă, – rosti el – am încredinţat cheile casei de bani… domnului Rocher.

Beaupréau îşi ascunse faţa în mâini ca şi când ruşinea de a fi acordat mâna fiicei sale unui hoţ ar fi aşezat pe fruntea sa un stigmat cu neputinţă de şters.

În timpul acesta, strigătele casierului general precum şi ale şefului de birou, şuşotelile uşierilor alarmaseră într-o clipă întregul personal al ministerului. Fernand Rocher era iubit şi se bucura de stima tuturor.

Atmosfera generală era în favoarea lui; după aceea însă, cu o logică necruţătoare, dovezile se adunară împotriva lui.

Cheile casei de bani s-au aflat la el timp de zece minute.

Fusese văzut ieşind, era palid la faţă şi tulburat, lăsase pălăria pentru a crea impresia că va lipsi scurt timp şi pentru a înlătura bănuiala asupra dispariţiei sale.

Se ştia că Fernand nu era bogat; s-ar fi putut ca o sumă atât de rotunjoară, ca treizeci de mii de franci, să-l fi tentat.

În sfârşit, ceasurile treceau unul după altul, şi el nu se înapoia.

Fernand Rocher era pierdut.

Capitolul XVII.

În timp ce la minister se desfăşurau toate aceste evenimente, nenorocitul de Fernand fugea ca un nebun de-a lungul bulevardelor şi ajungea în strada Saint-Louis, la poarta familiei Beaupréau.

Urcă bătrânele trepte ale celor două etaje cu iuţeala fulgerului şi sună grăbit.

Îi deschise singura femeie de serviciu a şefului de birou. Fernand voi să treacă pragul şi să pătrundă în apartament. Femeia se aşezase însă în aşa fel încât să-i bareze trecerea în prag şi îi spuse:

— Domnul a plecat.

— Vreau să vorbesc cu doamnele.

— Doamnele au ieşit.

— Le voi aştepta, spuse Fernand care încercă din nou să treacă.

Dar ţăranca, voinică, îl respinse spunându-i:

— Domnul şi-ar pierde vremea de pomană.

— Nu se… nu se vor întoarce? articula Fernand cu greu.

— Au plecat pentru trei zile.

— Au plecat! strigă el scos din fire.

— Da, domnule.

— Dar este cu neputinţă!

— Şi totuşi este adevărat, s-au dus în provincie la mătuşa doamnei.

Fernand, aidoma unui om beat, se învârti în jurul lui, o luă la fugă, coborî scara zburând din patru în patru trepte, rostind cuvinte nearticulate, şi se avântă în afara acestei case în care Hermine nu se mai afla.

Timp de zece minute, pradă unei agitaţii violente care îl surescita şi îi dădea puteri, Fernand alergă în direcţia bulevardului fără să ştie prea bine unde se duce, ascultând de vechi deprinderi şi nemaiavând conştiinţa acţiunilor şi nici pe aceea a existenţei sale.

Înfierbântarea care îl susţinea se preschimbă curând în delir şi puterile îl părăsiră; se opri brusc, se clătină şi căzu.

Leşinase!

În clipa în care Fernand cădea, o trăsură se oprea destul de aproape de el.

Rarii trecători care păşeau pe strada Saint-Louis, neguţătorii aflaţi în pragul prăvăliilor, un bătrân invalid care tocmai se afla pe trotuar, toată lumea alergă pentru a da o mână de ajutor nefericitului tânăr.

În acelaşi timp, însă, se deschise portiera trăsurii. O femeie nespus de frumoasă şi îmbrăcată cu acea rafinată simplitate a bogătaşilor se avântă spre Fernand.

Era palidă, tulburată. Buzele îi tremurau, ochii îi erau plini de lacrimi; străbătu mulţimea cu iuţeala şi cu autoritatea celor obişnuiţi să nu li se stea în cale şi izbuti să ajungă alături de tânărul care căzuse leşinat şi în jurul căruia se adunase lumea.

Se aplecă asupra lui aşa cum ar fi făcut o mamă în preajma fiului său, duse mâna în dreptul inimii lui, se asigură că trăieşte şi scoase un strigăt de bucurie.

Mulţimea se îndepărtase cu respect din faţa acestei femei a cărei frumuseţe părea să crească din pricina durerii care i se citea pe faţă şi, atunci când îl strigă de câteva ori pe tânărul fără cunoştinţă spunându-i: „Fernand! Iubitul meu Fernand!”, toată lumea crezu că era vorba de urmările unei iubiri nefericite, din vina ei nefericite, şi pe care ea se grăbea acum să le înlăture.

La un semn şi la rugămintea lui Baccarat, tânărul fu purtat în trăsură, femeia urcă, la rândul ei, prinse capul palid al lui Fernand în mâinile sale frumoase, salută mulţimea cu un zâmbet şi cu o privire şi strigă vizitiului:

— Acasă, repede!

Toate acestea se desfăşuraseră cu o iuţeală fantastică şi trecătorii care alergaseră în ajutorul lui Fernand şi care se dăduseră în lături din calea lui Baccarat, entuziasmaţi de frumuseţea plină de îndrăzneală a tinerei femei, aplaudară în clipa în care trăsura ţâşni ca o săgeată în direcţia acelei misterioase case în care frumoasa îşi ducea prada.

— Este cel puţin o contesă, se auziră glasuri în mulţime.

— Aş! răspunseră alţii, nu mai au chiar toate contesele de astăzi case, trebuie să fie soţia unui pair al Franţei sau o dansatoare de la Operă.

În clipa în care Fernand Rocher deschise ochii, i se păru că are un vis straniu şi privirile lui uluite se plimbau de colo-colo.

Se găsea într-un pat, dezbrăcat, culcat, în acea încăpere cu tapetul gris-perle acoperit cu benzi din catifea violet, în care am întâlnit-o pe Baccarat primindu-l pe baronetul sir Williams.

Era în amurg, ziua se sfârşea, noaptea nu se lăsase încă. Picul de lumină, care străbătea din afară prin ferestrele ce răspundeau în grădină, avea de luptat cu strălucirea focului din cămin, foc ale cărui raze se răspândeau asupra somptuoaselor mobile ale dormitorului, aruncând reflexe roşietice candelabrelor aurite, lustrelor şi coloanelor

căminului, strălucire care avea darul de a îndulci severitatea culorilor tapetului şi fotoliilor.

Nici modesta locuinţă a funcţionarului de minister, nici salonul burghez al şefului său de birou, nici chiar sălile de recepţie ale ministrului, unde Fernand se ducea din când în când, nu puteau fi comparate, ca lux rafinat şi ca ambianţă de bun gust, cu dormitorul în care se găsea şi în mijlocul căruia îşi revenise în simţiri.

Timp de câteva clipe, fu complet aiurit şi închise ochii, încredinţat că totul nu este decât un vis frumos.

Deschizând însă ochii din nou, zări la doi paşi de patul său, aplecată asupra lui, cu mişcarea unei mame care se apleacă peste un leagăn, o făptură omenească, o femeie ale cărei trăsături nu le putu desluşi de la bun început, căci se afla cu spatele la lumină.

În clipa în care el făcu o mişcare, femeia se apropie, îi luă mâna şi i-o strânse încet.

— Aveţi febră, îi spuse ea cu o voce dulce şi fermecătoare care făcu să vibreze toate fibrele inimii lui Fernand.

— Unde mă aflu? întrebă el în culmea uimirii, fără să bănuiască cele petrecute şi uitând de nenorocirea care se abătuse asupra lui cu numai câteva ceasuri în urmă.

— Sunteţi în casa unei prietene, răspunse Baccarat emoţionată. Se apropie de cămin, aprinse două lumînări ale căror raze o învăluiră dintr-o dată, smulgând un strigăt de uimire şi chiar de admiraţie din partea lui Fernand.

Fernand o zărise pe Baccarat o singură dată în viaţă, cu numai câteva zile în urmă, la fereastra Cerisei, dar o văzuse atât de puţin, o privise cu atât de puţină atenţie, încât n-o recunoscu şi nu văzu într-însa decât o femeie a cărei uimitoare frumuseţe părea să întruchipeze creaţiile ideale ale sculptorilor şi ale pictorilor.

În timp ce, în urma dispoziţiilor unui medic chemat să-l îngrijească, Fernand fusese lăsat să doarmă şi să-şi revină de la sine, încetul cu încetul, Baccarat, asemenea unui conducător de oşti care alcătuieşte în câteva minute un

plan, izbutise în doi timpi şi trei mişcări să devină şi mai atrăgătoare, şi mai frumoasă decât fusese vreodată.

O rochie de casă din catifea albastru închis îi scotea în evidenţă talia de viespe şi trupul voluptos, iar părul său, răsucit în bucle, îşi răspândea şuviţele aurii peste umerii pe jumătate dezgoliţi; durerea amestecată cu bucurie arunca asupra chipului său o lumină fermecătoare, iar dragostea o făcea atât de frumoasă în ceasul acela, încât şi frumuseţea Herminei şi cea a Cerisei, şi chiar şi aceea a tinerei cu un atât de fin profil, cum era Jeanne, ar fi pălit în preajma ei.

Fernand se întrebă dacă nu se trezise cumva într-o lume mai bună şi dacă nu se afla în faţa unui înger. Baccarat se apropie de el şi, cu dezinvoltura plină de voluptate care reprezintă marea artă a femeilor îndrăgostite nebuneşte, se lăsă într-un jilţ aflat la căpătâiul patului şi luă din nou în mâinile sale albe, străbătute de vinişoare albăstrii, mâinile lui Fernand, aruncând asupra lui priviri aprinse, emanând efluvii magnetice.

— Medicul v-a recomandat linişte, îi spuse ea, o linişte absolută… Nu trebuie să vorbiţi, nu trebuie să vă ridicaţi, trebuie să fiţi înţelegător şi foarte cuminte…

Vocea lui Baccarat era atât de mângâietoare şi de dulce, încât Fernand o simţi vibrând până în adâncul sufletului său.

— Pentru că, în sfârşit, continuă ea, aţi fost foarte bolnav, domnule; aţi căzut leşinat în plină stradă şi dacă nu m-aş fi aflat acolo…

— Eraţi acolo? întrebă tânărul din ce în ce mai uluit.

— Doamne! rosti Baccarat roşind, treceam… din întâmplare… am oprit trăsura… şi pentru că v-am recunoscut…

— M-aţi recunoscut? se miră el privind-o atent şi întrebându-se unde o mai văzuse.

— Da, îi răspunse Baccarat. Dumneavoastră nu mă recunoaşteţi?

— Mi se pare… cred…, murmură Fernand puternic impresionat de nespusa ei frumuseţe.

— Sunt soră cu Cerise, rosti ea încet, plecând ochii.

Numele lui Cerise avu darul să aducă puţină lumină în mintea lui Fernand.

— A! da, îmi aduc aminte… V-am văzut la fereastra ei.

— Aşa este… dar, – continuă ea pe un ton îmbietor – vom vorbi despre toate acestea mai târziu… mâine… când vă veţi simţi mai bine… acum nu trebuie să vorbiţi mai mult… trebuie să fiţi foarte ascultător…

Şi cum adoptase, adresându-i-se în felul acesta, tonul unei surori care ţine o mică predică drăgăstoasă, se aplecă asupra lui şi îl sărută pe frunte.

Sărutul acesta îl arse pe Fernand şi-l făcu să tresară. I se păru chiar că, o dată cu acest sărut, prin vinele sale prinse să alerge o anume înfierbântare şi, în semiobscuritatea în care se găsea, crezu din nou că e vorba de un vis ciudat.

Baccarat era atât de frumoasă, încât ar fi putut scoale din minţi şi un sfânt. Noaptea înainta însă cu paşi repezi. Luminile palide ale amurgului nu mai răzbeau prin perdelele de mătase ale ferestrelor; focul, care începuse să se stingă, nu mai arunca asupra obiectelor pe care le vedea Fernand decât luciri scurte şi bizare, iar Baccarat continua să se afle acolo, strângându-i mâinile, aplecată asupra lui până într-atâta, încât tânărul fu încredinţat că aude inima tinerei femei zbătându-se aprig în pieptul său; la urma urmelor toate acestea nu erau decât halucinaţii? Erau realitate? I se păru atunci că pe buzele roşii ale femeii se ivise un cuvânt, un cuvânt dulce şi melodios ca foşnetul vântului de seară, un cuvânt care va răscoli întotdeauna până şi ultimele fibre ale inimii unui bărbat, un cuvânt-cântec, imn, căruia numai femeile ştiu să-i dea viaţă cu inefabile şi misterioase armonii.

— Te iubesc.

Şi acest cuvânt va tulbura întotdeauna un suflet la vârsta de douăzeci de ani.

Noaptea trecu şi se iviră zorile. Strecurându-se printre copacii desfrunziţi ai grădinii, o rază de soare pătrunse până sub perdelele molatice din alcovul lui Baccarat şi se juca sprinţară prin părul blond al femeii şi pe fruntea palidă a lui Fernand.

Fernand uitase de Hermine şi se credea încă în vis.

Baccarat îi ţinea capul în palmele sale, îl privea cu dragoste şi îi repeta cu patimă:

— Te iubesc! O, te iubesc atât de mult…!

Într-un moment în care pendula de pe cămin arăta abia ceasurile nouă, se auzi de afară, pe neaşteptate, un mare zgomot, se auziră glasuri, paşi, şi Baccarat, speriată de acest tumult a cărui pricină n-o cunoştea, sări sprintenă de la locul ei. Abia izbutise să-şi îmbrace o rochie de casă şi să-şi încalţe în picioarele goale o pereche de papucei roşii, când se auziră lovituri puternice în uşă.

— În numele legii, deschideţi! se striga de afară.

În accepţiunea obişnuită a cuvântului, Baccarat era o femeie cinstită, nu furase niciodată, nu se amestecase în treburi politice, nu avea, deci, motive de teamă. Şi, cu toate acestea, se înfiora auzind straşnica poruncă, atât este de puternică teroarea pe care o inspiră în Franţa instituţia denumită poliţie.

Biata femeie începu să tremure, aruncă o privire speriată către Fernand, nu mai puţin surprins decât ea şi în clipa în care deschise uşa, chipul său avea albul statuilor care se găseau împrăştiate prin grădina ei.

Un comisar de poliţie, încins cu eşarfă şi urmat de doi agenţi se ivi în prag şi o salută pe Baccarat.

Magistratul, bărbat bine crescut, se descoperi în faţa tinerei femei şi îi spuse extrem de politicos:

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, pentru că sunt obligat să pătrund în locuinţa dumneavoastră la o asemenea oră şi pentru că sunt nevoit să îndeplinesc o misiune atât de puţin plăcută.

— Domnule… întrebă Baccarat apropiindu-se, ce acuzaţie mi se aduce?

— Niciuna doamnă, răspunse magistratul care-l zărise pe tânăr… Domnul Fernand Rocher? întrebă el.

— Eu sunt, răspunse Fernand emoţionat, ce doriţi de la mine?

— Sunteţi, într-adevăr, Fernand Rocher, funcţionar la Ministerul afacerilor externe?

— Da, domnule.

— Foarte bine, răspunse comisarul, vă rog să vă îmbrăcaţi şi să mă urmaţi.

— Dar… domnule…

— Domnule, răspunse grav magistratul, execut un mandat de aducere emis astăzi dimineaţă împotriva dumneavoastră de către procurorul regelui.

Fernand scoase un strigăt şi chipul său deveni palid.

— Dumnezeule! Dar ce-am făcut?

— Îmbrăcaţi-vă! îi porunci comisarul.

Fernand sări jos din pat şi începu să se îmbrace tremurând, aşa cum tremură cei nevinovaţi care se tem de bănuială mai mult decât se tem criminalii de pedeapsă.

Baccarat rămăsese mută de uimire, căzuse pe un scaun şi arunca în jurul ei o privire rătăcită.

Comisarul făcu un semn oamenilor săi.

— Luaţi-l pe domnul.

— La urma urmelor, – strigă Fernand care începuse să-şi recapete sângele rece şi prezenţa de spirit, – pentru ce mă arestaţi, domnule? Care este crima pe care am făptuit-o?

— Domnule, – răspunse comisarul – şeful dumneavoastră de birou v-a încredinţat ieri cheile casei de bani, iar dumneavoastră aţi sustras din această casă un portofel conţinând treizeci de mii de franci.

— Cum! exclamă Fernand, e vorba de un furt? Am săvârşit, eu, un furt? Este o minciună! O minciună!

Fulgerat, sfârşit, el se prăbuşi în braţele celor doi agenţi de poliţie care-l transportară pe jumătate mort.

În ceea ce o priveşte pe Baccarat, împietrită în urma celor auzite, ea rămăsese neclintită pe sofa, cu dinţii încleştaţi, cu privirea sticloasă, întruchipând, dacă se poate spune aşa, Statuia Spaimei.

Apoi, în clipa în care comisarul se retrăgea, în clipa în care Fernand era dus cu forţa, ţâşni ca o panteră căreia îi sunt luaţi puii; în creierul său se făcu lumină, o lumină ciudată, care se ivise brusc, dezvăluindu-i adevărul şi ea încercă să alerge şi să-şi smulgă iubitul din mâinile agenţilor, strigându-le:

— Opriţi!… Opriţi… Este vina lui Williams, el…

Glasul i se frânse, puterile o părăsiră şi căzu leşinată. Comisarul şi Fernand erau departe.

În clipa în care Baccarat leşinase, uşa cabinetului său de toaletă se deschise şi în încăpere pătrunse baronetul sir Williams.

Era calm şi arunca o privire foarte liniştită asupra femeii căzute la picioarele sale.

— Da, da, micuţo, mi-am închipuit eu că ai să ghiceşti şi am făcut foarte bine asigurându-mă. Fii pe pace, însă, dacă Fernand va trebui să iasă din închisoare bizuindu-se numai pe ajutorul tău, acolo va putrezi.

Şi baronetul sună.

Câteva secunde mai târziu, apăru Fanny, însoţită de un bărbat mărunt şi gras, îmbrăcat în haine negre şi cu o cravată albă şi în care am fi recunoscut, cu uşurinţă, pe acel nenorocit de ajutor de notar pe care Colar îl recrutase în slujba căpitanului.

— Mititico, – spuse Williams cameristei, arătând spre Baccarat – o vei aşeza pe stăpâna ta în pat şi îi vei da să respire săruri. Îţi cunoşti rolul?

— Desigur, milord, răspunse Fanny, care se devotase cu trup şi suflet lui sir Williams.

— În ceea ce te priveşte pe dumneata, – continuă căpitanul adresându-se omuleţului obez – dumneata eşti medic.

Falsul medic se înclină. Williams dispăru.

Cei doi complici ai baronetului o culcară atunci pe Baccarat în patul său, iar falsul medic se aşează într-un fotoliu aflat la căpătâi.

În acelaşi timp, Fanny îi dădea să respire săruri dintr-un flacon.

— Fernand! Fernand! murmură tânăra femeie deschizând ochii.

Privi în jurul ei, îşi dădu seama că se află în pat şi n-o văzu la început decât pe Fanny, care părea foarte preocupată să-i acorde îngrijirile cele mai atente.

— Fanny… Fanny…, ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

— A! În sfârşit, strigă camerista atât de veselă, încât Baccarat rămase surprinsă, în sfârşit! Scumpa mea stăpână şi-a recăpătat darul vorbirii!

— Darul vorbirii, ai spus? întrebă Baccarat uimită.

Zări atunci, aşezat la căpătâiul său, pe falsul medic instalat acolo de către sir Williams şi nu-şi putut opri o mişcare de spaimă.

— Cine este bărbatul acesta, Fanny?

— Este medicul!

— Medicul! Sunt bolnavă?

— O! desigur, doamnă… foarte bolnavă sau, cel puţin, aţi fost.

Pretinsul medic se ridică grav şi, cuprinzând în palma sa încheietura mâinii lui Baccarat, îi spuse:

— Să vedem cum staţi cu pulsul, doamnă.

Apoi, privind-o pe Fanny cu un aer misterios:

— Ne aflăm în cea de a opta zi a febrei.

— A opta zi! strigă Baccarat.

— Febra a scăzut, continuă solemn medicul adresându-se în continuare lui Fanny; mă tem însă că au rămas urme ale delirului.

— Delir! Am delirat? murmură Baccarat înspăimântată. Fanny suspină adânc:

— Biata mea stăpână!

— Delirul acesta, – continuă doctorul în şoaptă, ca şi când s-ar fi adresat lui Fanny, dar în aşa fel încât să fie auzit de Baccarat – delirul acesta ar putea să evolueze şi, mă tem, să ducă la nebunie.

— Nebunie! Sunt, aşadar, nebună? strigă Baccarat, care se ridica vioaie în capul oaselor; dar ce s-a petrecut?

Îşi cuprinse fruntea în palme, încercând să-şi adune gândurile.

— Fernand… Fernand… unde este Fernand?

Fanny suspină şi nu scoase o vorbă.

Doctorul se întoarse spre ea şi-i spuse încet:

— Vedeţi, o nouă criză de nebunie.

— Dar nu sunt nebună! exclamă Baccarat.

— Biata mea stăpână! Scumpa mea doamnă! rosti Fanny părând că-şi şterge o lacrimă.

Fanny se afla de multă vreme în serviciul lui Baccarat şi aceasta sfârşise prin a se încrede cu totul în devotamentul ei; falsa durere a cameristei o făcu, aşadar, pe Baccarat să se îngrozească.

— Fanny! striga ea, înlăturându-l pe falsul medic.

Fanny se apropie.

— Uită-te bine la mine şi spune-mi adevărul.

— Scumpa mea doamnă! rosti Fanny înăbuşindu-şi un hohot de plâns. Ce vreţi să vă spun…?

— Adevărul!

— Doamnă… v-am minţit eu vreodată?

— Sunt, aşadar, bolnavă?

— Da, doamnă.

— De mult timp?

— De opt zile.

— Este cu neputinţa.

Fanny ridică ochii spre ceruri.

— Cum! strigă Baccarat, mă aflu în acest pat de opt zile?… Dar aici… adineauri… comisarul acela…

— Care comisar? întrebă camerista cu naivitate.

— Comisarul de poliţie.

— N-am văzut nici un comisar, doamnă.

— Dar Fernand… Fernand pe care veniseră să-l aresteze… unde este?

— Domnul Fernand n-a fost niciodată aici, răspunse Fanny cu multă siguranţă. N-am auzit despre domnul Fernand decât din cele spuse de doamna… Îndeosebi în timpul bolii.

Baccarat scoase un ţipăt.

— Cum, – strigă ea înspăimântată – sunt nebună? Am visat?

— Doamna a delirat timp de opt zile.

— Este cu neputinţă! strigă tânăra femeie scoasă din fire, agăţându-se de amintirile ei aşa cum se agaţă de funia salvatoare cel ce se îneacă.

Şi, ca şi când ar fi vorbit singură, Baccarat continuă:

— Nu sunt nebună… n-am visat… sunt înşelată… Abia ieri l-am ridicat pe Fernand, leşinat, de pe trotuarul străzii Saint-Louis-au-Marais… L-am urcat în trăsura mea şi l-am adus aici… Aici am chemat un medic… Nu e vorba despre acesta, nu… Şi apoi… astăzi dimineaţa… un comisar…

Falsul medic o întrerupse brusc, adresându-se lui Fanny:

— Genul acesta de nebunie, cunoscut sub numele de monomanie sentimentală, nu se poate combate cu succes decât folosindu-se duşuri cu apă foarte rece, din două în două ceasuri.

Aceste cuvinte dădură o ultimă lovitură picului de raţiune pe care-l mai avea Baccarat.

— Dumnezeule! strigă ea, acoperindu-şi faţa în palme şi izbucnind în plâns.

După câteva clipe de ezitare, tânăra femeie îşi regăsi însă acea sălbatică energie care stătea la baza caracterului său; şi, dintr-o dată, un nume i se ivi pe buze şi în mintea ei tulbure se făcu lumină:

— Williams, este mâna lui Williams.

Şi, cum o minte surescitată dobândeşte adesea o uimitoare luciditate, Baccarat se porni să gândească despre

englez, că s-ar putea ca el să fie autorul acestei cumplite mistificări a cărei victimă era şi că ea nu slujise decât ca momeală şi ca jucărie împotriva lui Fernand.

Aruncă atunci o privire calmă, cercetătoare, pe chipul impasibil al lui Fanny şi pe figura gălbuie şi grasă a falsului medic, încercând să afle adevărul.

Fanny şi doctorul erau însă de nepătruns.

Baccarat, în tot timpul acestei investigaţii, nu rostise nici un cuvânt şi în mintea ei nu se născuse nici un gând. Şi înainte ca Fanny să fi schiţat vreun gest pentru a o reţine, ea sări din pat şi alergă, pe jumătate dezbrăcată, în faţa oglinzii, unde îşi cercetă cu atenţie chipul.

— Foarte ciudat! făcu ea, pentru o femeie care a petrecut opt zile în pat nu sunt cine ştie ce trasă la faţă; şi apoi mă simt în puteri, cu toate că ar fi de presupus că am fost ţinută la regim.

Şi Baccarat îşi mişcă pe rând braţele şi picioarele pentru a se asigura de elasticitatea lor, îşi îndoi talia de viespe care nu pierduse nimic din excepţionala ei supleţe; o privi apoi, încă o dată, în ochi pe Fanny, iar camerista, în timp ce alerga spre ea, îi spunea:

— Doamnă, doamnă, culcaţi-vă la loc…

— Mititico, – îi spuse Baccarat – joci foarte tare şi pe semne că englezul te-a plătit bine. Cu toate acestea, greşeşti, căci nu poate fi trasă pe sfoară o femeie ca mine, aşa cum ai păcăli o sclifosită din lumea bună şi ai să regreţi pentru că ţi-l închipui pe englez mai bogat decât pe mine.

Vorbind astfel, Baccarat apucă acel încântător pumnal aflat pe cămin şi a cărui poveste am istorisit-o; şi apoi, măsurându-l pe falsul doctor cu privirea, îi spuse:

— Scumpul meu medic, dacă te apropii prea mult de mine am să-ţi înfig această jucărie pe care o vezi bine, drept în mijlocul pieptului.

Întorcându-se spre Fanny, adăugă:

— Şi tu, mititico, vino să mă îmbraci, şi încă repede, pentru că vreau să plec.

Fanny încercă, în continuare, cu îndrăzneală, să-şi joace rolul şi aruncă o privire disperată doctorului; acesta adoptase atitudinea rece, demnă şi majestuoasă a unui slujitor al ştiinţei şi spuse cameristei, pe un ton poruncitor:

— Fă aşa cum îţi spune doamna… doamna se simte mai bine… delirul a dispărut… asta se vede cât de colo… doamna nu mai este nebună… şi are dreptate când spune că vrea să iasă, aerul îi va face foarte bine. În ceea ce mă priveşte, eu mă retrag pentru moment şi mă voi reîntoarce diseară.

Şi falsul medic ieşi salutând-o pe Baccarat, mai uluită şi mai înspăimântată de calmul neaşteptat al omului pe care-l lua drept medic, decât de tot ceea ce îi spusese el până atunci.

— Să fie, oare, adevărat că sunt nebună? se înfioră ea până în adâncul sufletului.

Capitolul XVIII.

În clipa în care părăsea dormitorul, falsul doctor schimbase împreună cu Fanny o privire rapidă care-i scăpase lui Baccarat. Acest schimb de priviri o făcu pe Fanny să-şi redobândească toată îndrăzneala.

— Doamna doreşte să se îmbrace?

— Da, şi imediat, porunci Baccarat.

Fanny plecă fruntea, ca o cameristă ascultătoare ce era, îşi şterse, pasămite, o lacrimă şi intră în cabinetul de toaletă, în timp ce Baccarat, cu o haină de casă pe umeri, strângându-şi părul lung şi blond şi aruncându-l pe spate, reflecta:

— Nu se poate, totuşi, nu se poate să fiu nebună. Sunt ferm încredinţată că mintea mea este întreagă. Această târfă obraznică poate să-mi spună cât o vrea că am visat… Nu este adevărat, nu se poate să fie adevărat… Şi este în afară de orice îndoială, pentru mine, că Fernand s-a aflat astăzi dimineaţă aici, în patul acesta… că îl priveam în timp ce dormea… şi că…

Brusc, Baccarat curmă firul gândurilor sale şi se lovi cu palma peste frunte.

— Am să ştiu de îndată dacă sunt nebună şi dacă am visat.

Şi alergă spre pat, pe care Fanny nu-şi dăduse osteneala să-l refacă înainte de a o fi culcat.

— Fernand, gândi ea, vis sau realitate, purta un medalion la gâtul său şi, în timp ce dormea, eu i l-am scos. L-am deschis: cuprindea câteva fire de păr… fire din părul unei femei… Am fost cuprinsă de furie şi de gelozie la gândul că erau fire din părul ei şi am rupt cu dinţii mei panglica de mătase pe care o avea în jurul gâtului şi am ascuns medalionul sub perna de la căpătâi.

Vorbind astfel, Baccarat ezita şi se simţea cuprinsă de teamă.

— Dacă medalionul nu este, îşi spuse ea înspăimântată, înseamnă că totul n-a fost decât un vis şi că eu sunt nebună!

Îşi petrecu mâna sub pernă, căută şi scoase un strigăt slab şi înăbuşit, strigăt pe care Fanny, aflată încă în cabinetul de toaletă, nu-l auzi.

— Este! murmură ea.

Într-adevăr, în mâna tinerei femei se găsea medalionul. Şi în acest medalion se aflau cu adevărat fire de păr, fire dintr-un păr castaniu deschis, iar panglica de care era prins fusese ruptă şi părea să poarte încă urmele dinţilor lui Baccarat.

Timp de câteva clipe, palidă şi fremătând de emoţie, femeia se sprijini de patul ei ca să nu cadă, atât era de mare bucuria pe care o încerca.

Aşadar, era în toate minţile!

După câteva clipe de bucurie, se simţi cuprinsă de o furie subită:

— Am fost trasă pe sfoară şi mă voi răzbuna!

Se gândi apoi la Fernand, la Fernand cel acuzat de furt, arestat şi aruncat în închisoare, în timp ce ea se afla

leşinată şi atunci furia ei se domoli aşa cum i se domolise şi bucuria.

— Toate astea, – gândi ea – sunt opera lui Williams… Omul acesta are un ţel diabolic, pe care eu nu-l cunosc; s-a slujit de mine ca de o simplă unealtă; voi fi însă puternică, îi voi dejuca planurile şi-l voi salva pe Fernand.

Şi Baccarat, aflată atunci sub magica şi misterioasa influenţă a devotamentului care, în anumite clipe, schimbă femeile, insuflându-le puteri de nebănuit, se stăpâni pe de-a-ntregul, îşi ascunse tulburarea şi paloarea, îşi stăpâni emoţia, piti cu grijă medalionul în buzunarul rochiei de casă, unde ascunse, totodată, ca şi cum ar fi ascultat de un presentiment, frumosul pumnal cu care-l pusese pe fugă pe aşa-zisul medic.

— Şi acum, sir Williams, între noi doi îşi spuse ea, devenind dintr-o dată suplă, ascultătoare şi prudentă ca un şarpe. Nu degeaba sunt eu Baccarat! Din cabinetul de toaletă apăru Fanny.

— Dacă doamna binevoieşte să vină…

— Da, fetiţo, – îi răspunse Baccarat cu glasul mângâietor – şi acum îmi dau seama că nu m-ai înşelat… că am visat într-adevăr.

— A! dar cum de a putut doamna să creadă una ca asta…

Şi Fanny îşi spuse în gând:

— Ca să vezi, înnebuneşte de-a binelea.

— Aşadar, eşti încredinţată, – continuă Baccarat – că am delirat.

— Aşa a fost.

— Te cred, răspunse Baccarat suspinând; dragostea care îmi chinuie sufletul mi-a sucit minţile şi m-a adus în starea asta. Dorinţa mea nebună de a-l vedea şi de a-l avea pe Fernand m-a făcut să cred că el s-ar fi aflat în adevăr aici.

— Doamna are dreptate, îndrăzni Fanny.

Baccarat suspină, tristă, cu gândul la acela pe care-l iubea cu pasiune şi care era acuzat de o crimă monstruoasă.

Dacă-ar fi fost vorba numai despre ea, s-ar fi putut întâmpla ca Baccarat să nu dea dovadă de atâta prezenţă de spirit şi de atâta curaj; dar Fernand, iubitul său Fernand, era persecutat, închis, lovit din umbră de către un duşman implacabil. Toate acestea erau de ajuns pentru a-i calma furia, acea furie superbă de femeie obişnuită să stăpânească şi să fie regina frumuseţii, erau de ajuns pentru a o învăţa să devină vicleană şi prudentă.

— Să mergem! Grăbeşte-te, Fanny, e o vreme minunată, un soare splendid de primăvară.

— Unde doreşte doamna să meargă?

— Din moment ce sunt bolnavă, trebuie să mă duc la doctor.

— Dar… doctorul tocmai a plecat.

— A! râse Baccarat, mulţumesc de un asemenea doctor… Nu-mi place! În primul rând, e galben ca o gutuie; şi eu nu pot să sufăr galbenul. Şi apoi, chiar aşa, de ce n-ai trimis după doctorul Bertrand, prietenul meu, acela e un adevărat savant?!

— Atunci când doamna nu s-a simţit bine, el lipsea şi fiindcă s-a nimerit ca în aceeaşi casă să se afle şi un alt medic…

— Asta-i bună! râse Baccarat, doi doctori în aceeaşi casă! S-ar părea că ne prăpădim ca muştele.

Îşi aruncă pe umeri un imens şal englezesc în carouri, asemănător pledurilor folosite de oamenii de munte cântaţi de către Walter Scott.

— Vino, – îi spuse ea lui Fanny – din moment ce sunt bolnavă este firesc să-mi iau cu mine camerista.

Baccarat îşi spunea în gând:

— Lasă, mititico, pe drum te fac eu să ciripeşti şi ai să-mi spui tot adevărul, căci te voi conduce în faţa prefectului de poliţie căruia îi vei putea da cele mai exacte informaţii cu privire la nebunia mea.

S-ar fi putut crede că Baccarat se încânta pe sine vorbind cu atâta dezinvoltură despre prefectul poliţiei;

adevărul era, însă, că-l cunoştea destul de bine pentru a se putea bizui pe intervenţia şi pe bunăvoinţa lui într-un caz urgent.

Domnul de O…, amantul lui Baccarat, oferise în casa ei, la începuturile legăturii lor, câteva serate la care fuseseră invitaţi oameni dintre cei mai de seamă şi Baccarat profitase pentru a-şi crea serioase şi utile relaţii.

Cu inteligenţa ei vie şi pătrunzătoare, femeia întrezărise, chiar dacă destul de vag, planul diabolic urzit de către Williams împotriva lui Fernand Rocher şi împotriva ei.

Ce urmărea, care era scopul acestui plan, nu înţelegea pentru moment; se ştie însă că în zig-zagurile ei obişnuite, imaginaţia atinge întotdeauna limitele posibilului, când se întâmplă să nu le depăşească; această imaginaţie o făcu pe Baccarat să-l bănuie pe baronet în stare de toate crimele şi de aceea luă hotărârea de a se destăinui prefectului de poliţie, chiar dacă ar fi fost nevoită să mărturisească totul, şi dragostea ei nebună, şi propria ei vină.

Fanny adoptase atitudinea indiferentă a oamenilor care nu bănuiesc nimic.

Baccarat ieşi cea dintâi, traversă salonul şi vestibulul care precedau dormitorul şi străbătu apoi grădina până în faţa porţii unde o aştepta trăsura.

Fanny păşea în urma ei.

Baccarat deschise portiera trăsurii şi, în clipa în care se pregătea să urce, îşi dădu, chipurile, seama că uitase să-şi ia manşonul. Şi o trimise pe Fanny să i-l aducă.

În timp ce camerista, după un schimb de priviri cu vizitiul, plecă, Baccarat se adresă acestuia din urmă:

— Ce zi este astăzi, Jean?

— E joi, doamnă.

— Nu-i aşa că noi am fost ieri în strada Saint-Louis?

— Ba da, doamnă.

— Ai repeta această afirmaţie în faţa unui comisar de poliţie?

— Desigur, doamnă.

— Foarte bine, – îi răspunse Baccarat – urcându-se în trăsură.

Fanny se înapoie şi se aşează alături de ea.

— La Pont-Neuf, spuse Baccarat vizitiului, gândindu-se să-i poruncească mai târziu să apuce pe drumul prefecturii de poliţie.

Trăsura porni şi ajunse în strada Blanche; strada Boursault era închisă datorită unei reparaţii de canalizare şi atunci, virând spre stânga, ca şi când, pentru a evita obstacolul ar fi trebuit să străbată cartierul Gaillard, vizitiul ajunse foarte repede la bariera Blanche.

— Ce faci, dobitocule? îi strigă Baccarat, coborând cu iuţeală unul din geamurile trăsurii, ăsta e drumul către Pont-Neuf?

În aceeaşi clipă, însă, una din portiere se deschise şi omuleţul galben şi chel, care cu puţin mai înainte jucase rolul medicului şi care, ascuns la doi paşi de strada Moncey, urmărise trăsura în goană, omuleţul acesta sări cu agilitatea unei pisici, închise portiera şi se aşează alături de Baccarat, care scoase un strigăt de spaimă.

— La drept vorbind, doamnă, – spuse el cu răceală – un medic şi-ar trăda îndatoririle dacă şi-ar lăsa bolnavul să zburde în starea în care vă aflaţi dumneavoastră acum. Suferiţi de o rătăcire a minţii şi veţi înnebuni pentru totdeauna!

Şi în timp ce falsul medic rostea pe un ton batjocoritor aceste cuvinte, cupeul trecuse dincolo de barieră şi gonea pe bulevardul din afara oraşului.

— Unde mă duceţi? strigă Baccarat, care înţelese că vizitiul fusese şi el cumpărat de Williams, ca şi Fanny.

— La Montmartre, răspunse omuleţul în timp ce, prudent, închidea ferestrele trăsurii, spunându-i:

— Să nu deschideţi, doamnă, geamurile, căci aerul de afară nu vă face bine; nu strigaţi după ajutor, pentru că în situaţia dumneavoastră nimic nu este mai dăunător decât enervarea.

Şi falsul medic îşi descheie repede haina şi scoase din buzunar un pumnal cu mânerul de sidef, a cărui lamă o apropie de pieptul tinerei femei.

— Jucăria aceasta este pentru nebunii furioşi şi are nemaipomenitul avantaj de a nu face nici un zgomot atunci când se află în exerciţiul funcţiunii.

Baccarat îşi luase şi ea pumnalul, dar nu avusese prezenţa de spirit de a-l folosi pe moment; înţelese că orice rezistenţă ar fi putut s-o coste viaţa şi, cu multă prudenţă şi cu sânge rece, se abţinu de la orice gest care ar fi putut să trădeze prezenţa unei arme asupra ei.

— Foarte bine, doctore, răspunse ea liniştită; îmi dau seama că sunt nebună şi vă voi asculta. Unde mă duceţi?

— V-am mai spus, doamnă, la Montmartre.

— La cine anume?

— La doctorul Blanche, răspunse cu răceală omul lui sir Williams.

Capitolul XIX.

Am părăsit-o pe Cerise în momentul în care Colar o scotea din casa aceea aflată în strada Serpente, unde fusese atrasă de către geniul infernal al baronetului sir Williams.

În timp ce acesta rămăsese în tovărăşia domnului de Beaupréau, stupefiat de neaşteptata apariţie care-l silise să abandoneze prada, Colar o scotea pe Cerise afară, spunându-i:

— Veniţi, micuţă domnişoară, alături de mine nu trebuie să vă fie teamă, fiţi pe pace, eu vă voi apăra.

Vorbind astfel, o luase de braţ şi Cerise, prea emoţionată pentru a-şi putea da seama de cele ce se întâmplă, nu-şi retrăsese braţul.

Şi apoi, văzându-l pe Colar, omul care altădată îi inspirase o instinctivă aversiune, îşi adusese aminte că era tovarăşul de atelier şi prietenul logodnicului său şi, din clipa aceea, nu-l socotise decât salvatorul care venea la timp

pentru a o smulge dintr-o cumplită primejdie, dintr-o mare nenorocire.

Colar nu mai era pentru Cerise omul de care trebuie să se teamă; era prietenul căruia i se putea încredinţa în caz de primejdie şi a cărui mână părea tot atât de fină, pe cât era de puternică.

— Veniţi, veniţi, repetă el cu glasul mângâietor şi persuasiv în clipa în care treceau de pragul casei şi ajungeau pe trotuar.

În faţa porţii, la numai doi paşi, se afla o trăsură.

Vopsită în galben, această trăsură dezvăluia o înfăţişare ciudată, dacă o examinai cu atenţie. Nu era o trăsură de casă şi cu atât mai puţin o birjă de piaţă; s-ar fi spus, mai degrabă, că era un imens cupeu cu şase locuri, destinat unei numeroase familii de provinciali care aleargă să viziteze capitala; înfăţişarea zdravănă a celor doi cai pe care-i avea înlătura însă şi această presupunere; era vorba, evident, de o trăsură destinată unei tainice misiuni, trăsură menită să nu trezească atenţia nimănui.

Cerise continua să fie atât de tulburată, atât de înfierbântată, încât nu observă nici această ciudată alăturare dintre o trăsură atât de veche şi doi cai atât de frumoşi şi nici atitudinea nepăsătoare a vizitiului care moţăia pe scaunul său şi care nici măcar nu întoarse capul în clipa în care Colar deschise portiera.

Locotenentul lui sir Williams aproape că o îmbrăţişă pe Cerise în clipa în care încerca s-o urce în trăsură.

— Dar de ce să nu mergem pe jos până la mine? întrebă fata ca şi când s-ar fi temut de o nouă primejdie.

— E prea departe pentru picioruşele dumneavoastră.

— O! umblu destul de bine, domnule.

— Da, dar eu sunt frânt de oboseală.

— Pot foarte bine să merg şi singură… îndrăzni ea cu glas nesigur.

— S-ar putea ca bărbatul acela să vă urmărească.

Era cel mai bun argument pe care l-ar fi putut folosi Colar pentru a frânge împotrivirea fetei.

Şi ea cedă.

Cu braţul viguros, Colar o împinse în trăsură, se urcă alături de ea şi închise brusc uşa.

Aşa-zisa trăsură porni imediat în goană.

Spaima Cerisei era însă atât de mare, încât ea nu-şi dădu seama de viteza neobişnuită cu care zburau prin străduţele întortocheate ale cartierului Latin, tot aşa după cum nu-şi dădu seama de faptul că cel ce o însoţea uitase să comunice vizitiului strada şi numărul casei în care locuia fata.

Birjarul dăduse bici cailor cu hotărârea omului care ştie bine unde vrea să ajungă. Cerise începu să-şi vină în fire numai atunci când se aflau pe chei, aproape de Pont-Neuf.

Ea îşi dădu seama că, în loc să traverseze Sena, trăsura pornise spre stânga şi gonea repede pe chei, îndreptându-se către Palatul Invalizilor.

— Dumnezeule! strigă ea, dar unde mergem? Vizitiul se înşeală… Eu locuiesc în cartierul Templului.

— Ştiu foarte bine, răspunse laconic Colar.

— Dar noi mergem într-o direcţie opusă.

— Tot ce se poate, dar toate drumurile duc la Roma.

Şi Colar tăcu, adoptând atitudinea unuia care nu este dispus să dea explicaţii mai ample.

— Domnule… domnule!… strigă Cerise îngrozită, unde mă duceţi? Nu vreau să merg mai departe… Vreau să cobor!

Cerise voi să deschidă portiera şi să sară în stradă.

Eforturile ei se dovediră însă zadarnice. Portiera era bine închisă şi fără îndoială că un resort ascuns îi blocase clanţa.

Cerise aruncă o privire disperată spre cheiuri. Acestea erau însă pustii.

Chemă în ajutor, dar glasul îi era slăbit de emoţie. Strigătul său rămase fără ecou.

Colar îşi aprinsese o ţigară şi se mulţumi să-i spună:

— Nu te mai frământa, mititico! portiera este bine închisă şi n-ai să poţi ieşi. Şi nu are nici un rost să strigi şi să te alarmezi atâta, tot nu te va auzi nimeni…

— Domnule… domnule… îl imploră Cerise frângându-şi mâinile, pradă unei subite disperări. Ce doriţi de la mine? Unde mă duceţi? Ce v-am făcut?

— Domnişoară, răspunse foarte respectuos şi foarte politicos răpitorul, dacă vreţi să mă ascultaţi timp de cinci minute, veţi vedea că n-am de gând să vă fac nici un rău.

— Să vă ascult…?! Dar ce doriţi de la mine?

— Sunt prietenul lui Léon.

Acest nume avu darul s-o liniştească puţin pe Cerise, care îndrăzni să-l privească pe Colar în faţă.

— Atunci, de ce nu mă duceţi la mine acasă?

— Pentru că nu pot…

— Dar, domnule…

— Léon se află într-o mare primejdie; şi dacă încercaţi să fugiţi şi să vă întoarceţi acasă, îl expuneţi unui pericol de moarte.

— De moarte? Pe el, pe Léon? strigă Cerise scoasă din fire şi neînţelegând nimic din cuvintele răpitorului său.

— Da, domnişoară.

— Dar care este această primejdie şi de unde vine ea?… întrebă biata copilă cuprinsă de ameţeală.

— Acesta este secretul meu; sau, mai degrabă, nu este, din păcate, al meu… Tot ceea ce pot să vă spun este că, dacă nu mă ascultaţi orbeşte, nu-l veţi revedea niciodată pe logodnicul dumneavoastră; înainte de ivirea zorilor, el va fi mort…!

— A! făcu Cerise care începu să tremure ca o frunză purtată de vântul toamnei şi al cărei glas aproape că se stingea pe buzele ei… Voi face tot ce doriţi, domnule. Dar vă cer iertare, iertare pentru el…

— Slavă Domnului! rosti Colar, bine că vă văd din nou înţeleaptă şi cuminte. Va trebui să rămâneţi aici, alături de mine, să nu mai plângeţi, să nu mai fiţi disperată şi, mai

ales, să nu-mi mai puneţi întrebări de prisos, căci nu vă voi putea răspunde.

— Domnule, îl imploră Cerise, pentru numele lui Dumnezeu, un singur cuvânt.

— Şi anume?

— Cu două ceasuri în urmă am primit câteva cuvinte din partea sorei mele.

— O cunosc. Se numeşte Baccarat.

— Sora mea îmi scria şi ea că se află într-o mare primejdie şi că dacă nu alerg în strada Serpente în ajutorul ei…

— Sora dumneavoastră este o netrebnică, ţipă Colar, mimând o furie subită.

— Sora mea!… Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun, – rosti limpede locotenentul lui sir Williams – vreau să spun că sora dumneavoastră v-a întins o cursă josnică şi că primejdia despre care v-a vorbit nici nu există: ea v-a hotărât soarta aruncându-vă în braţele infamului de Beaupréau.

— O! Doamne, Dumnezeule, izbucni Cerise în lacrimi, să fie oare cu putinţă?

— Aşa este, dar nu pot să-ţi mai spun nimic, fetiţa mea, absolut nimic. E vorba de viaţa mea, de viaţa lui Léon şi, poate chiar şi de viaţa dumitale.

— O! ucide-mă, strigă fata, dacă vrei, ucide-mă, dar să nu-i faci nici un rău lui Léon…

Colar îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Nu vă fie teamă de nimic, când veţi afla totul, când eu voi putea vorbi, veţi vedea că vă sunt prieten.

Trăsura galbenă continua să alerge cu o iuţeală ameţitoare, ajunsese la podul Concorde, străbătuse piaţa cu acelaşi nume şi alerga în goana mare pe Champs-Elysees.

Noaptea era întunecoasă, câteva picături ale unei ploi fine şi pătrunzătoare începuseră să cadă şi razele pe care le împrăştiau cele două felinare ale trăsurii erau singurele

care luminau strada şi singurele care îngăduiau fetei să vadă chipul răpitorului său.

În ciuda privirii sale mobile, dovadă a unui caracter nesincer, chipul lui Colar păstrase ceva din expresia militărească, expresie care inspiră întotdeauna încredere oamenilor, iar faţă de Cerise el adoptase un ton atât de respectuos şi de sincer, încât biata copila sfârşise prin a crede în prietenia pe care el pretindea că o poartă lui Léon Rolland, logodnicul său drag. Gândul acesta sfârşise prin a o linişti, oarecum, şi conduita ireproşabilă a lui Colar, aflat alături de ea, în puterea nopţii, pe un drum pustiu, ca atare într-o situaţie care i-ar fi îngăduit să facă uz de violenţă, sfârşi prin a-i întări convingerea că el era, într-adevăr, prietenul şi protectorul său în aceste ciudate împrejurări, învăluite într-un mister de nepătruns.

În timpul acesta, trăsura lăsase de mult în urma ei bariera de la Etoile şi Arcul de Triumf, pornise pe calea Neuilly, trecuse pentru a doua oară Sena la Courbevole şi o apucase pe drumul spre Saint-Germain.

— Mă duceţi foarte departe? întrebă Cerise.

— Nu, îi răspunse Colar, până într-un ceas vom fi ajuns.

— Dar unde mergem?

— Domnişoară, nu pot să vă spun. Ba, mai mult decât atât, adăugă locotenentul lui sir Williams, va trebui acum să vă leg la ochi.

— A! strigă Cerise, schiţând un gest de repulsie şi de spaimă.

— Mi-aţi promis să mă ascultaţi, ştiţi bine, îi spuse Colar cu răceală, scoţând un fular din buzunarul său. Aşa încât fiţi cuminte… sau Léon… şi nu-şi isprăvi fraza.

— Faceţi tot ce doriţi, şopti fata cu resemnare şi cu drăgălăşenia unui copil bolnav.

Colar o legă la ochi şi înnodă zdravăn fularul în spatele capului, adăugând:

— Nu încercaţi să vedeţi pe unde mergeţi, altfel s-ar putea să rămâneţi acolo ceva mai multă vreme.

Cerise fu din nou cuprinsă de teamă. Toate acestea i se păreau atât de ciudate, încât, lipsită de posibilitatea de a vedea, începu să creadă că totul nu era decât un vis urât şi că în curând avea să se trezească în cămăruţa ei din cartierul Templului, la adăpostul perdelelor de pânză albă şi la numai doi paşi de colivia în care păsările, cu trilul lor matinal, salutau primele raze ale soarelui. Dar trăsura alerga mereu şi hurducăturile ei regulate, monotone, o smulseră pe Cerise din visurile ei.

Se afla, într-adevăr, într-o trăsură, în preajma unui bărbat care-i vorbea în doi peri, despre lucruri de neînţeles, pe un drum pustiu, în puterea nopţii, cu ochii legaţi şi gonind cine ştie încotro…

Ceasul care trecu se dovedi pentru Cerise poate şi mai înspăimântător, poate şi mai dureros decât cel anterior.

În mintea ei se iveau, mereu, toate cele spuse de Colar cu privire la Baccarat şi ea se lupta într-una, refuzând să admită cumplitul lor înţeles; îşi aducea însă mereu aminte că sora ei se străduise, în mai multe rânduri, să o despartă de Léon Rolland şi de viaţa ei cinstită şi săracă, încercând să-i dezvăluie frumuseţile desfrâului.

Şi, în lumina acestui gând, cuvintele lui Colar căpătau semnificaţia unui tragic adevăr.

Cerise îşi iubea sora; regreta greşelile ei, dar nu îndrăznea s-o judece; îi era devotată şi crezuse tot timpul în afecţiunea ei de nezdruncinat.

Oricine îşi poate da seama, deci, cât de mare era durerea care o chinuia la gândul că fusese minţită, că sora ei încercase s-o smulgă de lângă logodnic pentru a o arunca în braţele acelui bătrân dezgustător, de unde scăpase graţie intervenţiei neaşteptate a lui sir Williams.

Toate aceste gânduri, întretăiate de amintirea întâmplărilor dramatice şi bizare pe care le trăise, sfârşiseră prin a o arunca pe Cerise într-o ciudată şi dureroasă toropeală din care nu o smulse decât vocea lui Colar.

Trăsura se oprise.

— Treziţi-vă, domnişoară, îi spuse răpitorul.

Colar îşi imaginase că Cerise căzuse într-un somn greu.

— Nu dorm.

— Am ajuns… ridicaţi-vă… luaţi mâna mea, continuă Colar, care ieşi primul din trăsură şi luă fata în braţele sale pentru a o coborî.

— Da, da, gândi Colar, slavă Domnului, n-am lucrat rău de loc. Păsărica se va afla în colivie încă înainte de ivirea zorilor.

Trăsura oprise într-o vâlcea destul de adâncă, pustie, în care începeau să se desluşească primele mijiri ale zorilor.

Nici o lumina nu trăda prezenţa prin împrejurimi a vreunei case.

Cu toate acestea, trăsura oprise în dreptul unui zid înalt în mijlocul căruia se vedea o poartă.

S-ar fi spus că e vorba de zidul împrejmuitor al unei mari proprietăţi.

— Brr!… se înfioră Colar, e rece ploaia asta; în curând, domnişoară, vă veţi încălzi la un foc bun.

— Nu mi-e frig, răspunse Cerise cu nepăsarea celor ce trăiesc închişi în ei înşişi.

— Veniţi, continuă Colar, care bătu în uşă şi aceasta se deschise numaidecât.

Colar trecu pragul ţinând-o pe Cerise de mână şi se pomeni într-o imensă grădină la al cărei capăt opus se ghicea, mai mult decât se zărea, un pavilion ale cărui ziduri albe erau ascunse de copaci bătrâni.

— Pe onoarea mea! îşi spuse locotenentul baronetului, numai căpitanul meu e în stare să dibuie asemenea locuri pustii. Te-ai crede aici la o sută de leghe de lumea civilizată.

Cerise rămăsese cu ochii legaţi; judecând însă după aerul rece şi ploios care-i biciuia obrajii şi după faptul că păşea pe un pământ moale, îşi dădu seama că se află la ţară.

Ţinând-o tot timpul de mână, Colar o conduse câtva timp spunându-i:

— Nu vă fie teamă, domnişoară, puteţi păşi liniştită.

În acelaşi timp, Cerise auzi apropiindu-se, încetul cu încetul, zgomotul unor paşi; era zgomotul pe care-l fac, lovindu-se mereu unul de celălalt, saboţii, încălţăminte folosită de ţărani şi, în timpul iernii, de toţi cei ce locuiesc la ţară.

Pe măsură ce zgomotul saboţilor se apropia, Colar părea să se îndrepte către el, conducând-o mereu pe Cerise până în clipa în care se întâlniră şi atunci fata auzi acest schimb de cuvinte:

— Asta-i păsărica, spuse Colar.

— Bine, – îi răspunse o voce aspră şi ascuţită, care nu părea totuşi să aparţină unui bărbat – colivia e bună şi o să veghem asupra ei.

Colar lăsă liberă mâna fetei, şi-i spuse:

— Adio, don’şoară; acuma poţi să-ţi dezlegi ochii.

Cerise îşi smulse repede fularul şi, de îndată ce avu privirile libere, se uită plină de curiozitate în jurul ei.

Primele lumini de dimineaţă îi îngăduiră să-şi dea seama că se găseşte în mijlocul unei mari grădini, împrejmuită de ziduri înalte care, la rândul lor, erau înconjurate de un dublu gard alcătuit din plopi ce ascundeau totul privirilor venite din afară.

În faţa ei se găsea o căsuţă cu două etaje, înconjurată de arbori bătrâni care, primăvara, o adăposteau sub coroanele lor verzi. Deasupra zidurilor şi oriunde ar fi alunecat privirile, ele întâlneau un deal, ceea ce lăsa să se presupună că atât casa, cât şi grădina, se aflau situate în fundul unei mici văi.

În rest, nicăieri, nici urmă de locuinţă şi Cerise ar fi putut crede că se află la sute de kilometri depărtare de Paris, în singurătatea unui ţinut izolat.

După aceste prime constatări, tânăra îndrăzni să privească făptura ciudată în grija căreia o lăsase Colar, care

alerga spre poarta rămasă întredeschisă.

Era un bărbat? Era o femeie? Aceasta fu prima întrebare pe care şi-o adresă Cerise văzând un soi de bătrân fără barbă şi aproape chel, al cărui obraz îngălbenit ca pergamentul era străbătut de riduri şi de oribile cicatrice.

Îmbrăcămintea acestei ciudate făpturi nu era nici bărbătească, nici femeiască; purta pe cap un soi de tulpan îngălbenit, înnodat la ceafă, aşa cum purtau femeile din Arles şi cele din Genova; un fel de haină din muşama, foarte lungă, o învăluia în întregime, neîngăduind să se vadă dacă pe dedesubt purta fustă sau pantalon; în sfârşit, era încălţată cu o pereche de saboţi înăuntrul cărora câteva paie putrezite ţineau loc de ciorapi.

Această făptură părea să aibă vreo şaizeci de ani, era de talie mijlocie şi îngrozitor de grasă; chipul său, oribil la vedere, avea o expresie deosebită de răutate batjocoritoare. Rânjetul gurii încremenise într-un soi de zâmbet crud, în care putea fi desluşită îndobitocirea pricinuită de beţie, iar ochii mici, adânciţi în fundul capului, de un verde pisicesc, erau înconjuraţi de cearcăne roşietice care dădeau privirilor expresia unui animal sălbatic.

Văzând această cumplită arătare, Cerise se dădu instinctiv în lături şi îşi trădă, printr-un strigat, spaima care o stăpânea.

— He, he! frumuşico, – rânji hârca, pentru că era, în adevăr, o femeie – ţi-e frică de mine? Nu-s frumoasă şi albă ca dumneata, e adevărat; dar am fost şi eu, la vremea mea, şi trebuie să ştii că văduva Fipart era cineva cu vreo câţiva anişori în urmă.

Şi se porni să râdă sălbatic, asemenea lătrăturilor unei hiene, încât Cerise, speriată, voi s-o rupă la fugă.

— Stai aşa, frumoaso, – făcu bătrâna prinzând în mâna ei aspră şi noduroasă, de parcă ar fi fost acoperită cu solzi, mâna albă şi gingaşă a fetei – ce, ni s-a făcut dor de Paris?… Fără să luăm o gustărică şi fără să ciocnim un păhărel de

rachiu cu maica Fipart? Hai, frumuşico, vino… Are suflet bun maica Fipart… Ai să vezi…

Şi strângând mâna Cerisei ca într-o menghină, o sili să vină după ea în casă.

Cerise tremura şi simţea că i se taie picioarele.

— Colar! domnule Colar… strigă ea, pradă unei terori cumplite, în clipa în care locotenentul lui sir Williams se apropia de poartă.

Colar însă n-o auzi sau, mai degrabă, se prefăcu şi dispăru închizând poarta în urma lui.

— Vino, frumoaso, – repetă baba târând-o pe Cerise după ea – o să te îngrijesc ca pe un giuvaer scump.

Şi Cerise se lăsă mai degrabă târâtă, cu ochii pe jumătate închişi, atât de mult o înspăimânta urâţenia hidoasă a bătrânei Fipart.

Ajunse astfel în dreptul casei. Baba o conduse în catul de jos, într-un soi de bucătărie unde ardea un foc de vreascuri şi o împinse într-un vechi fotoliu desfundat, aflat în colţul căminului, spunându-i:

— Stai jos şi te încălzeşte, frumuşico, eşti îngheţată şi rochia ţi-e udă bine.

Cerise tremura din toate încheieturile.

— Nu vrei să bei ceva, îngeraş? continuă baba cu glas mieros şi batjocoritor în acelaşi timp. Când ţi-e frig, să ştii de la mine, un păhărel te pune pe picioare.

— Mulţumesc… doamnă… bâigui Cerise fără să ridice privirile, dar nu mi-e sete.

— Am să-ţi dau să îmbuci ceva, se auzi glasul din ce în ce mai mieros, din care străbăteau, totuşi, accente de cruzime.

Cerise refuză printr-un gest.

— Atunci, mititico, dacă nu-ţi este nici sete şi nici foame, vino cel puţin să-ţi arăt casa, casa în care o să stai.

— Casa! tresări Cerise, am să stau aici?

— Se înţelege, porumbiţo.

— Dar nu vreau! strigă disperată biata copilă, eu vreau să mă întorc la Paris.

— E! rânji baba, Parisul e departe, drăguţico, şi ai să-ţi pierzi picioruşele pe drum.

— Nu, nu, o să am destulă putere să mă întorc; şi când voi obosi, voi sta să mă odihnesc.

— Biata copilă, suspină baba Fipart, cu prefăcută compasiune şi fata se lăsă înşelată.

— O, da, continuă Cerise, o să am destulă putere să merg. Vreau să ajung din nou alături de Léon.

— Léon? Te pomeneşti c-o fi iubitul tău?

— Nu-l cunoaşteţi? întrebă Cerise mirată.

— Eu?… Nu l-am cunoscut niciodată, e vreun bogătan fercheş?

Cerise roşi de indignare.

— Drept cine mă luaţi?

— Păi de! răspunse cu naivitate baba, te iau drept o fetişcană plină de mofturi…

— Doamnă, se indignă din nou Cerise.

O cumplită bănuială îşi făcea însă loc în mintea ei:

— Dacă nu-l cunoaşteţi, înseamnă că nu ştiţi nimic.

— Eu? Ce vrei să ştiu eu?

— Cum? Nu v-a spus Colar că mă aduce aici pentru că Léon, logodnicul şi în curând soţul meu, se află într-o mare primejdie?

Maica Fipart izbucni în râs.

— Nu zău, ţi-a spus Colar aşa ceva?

— Desigur, doamnă.

— Şi l-ai crezut?

— Să nu fie adevărat? şopti Cerise înspăimântată.

Baba continua să râdă.

— Colar ăsta e un şugubăţ dat naibii… Oho! Dat naibii rău de tot, pe legea mea.

— Doamnă! Doamnă, o imploră Cerise, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să-mi spuneţi tot ce ştiţi, de ce m-au adus aici? Ce vor să facă cu mine?

— Bine, mititico, am să-ţi spun, răspunse bătrâna cu acea dulce prefăcătorie care-i îngheţa fetei sângele în vine.

I-ai căzut cu tronc unui domn foarte bine şi foarte bogat şi care… mă-nţelegi?

— A! strigă Cerise, nu este adevărat, doamnă, nu este adevărat… sau, mai degrabă aveţi dreptate, da… Un babalâc, un monstru, dar a venit cineva în ajutorul meu, m-a salvat un tânăr şi el m-a încredinţat lui Colar…

— Ei bine, rânji maica Fipart ca o fiară sălbatică, tânărul l-a tras pe sfoară pe babalâc, asta-i tot. Domnul despre care-ţi vorbesc eu este acela care te-a încredinţat lui Colar şi aici eşti la el acasă.

Cerise scoase un strigăt înspăimântător şi căzu leşinată.

Capitolul XX.

O vom părăsi, pentru moment, pe Cerise, pentru a ne întoarce la Fernand Rocher, pe care l-am abandonat în clipa în care agenţii comisarilor de poliţie îl scoteau din camera lui Baccarat.

În ultimele douăzeci şi patru de ore se succedaseră atâtea ciudate întâmplări în viaţa acestui tânăr, încât el îşi pusese, la un moment dat, întrebarea dacă nu este cumva victima unui înspăimântător coşmar; după aceea însă, în timp ce trecea printre servitorii lui Baccarat, care se adunaseră miraţi şi atraşi de zgomotele pricinuite de această arestare, fu nevoit să admită că nu visa, că era, dimpotrivă, cât se poate de treaz şi că nimic nu era mai adevărat decât această fulgerătoare succesiune de întâmplări.

Pentru o clipă, stăpânit fiind de ideea nevinovăţiei, îl încercă gândul de a se împotrivi şi de a se lupta cu agenţii; erau însă trei, trei bărbaţi zdraveni şi hotărâţi, şi într-o singură clipă se dovediră stăpâni pe situaţie.

— Domnule, îi spuse atunci comisarul pe un ton sever, totuşi plin de curtoazie, rezistenţa dumneavoastră este absolut inutilă şi ea n-ar face decât să vă agraveze situaţia, complicând-o printr-un act de rebeliune împotriva legii. Credeţi-mă, este mai bine să mă urmaţi de bună voie. Dacă este adevărat că sunteţi nevinovat, şi doresc din tot sufletul

să fie aşa, justiţia, care pe cât de nepărtinitoare, pe atât este şi de clarvăzătoare, nu va întârzia să-l descopere pe vinovat şi să vă redea libertatea.

Ca toţi oamenii nervoşi şi surescitaţi, care cad repede pradă unei stări de apatie atunci când puterile încep să-i părăsească, Fernand Rocher se lăsă condus la trăsura care aştepta în faţa clădirii şi urcă, fără să mai încerce să opună vreo rezistenţă.

Comisarul luă loc alături de el; doi dintre agenţi se aşezară pe bancheta din spate, iar cel de-al treilea se urcă pe capră, alături de vizitiu.

— La arest! porunci comisarul.

De obicei, când este vorba despre un hoţ obişnuit, magistratul, căruia i se spune comisar de poliţie, nu se deranjează el însuşi, ci efectuează arestarea printr-unul dintre agenţii săi; în cazul de faţă însă era vorba de un furt considerabil, de un caz excepţional, atât de grav încât se luase hotărârea de a se proceda contrar normelor obişnuite, iar comisarul de poliţie se decisese să-şi escorteze el însuşi prizonierul până la prefectură, unde avea să fie supus unui prim interogatoriu în faţa unui judecător de instrucţie.

Timp de câteva minute, Fernand rămase fără puteri, fără glas, fără văz, ca şi când s-ar fi prăbuşit ceva în fiinţa lui; pentru un bărbat de onoare, care se bucurase până în clipa aceea de respectul tuturor, o acuzaţie de furt era, poate, mai cumplită decât imaginea unui eşafod gata pregătit pentru execuţie; nefericitul tânăr se porni să recapituleze, îngrozit, păţaniile prin care trecuse. Era, în primul rând, cumplita scrisoare din partea Herminei, aceea care-i fusese logodnică până în ajun, Hermine, femeia pe care o iubea, scrisoare distantă şi rece, aidoma dispreţului ucigător.

Erau, apoi, cheile de la casa de bani a domnului de Beaupréau, chei pe care, în zăpăceală, alergând în strada Saint-Louise, le luase cu el şi care aveau să fie pentru toţi cea mai copleşitoare dintre dovezi. Era, în sfârşit, noaptea

aceea de beţie, de ameţeală, de nebunie, petrecută în braţele acelei femei care, până în ajun, îi fusese necunoscută şi care-l luase cu ea fără ca el să ştie cum. Şi gândul acesta se dovedi, poate, mai greu, mai înspăimântător şi mai împovărător decât acuzaţia care plana asupra lui; căci el, logodnicul Herminei, aparţinea acum unei femei care se numea Baccarat; fusese arestat în casa ei şi instrucţia avea să dea în vileag şi să aducă acest fapt monstruos la cunoştinţa Herminei, pe care el o iubea cu aceeaşi patimă.

Fernand văzu atunci căscându-se o prăpastie adâncă între domnişoara de Beaupréau şi el – o prăpastie gigantică, peste care n-ar fi putut trece nici dacă şi-ar fi dovedit nevinovăţia.

Şi-atunci, asemenea unui trup fără suflet, asemenea unui om lipsit de raţiune şi care nu-şi mai dă seama de situaţia în care se află, nu-i mai trecu prin minte să se apere sau să încerce să scape de gardieni şi, ca un resemnat, purtat către locul supliciului şi care vede deschizându-se în calea sa hăul de nemăsurat al veşniciei, se lăsă condus la prefectura poliţiei, traversă clătinându-se şi cu ochii plecaţi, boltele întunecate ale palatului de justiţie, ascultă, dar fără să audă, procesul verbal al arestării sale şi nu-şi regăsi prezenţa de spirit decât în clipa în care uşa carcerei, destinată prizonierilor puşi la secret, se închise în urma lui.

Spaima de închisoare este atât de mare pentru un om care a trăit tot timpul în lumina legilor, respirând aerul pur al libertăţii, încât ajunge să înfrângă până şi cele mai profunde apatii.

Gândindu-se la Hermine cea pe care o înşelase, la Hermine cea care-l dispreţuia, Fernand dăduse uitării, pentru moment, acuzaţia de furt care plana asupra lui; când se regăsi însă singur, singur şi închis în celula destinată criminalilor, dorinţa de libertate şi de reabilitare se dovedi din nou mai puternică şi îl readuse la normal.

Încercă, atunci, să-şi aducă aminte de tot ceea ce se petrecuse atâta timp cât cheile casei de bani se aflaseră în stăpânirea sa şi încercă să străpungă acest îngrozitor mister, analizând toate împrejurările şi răcind nenumărate presupuneri.

După aceea, asemeni unui avocat care cântăreşte în sine toate şansele procesului, se transformă într-un judecător de instrucţie dintre cei mai severi şi calculă toate învinuirile ce-i puteau fi aduse.

Era foarte adevărat că avusese asupra lui cheile casei de bani: le luase cu el părăsind în mare grabă slujba; ieşise cu capul descoperit, alergând ca un nebun şi, în loc să se întoarcă şi să restituie aceste chei, el le păstrase şi le avea încă asupra lui în momentul în care fusese arestat şi percheziţionat. În sfârşit, fusese descoperit, după aproape douăzeci şi patru de ore, în tovărăşia uneia dintre acele femei care şi-au făcut o meserie ruinând tinerii de familie bună şi avea să fie evident pentru oricine că o dragoste vinovată, o poftă oarbă de a satisface capriciile costisitoare ale unei cocote puteau să-l fi împins către furt.

Gândind la toate acestea, Fernand simţea că i se ridică părul măciucă şi că o sudoare rece îi umezeşte fruntea.

Cum ar fi putut să facă lumină în misterul acesta de nepătruns?

La urma urmelor, dacă furtul fusese înfăptuit, cine ar fi putut să fie autorul? Pe cine să bănuiască, pe cine să acuze?

— Simt că înnebunesc! îşi spuse tânărul şi, pentru a putea evita puşcăria, nu-mi rămâne decât să mor… Doamne, Dumnezeule, oare ce crimă am săvârşit de mă pedepseşti în felul acesta?

Şi Fernand, asemenea unui copil care, aflat în primejdie, îşi cheamă mama într-ajutor, Fernand aruncă în jurul lui priviri deznădăjduite, căutând un protector.

Fernand era orfan; tutorele său murise. Un singur om ar fi putut să-l ia sub aripa lui ocrotitoare şi să încerce a-i dovedi nevinovăţia şi acela era domnul de Beaupréau. Acesta însă, mai mult decât oricine altcineva, trebuia să-l creadă vinovat şi să devină cel mai înverşunat dintre acuzatorii săi!

În clipa în care era stăpânit de toate aceste gânduri, fu chemat pentru a fi condus în faţa judecătorului de instrucţie, teribilul magistrat al cărui nume face să tresară până şi pe cei mai îndrăzneţi şi ale cărui întrebări insidioase şi grăbite, ale cărui şiretlicuri răbdătoare şi abile triumfau

în faţa celor mai hotărâţi să tacă dintre acuzaţi, silindu-i să abandoneze lupta.

Fernand îl urmă pe jandarmul însărcinat să-l conducă, de-a lungul unui coridor întunecos, urcă împreună cu el o scară în spirală care ducea la unul din etajele superioare ale palatului de justiţie şi pătrunse în cabinetul judecătorului de instrucţie.

Magistratul era un bărbat între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, cu chipul sever şi rece, cu părul uşor rărit şi care purta la butonieră rozeta de ofiţer al Legiunii de Onoare.

În clipa în care intră Fernand, el se afla în picioare, sprijinit de cămin şi cu mâinile la spate.

Biroul judecătorului de instrucţie nu avea câtuşi de puţin înfăţişarea lugubră pe care ar fi părut c-o vesteşte o asemenea funcţie: era o încăpere mare, tapetată în verde, mobilată cu o imensă masă de lucru, cu fotolii din mahon îmbrăcate în piele verde şi cu o măsuţă în faţa căreia se afla un omuleţ gras, cu ochelari, cu pana pe după ureche, cu mânecuţe de lustrin negru care-i ajungeau până la coate, îmbrăcat cu o redingotă jerpelită.

Această încăpere aducea cu un birou ministerial asemănător celui în care Fernand lucrase până în ajun şi te-ai fi putut crede destul de departe de bolţile şi de coridoarele întunecoase ale palatului de justiţie pe care prizonierul tocmai le străbătuse.

Magistratul era îmbrăcat în haine civile, iar acestea aveau darul să sperie mult mai puţin decât înfricoşătoarea togă judecătoreasca şi, în ciuda severităţii care se putea citi pe chipul său lung şi palid, lui Fernand el îi inspiră de îndată acea respectuoasă încredere pe care o ai întotdeauna pentru un bărbat care pare să fi părăsit pasiunile personale pentru a deveni întruchiparea legii.

Judecătorul îl expedie pe jandarm, acesta ieşi în anticameră. Chipul palid şi răvăşit, dar sincer şi cinstit al lui Fernand, tinereţea sa, poziţia pe care o ocupase constituiau

pentru magistrat tot atâtea garanţii de cuminţenie din partea prizonierului său şi, cu un gest plin de bunăvoinţă, îi indica un scaun. Inima tânărului bătea cu înverşunare, fruntea îi era umedă şi cu toate acestea se simţi din nou ceva mai sigur şi văzu că omul care avea să-l interogheze nu era atât un judecător întărâtat cât un om care ar fi vrut, poate, să creadă în nevinovăţia lui.

— Luaţi loc, domnule, îi spuse magistratul cu o voce calmă în care se simţea o anumită compasiune pentru tânărul care fusese până atunci un bărbat onorabil şi care ajunsese acum în boxa criminalilor.

Fernand îl ascultă şi păru să aştepte ca judecătorul să-i vorbească din nou.

Acesta se dezlipi de cămin şi veni să se aşeze în faţa biroului său, în timp ce omuleţul gras, care nu era altul decât grefierul, se pregătea să consemneze în scris fiecare cuvânt din cele pe care acuzatul avea să le rostească.

— Vă numiţi Fernand Rocher, reluă judecătorul de instrucţie consultând un dosar; v-aţi născut la Paris în 182…?

— Da, domnule, răspunse Fernand liniştit.

— Iată, continuă magistratul, faptele care vi se impută şi care fac ca situaţia dumneavoastră să fie extrem de gravă: ieri, la orele zece dimineaţa, fiind nevoit să lipsească, şeful dumneavoastră v-a instalat în biroul său şi v-a încredinţat cheile casei sale de bani. Această casă, verificată în ajun de către casierul general al ministerului, cuprindea suma de trei mii de franci în aur şi mărunţiş şi o altă sumă de treizeci de mii de franci în bilete de bancă.

— Lucrul acesta nu-l ştiam, domnule, spuse Fernand şi n-am deschis casa.

— Şi totuşi cheile au fost în posesia dumneavoastră, au fost găsite asupra dumneavoastră în momentul în care aţi fost percheziţionat.

— Este foarte adevărat, domnule.

— Aţi rămas după plecarea şefului dumneavoastră de birou?

— Da.

— Un bărbat pe care ne-a fost cu neputinţă să-l găsim s-a prezentat puţin după aceea şi un uşier l-a adus în faţa dumneavoastră. Cine este bărbatul acesta?

— Cred că este un comisionar.

— Îl cunoaşteţi?

— Îl vedeam pentru întâia oară.

Judecătorul îl privi pe Fernand cu severitate.

— Fiţi foarte atent şi nu încercaţi să induceţi în eroare justiţia. Omul acesta nu vă era complice?

— Domnule, – răspunse Fernand cu emoţie, dar cu un glas în care se desluşeau profunde accente de sinceritate – vă jur că nu pot să am nici un complice, pentru că sunt nevinovat şi pentru că n-am săvârşit crima de care sunt acuzat.

— Şi totuşi cine era omul acela? Ce treabă a avut cu dumneavoastră?

— Mi-a adus o scrisoare.

— Din partea cui venea această scrisoare?

Fernand tresări şi lăsă ochii în jos.

— Domnule… chiar de ar fi să puneţi la îndoială nevinovăţia mea, eu nu-mi pot îngădui să compromit numele onorabil al unei femei.

— Mă aşteptam la un asemenea răspuns, – se auzi replica judecătorului – şi văd că acesta este unul din mijloacele dumneavoastră de apărare, dar asupra acestui punct am fost edificaţi prin declaraţia şefului dumneavoastră de birou. Urma să vă căsătoriţi cu domnişoara de Beaupréau.

— Domnule… domnule… îl imploră Fernand.

— Dar, reluă judecătorul, dumneavoastră aveaţi o amantă…

— O amantă! strigă Fernand intrigat.

— Această amantă, căreia în cercurile mondene i se spune Baccarat, este una din femeile ale cărei graţii se cumpără numai cu aur; se poate, deci, presupune că pentru a putea satisface asemenea costisitoare pretenţii…

— Domnule, – îl întrerupse cu aprindere acuzatul, eu nici nu cunoşteam această femeie.

— Cu toate acestea aţi fost arestat în casa ei, nu?

— Este adevărat… dar nici măcar în clipa de faţă nu ştiu prin ce împrejurare am ajuns acolo.

— Domnule, – îi spuse judecătorul cu blândeţe – gândiţi-vă că mărturisirile au întotdeauna mai multă valoare decât negările încăpăţânate, pe care evidenţa sfârşeşte prin a le spulbera. Vă agravaţi situaţia.

— Domnule, răspunse Fernand cu un accent de sinceritate atât de profund, încât izbuti să zdruncine convingerea judecătorului, toată această poveste este învăluită în cel mai cumplit mister, dar eu vă jur că sunt nevinovat.

— Aş dori să fie aşa, îi răspunse judecătorul emoţionat; dar cum putem interpreta furtul, plecarea dumneavoastră neaşteptată, faptul că aţi dispărut douăzeci şi patru de ore şi, în sfârşit, arestarea dumneavoastră în casa unei femei a cărei risipă este binecunoscută? Cum se împacă toate acestea cu nevinovăţia dumneavoastră?

Fernand ridică ochii spre cer:

— Dumnezeu este mare şi mă judecă în această clipă. Domnule, eu sunt nevinovat.

— Veţi fi însoţit la locuinţa dumneavoastră de către doi agenţi şi de către un ofiţer de poliţie, continuă judecătorul de instrucţie, iar de acolo în strada Moncey, la amanta dumneavoastră. Va avea loc o percheziţie care se va desfăşura sub ochii dumneavoastră, atât în locuinţa ei cât şi la dumneavoastră acasă; dacă portofelul nu se va găsi, aceasta va fi pentru dumneavoastră o circumstanţă atenuantă.

— Să mergem, domnule, să mergem, strigă tânărul, sunt nevinovat.

Judecătorul de instrucţie sună şi la apelul său se prezentă un bărbat îmbrăcat în negru. Era ofiţerul de poliţie.

— Veţi pleca împreună cu dumnealui, se adresă judecătorul lui Fernand, cu blândeţe. Vom fi cât mai discreţi cu putinţă în toată această tristă poveste şi vom căuta să evităm scandalul.

Fernand îl salută pe judecător şi ieşi cu fruntea sus, sigur de nevinovăţia lui.

În anticameră, doi agenţi în haine civile se aşezară la dreapta şi la stânga lui:

— Domnule, îi spuse ofiţerul de poliţie pe un ton politicos, de obicei acuzaţii sunt transportaţi cu o trăsură a închisorii şi de către agenţi în uniformă, dar domnul judecător de instrucţie a ţinut seama de situaţia dumneavoastră anterioară şi vreau să cred că mă veţi însoţi fără a opune rezistenţă.

— V-o jur, domnule, nu sunt omul care să încerce să fugă înainte de a-şi fi putut dovedi victorios nevinovăţia.

Ofiţerul îşi conduse prizonierul la poarta palatului de justiţie unde aştepta o trăsură de serviciu.

Tânărul se urcă şi unul dintre agenţi spuse vizitiului:

— Strada Marais, nr. 2.

Imobilul în care locuia Fernand era plin de locatari neînsemnaţi, în cea mai mare parte funcţionari care nu rămâneau acasă în timpul zilei. Portăreasa era o bătrână destul de slabă la minte şi care nu se îngrijea cine ştie ce de locatari. Sosirea lui Fernand în tovărăşia a doi necunoscuţi, a căror îmbrăcăminte nu îngăduia în suficientă măsură să li se identifice profesia, nu produse, deci, nici un fel de senzaţie în imobil şi tânărul izbuti să ajungă la etajul al cincilea fără să atragă atenţia nimănui.

Modestul apartament pe care-l ocupa era alcătuit din două încăperi, un salon şi un dormitor, cu mobilă din lemn

de nuc, şi inspecţia era dintre cele mai uşoare.

Agenţii începură o minuţioasă percheziţie, scormoniră scrinul, comoda, unicul dulap în perete, cercetară patul, fotoliile şi nu găsiră nimic. Fernand era liniştit şi când totul luă sfârşit, el zâmbi ofiţerului de poliţie:

— După cum vedeţi, domnule, portofelul pe care-l căutaţi nu se află aici.

— Să mergem în strada Moncey, spuse ofiţerul. Dar nu vă ascund că dacă cercetările noastre nu vor da nici acolo, aşa cum s-a întâmplat aici, nici un rezultat, aceasta nu vă va uşura prea mult situaţia; noi am neglijat să emitem un mandat de aducere împotriva lui Baccarat, pe care ar fi trebuit s-o arestăm o dată cu dumneavoastră şi se poate foarte bine ca ea să fi avut grijă, de astăzi dimineaţă şi până acum, ca portofelul să dispară.

Fernand negă din cap:

— Portofelul nu s-a aflat niciodată în posesia ei.

Acuzatul fu urcat din nou în trăsură şi condus în strada Moncey.

Baccarat tocmai părăsise casa împreună cu Fanny şi în clipa aceea falsul medic o interna în casa de sănătate de unde ar fi trebuit să nu mai iasă.

Personalul de serviciu al lui Baccarat era alcătuit dintr-un vizitiu, o bucătăreasă, o cameristă, un valet şi un grădinar. De casă se ocupa mama ei, personaj neînsemnat şi care n-are ce căuta în povestirea noastră. În clipa în care ofiţerul se prezentă, mama lipsea de o oră; plecase la piaţă împreună cu bucătăreasa, fără să aibă habar de cele ce se petrecuseră în camera fiicei sale.

Vizitiul îşi conducea stăpâna la casa de nebuni, iar Fanny o însoţea.

Nu se găseau, deci, în casă decât grădinarul şi valetul. Văzându-i pe aceşti bărbaţi care vorbeau în numele legii, grădinarul, un prostănac pe care Williams socotise că n-are rost să-l cumpere, se sperie groaznic şi protestă, susţinând sus şi tare nevinovăţia stăpânei sale; valetul însă, un tânăr

isteţ, care-şi cunoştea bine lecţia, îl conduse pe ofiţer de-a dreptul în dormitorul lui Baccarat, care rămăsese în starea de dezordine în care se găsea în clipa plecării sale.

— Să începem de aici, spuse unul dintre agenţi care începu să scotocească mobilele ale căror chei se găseau în broaştele lor.

Frumoasele dulapuri sculptate de Boule, garderoburile, dulapurile în perete, cabinetele de toaletă, fură cercetate rând pe rând şi cu grijă.

— Aha! exclamă dintr-o dată unul dintre agenţi, iată un palton bărbătesc.

— Este al meu, declară Fernand în clipa în care agentul îl zărea, aruncat neglijent pe un fotoliu.

Agentul îl ridică şi spuse:

— E greu… şi simt că în buzunarul interior este ceva voluminos.

— Nu cred, – răspunse liniştit Fernand – sau poate că este o cheie.

Mâna poliţistului dispăru în adâncurile buzunarului şi când ieşi din nou la iveală ţinea un portofel greu, din piele verde.

Văzându-l, Fernand păli şi scoase un strigăt. Agentul întinse ofiţerului de poliţie portofelul, acesta îl deschise şi în aceeaşi clipă un teanc de bancnote se risipiră pe covorul încăperii.

— Asta-i bună, presupun că acuzatul nu va continua mult timp să nege…

Fernand nu răspunse nimic; leşinase.

Geniul infernal al lui sir Williams triumfase şi nevinovăţia victimei sale ajunsese cu neputinţă de dovedit.

Capitolul XXI.

În timp ce mintea diabolică a lui Williams învăluia unul câte unul toate personajele acestei povestiri, personaje care ar fi putut să-i răstoarne proiectele şi să-l împiedice să-şi atingă scopul, în timp ce Fernand, acuzat de furt, era arestat şi aruncat în puşcărie, Baccarat sechestrată ca

nebună, Cerise lăsată în grija acelei hidoase făpturi căreia i se spunea maica Fipart, şi când, în sfârşit, toţi cei care ar fi putut să-l pună pe Armand de Kergaz pe urmele Thérèsei şi ale fiicei sale se vedeau dintr-o dată despărţiţi în chip misterios unii de ceilalţi, el, Armand, plin de curaj, continua să caute pe acela sau pe aceea care trebuia să intre în stăpânirea imensei averi a răposatului baron Kermor de Kermarouet al cărui executor era.

Ajutat de bătrânul şi de credinciosul său Bastien, slujit de către o poliţie secretă bine plătită, Armand nu izbutise, totuşi, să ajungă la nici un rezultat în momentul în care l-am întâlnit la Belleville, urmărind pe cei doi acoliţi ai lui Colar, intervenind la timp în favoarea lui Léon Rolland şi, după cordiala invitaţie a lucrătorului, oferind braţul său domnişoarei Jeanne de Balder şi conducând-o în strada Meslay.

Oamenii se simt adesea atraşi unii către alţii într-un mod aproape misterios şi faptul acesta va rămâne neexplicat de către mintea omenească.

Intrând în restaurantul în care Léon Rolland sosise împreună cu mama lui, cu Cerise şi cu Jeanne de Balder, domnul de Kergaz aruncase asupra celor două fete privirea distrată şi binevoitoare pe care un om foarte preocupat abia izbuteşte s-o acorde frumuseţii şi tinereţii; dintr-o dată însă, supunându-se unei ciudate atracţii, el începu să privească ceva mai insistent chipul palid şi nobil al orfanei, pe care dureri de dată recentă îşi lăsaseră amprenta; tresărise văzând-o îmbrăcată în negru, dovadă că era încă în doliu şi această tânără, cu mâini fine şi cu ţinută nobilă, a cărei făptură întreagă purta pecetea unei distincţii puţin obişnuite, i se păruse cu totul nepotrivită în acest loc şi în tovărăşia acestui lucrător însoţit de două femei, dintre care una avea înfăţişarea şi aerul unei ţărănci, iar cealaltă frumuseţea veselă şi apucăturile gingaşe şi cochete ale tinerelor parizience.

În ochii săi, Cerise era întruchiparea tinerei parizience dintr-o bucată, crescută în aer liber; Jeanne arăta ca o floare plăpândă şi fină, înfloritä în atmosfera caldă a unei sere.

Cerise era frumoasă şi veselă ca fericirea însăşi; Jeanne era frumoasă şi tristă aşa cum sunt cele mai nobile dintre dureri.

Se putea ghici, de la prima vedere, că numai nenorocirea izbutise să o apropie pe domnişoara de Balder de tânăra florăreasă şi să stabilească între ele o anume prietenie.

Armand înţelesese, intuise toate acestea; şi, irezistibil atras de Jeanne, acceptă invitaţia lui Léon Rolland. Tânăra crezu că vede în domnul de Kergaz, în ciuda costumului pe care-l purta, al unui lucrător, mai mult decât un om simplu şi, când acesta îi oferi braţul său, ea îi acceptă fără ezitare.

Părăsind restaurantul Podgoriile din Bourgogne şi trecând, fără să-şi dea seama, prin faţa casei unde Colar şi complicii săi stăteau la pândă, Armand oferi braţul său domnişoarei de Balder, în timp ce Léon Rolland îl oferea pe al său mamei sale, în preajma căreia păşea Cerise.

Ajunseră, astfel, în cartierul Templului şi acolo Léon Rolland se opri la Cerise acasă.

— Măicuţă dragă, – se adresă florăreasa bătrânei – n-ai vrea să urci puţin?

— Se înţelege că da! răspunse grăbit Léon.

— Draga mea Cerise, – spuse Jeanne – e târziu, nu mă simt bine, îngăduie-mi să te părăsesc.

Léon întinse mâna domnului de Kergaz, pe care continua să-l ia drept un lucrător.

— Adio, camarade; sau, mai degrabă, la revedere, căci ne vom mai întâlni, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Armand.

— Mă numesc Léon Rolland, locuiesc în strada Bourbon-Villeneuve şi lucrez în strada Chapon, la domnul Gros, ebenist.

— Foarte bine, am să-mi aduc aminte. Eu, spuse Armand, locuiesc în strada Culture-Sainte-Catherine, la domnul conte de Kergaz. Dacă ai vreodată nevoie de mine, vino să mă vezi şi cere să vorbeşti cu domnul Bastien.

— Am să vin, răspunse Léon, care-şi închipui că pe Armand îl cheamă Bastien şi că era, probabil, omul de încredere al nobilului pe care îl numise.

Tinerele se îmbrăţişară în timp ce ebenistul strângea mâna lui Armand; se despărţiră la poarta imobilului în care locuia Cerise.

— Unde trebuie să vă însoţesc, domnişoară? o întrebă Armand pe Jeanne, respectuos şi uşor emoţionat.

— În strada Meslay.

Porniră din nou şi străbătură bulevardul cu paşi rari.

S-ar fi spus că cei doi tineri, care cu un ceas în urmă nici nu se cunoşteau şi care abia apucaseră să schimbe câteva cuvinte, priveau de pe acum cu teamă clipa despărţirii lor.

— O cunoaşteţi bine pe domnişoara Cerise? întrebă Armand cu o uşoară editare în glas, ca şi când s-ar fi temut să nu fie indiscret.

— Ne-am legat una de cealaltă în casa în care locuia în timpul vieţii tatălui său, casă în care locuiam şi eu cu mama mea, răspunse Jeanne suspinând.

— Cu toate acestea, remarcă Armand, mi se pare că… vă cer iertare, domnişoară… mi se pare că familia dumneavoastră…

— Este adevărat, domnule, dar Cerise are o inimă de aur, este un om bun şi plin de farmec şi apoi, sunt împrejurări, nenorociri care-i apropie pe oameni.

Jeanne suspină atât de adânc, încât domnul de Kergaz sfârşi prin a înţelege situaţia grea în care se găsea fata.

— Sunteţi cumva orfană? întrebă el pe un ton atât de cald şi de respectuos, încât Jeanne tresări cu putere.

— Vai, da! Mama mea a murit cu câteva luni în urmă…

— Şi domnul, tatăl dumneavoastră?

— A murit şi el, ucis pe câmpul de luptă, răspunse fata cu glasul gâtuit de emoţie.

— Scumpă domnişoară! şopti Armand.

Urmară câteva clipe de tăcere; s-ar fi spus că cei doi tineri, absorbiţi de aceleaşi gânduri, se reculegeau în ei înşişi.

Sosiră în strada Meslay, acasă la Jeanne.

— Adio, domnule, îi spuse ea în faţa porţii, întinzându-i mâna, vă mulţumesc mult. Şi, în primul rând, vă mulţumesc pentru serviciul pe care ni l-aţi făcut.

Armand luă mâna tinerei şi o duse plin de respect la buzele sale.

O salută apoi în tăcere ca şi când n-ar fi îndrăznit să adauge nici un singur cuvânt.

Şi domnul conte de Kergaz se îndepărtă, o porni pe strada Templului, traversă piaţa cu acelaşi nume şi ajunse, parcurgând cartierul Marais, în strada Culture-Sainte-Catherine, la el acasă, preocupat şi gânditor.

— Foarte ciudat, îşi spuse el în aceeaşi seară, în timp ce se pregătea de culcare. Sunt încă tânăr? Să mai fie, oare, în fundul sufletului meu o coardă care abia aşteaptă să vibreze?

A doua zi, după o noapte agitată şi aproape fără somn, domnul de Kergaz îl cheamă pe Bastien la căpătâiul patului său.

— Bunul meu prieten, – îi spuse el – îţi vei îmbrăca redingota albastră, aceea care te face să semeni atât de mult cu un ofiţer în rezervă, şi te vei duce în strada Meslay, la numărul 11, să vezi dacă nu este ceva de închiriat.

— Foarte bine, răspunse Bastien, care executa cu străşnicie ordinele lui Armand fără să le discute.

— Dacă nu e nimic liber, vei strecura 10 ludovici în mâna portarului şi-i vei cere să aibă el grijă ca unul din locatari să se mute în 24 de ore; se poate găsi întotdeauna un om dispus s-o şteargă dacă i se plăteşte chiria.

— Da, răspunse Bastien.

— O dată găsită această locuinţă, vei transporta acolo câteva mobile şi te vei instala sub numele tău, Bastien – ofiţer în rezervă.

— Foarte bine! Şi după aceea?

— În această casă, locuieşte o fată pe care o cheamă Jeanne şi care mă interesează. Vei lua în primul rând informaţii asupra ei. Şi, în cazul în care, lucru de care eu sunt convins, este o tânără de familie bună, aflată în nenorocire, dar cinstită, vei face în aşa fel încât să te împrieteneşti cu ea. Vârsta ţi-o îngăduie. Du-te şi, oricare ar fi rezultatul, vino cât se poate de repede să-mi spui ce-ai făcut.

După ce-i dădu aceste instrucţiuni lui Bastien, Armand se ridică, deschise o carte mare, un fel de voluminos registru acoperit cu litere ciudate, hieroglifice şi scrise aceste două nume:

Léon Rolland, str. Bourbon-Villeneuve. Cerise, cartierul Templului.

Apoi, pe verso-ul paginii, adăugă această notă:

Să se afle în ce scop saltimbancul numit Nicolo şi bărbatul căruia i se spune lăcătuşul i-au căutat pricină lui Léon Rolland.

Îndată după aceea, domnul de Kergaz voi să ia loc în faţa biroului său şi să-şi deschidă corespondenţa; căzu însă prada unei ciudate reverii, se lăsă pe spatele fotoliului şi se pomeni visând la Jeanne, palida şi trista făptură pe care abia apucase s-o cunoască.

Trecură două ceasuri şi el continua să viseze, când se ivi Bastien.

— Ei? îl întrebă contele nerăbdător.

— Întâmplarea face câteodată minuni, răspunse Bastion. Tânăra de care vă interesaţi locuieşte în partea din faţă a imobilului, la etajul al patrulea, şi, pe acelaşi palier, exista un apartament liber în care mă pot muta de îndată. Costă 600 de franci şi am dat un aconto.

— Foarte bine, îi spuse Armand.

— L-am tras de limbă pe portar, continuă Bastion. Tânăra s-a mutat de curând; se numeşte domnişoara Jeanne de Balder şi pare să fie de familie foarte bună.

Locuieşte împreună cu o servitoare bătrână, care pare să-i fie foarte devotată, într-un apartament de 300 de franci chirie şi nimeni nu vine vreodată să le vadă.

De vreo două zile, aşa mi-a spus portarul, lumina rămâne aprinsă până târziu după miezul nopţii, ceea ce-l face pe el să creadă că fata lucrează ceva, aşa cum fac pe ascuns multe fete tinere care nu sunt bogate şi care vor totuşi să salveze aparenţele.

— Asta e tot? întrebă domnul de Kergaz emoţionat.

— Nu, răspunse Bastien, domnişoara de Balder a locuit în strada Chapon şi, înainte de a se muta în strada Meslay, portarul s-a dus acolo să-şi ia informaţii.

El a aflat că domnişoarei de Balder îi murise mama, văduva unui colonel ucis în Africa, că această moarte a lipsit-o pe fată de o bună parte din slabele resurse pe care le avea, şi că acesta a fost faptul care a determinat-o să se mute şi să-şi închirieze o casă mai mică.

Domnişoara Jeanne se bucura de stima şi de respectul tuturor celor ce o cunoşteau şi, de când locuieşte în strada Meslay, adică de numai câteva zile, durerea sa reţinută, atitudinea sa rezervată, plină de distincţie şi de politeţe, precum şi purtarea sa exemplară i-au atras numai simpatii.

Pe măsură ce Bastien povestea, domnul de Kergaz simţea cum inima îi bate de emoţie şi pe chipul său se putea citi o mare bucurie.

Bastien aflase aproape toate amănuntele, pe care noi le cunoaştem, cu privire la modesta existenţă a domnişoarei Balder şi fiecare dintre aceste amănunte sporea emoţia lui Armand. Unul, în chip deosebit, îl mişcă până la lacrimi.

— Se pare, spuse Bastion, că domnişoara de Balder avea un pian.

Portarul l-a văzut în vechea ei locuinţă, dar pianul n-a mai ajuns în strada Meslay. Este în afară de orice îndoială

că fata a fost nevoită să se despartă de el.

— Bastien, – îl întrerupse vesel Armand – un bătrânel ca tine se pricepe la muzică, nu-i aşa?

— Pe legea mea, nu, şi singurul instrument pe care l-am mânuit vreodată a fost puşca.

— Ei, bine! dragul meu Bastien, te înşeli! Eşti muzician şi vei avea un pian.

Bastien rămase uimit.

— Vei alerga la Erard, – continuă domnul de Kergaz – şi-i vei cere un pian de moda veche, ceva în genul acelora de acum şapte sau opt ani.

— Cred că înţeleg, spuse bătrânul soldat, cu lacrimi în ochi. Sunteţi nobil şi bun; dar cum o voi putea face să accepte acest pian? Această domnişoară trebuie să fie foarte mândră. Vă daţi seama, fiică de colonel…

— Nu e vorba de asta, – răspunse Armand – şi ai înţeles lucrurile numai pe jumătate. Pianul pe care-l vei cumpăra va fi al tău. Numai că tu vei face în aşa fel, încât te vei pomeni cu prea multă mobilă şi nu vei mai avea unde să-l pui…

— Bine, bine, – îl întrerupse Bastien – numai că atunci când ai un pian trebuie, cât de cât, să ştii să şi umbli la el…

— Tot n-ai înţeles. Pianul acesta, un pian vechi, este o amintire; el a aparţinut fiicei tale, era unicul tău copil pe care l-ai pierdut. Ştiu, ştiu, este o minciună, n-ai avut niciodată un alt copil decât pe mine, dar Domnul ne va ierta… Şi cine ştie dacă vecina nu se va arăta dispusă să te ajute, să găzduiască în camera ei pianul acesta, până în ziua în care vei izbuti să trimiţi la ţară câteva dintre mobilele care-ţi prisosesc.

— A, da! strigă Bastien, aşa mai merge.

— În primul rând, va fi un mijloc prin care o vei putea cunoaşte cu ajutorul portarului; în al doilea rând, îi vei spune că fiica pe care ai pierdut-o iubea nespus de mult cutare sau cutare sonată şi că ţi-ar face mare plăcere să auzi aceste piese cântate din nou. Înţelegi?

— Da, da, alerg la Erard.

— Du-te, îi spuse contele de Kergaz, care deveni din nou visător şi şopti: o iubesc oare?

Şi, în timp ce Bastien pleca pentru a-i executa ordinele, Armand îşi lăsă capul în palme şi-şi sprijini coatele de masă.

O umbră păru că trece prin faţa ochilor săi, o umbră tristă şi palidă, aceea a Martei, femeia pe care o iubise atât de mult şi pe care în zadar încercase s-o smulgă din puterea infamului Andréa care i-o răpise.

Amintirea Martei avu darul de a evoca în mintea lui Armand de Kergaz imaginea lui Andréa… A lui Andréa – această întruchipare a geniului rău, acest frate denaturat care-şi ucisese mama, omul care-i aruncase cea mai teribilă provocare, ieşind din casa în care zăcea trupul cald încă al contelui Felipone!

Armand îl lăsase pe Andréa să plece şi apoi, a doua zi, după ce se îngrijise de ultimele sale îndatoriri faţă de cel ce fusese contele Felipone, porni să-l caute prin tot Parisul.

Poate că ar fi vrut să încerce să-l aducă din nou pe calea binelui, întinzându-i mâna…

A fost însă în zadar; Andréa dispăruse.

Timp de mai multe luni, aproape un an, cercetările asidue ale domnului de Kergaz pentru a-şi regăsi fratele se dovediseră zadarnice; s-ar fi putut crede că deznădejdea de a se şti deposedat de avere îl făcuse să-şi pună capăt zilelor.

Armand nu admisese însă niciodată o asemenea presupunere. El îşi aducea aminte de privirea aceea plină de ură pe care i-o aruncase Andréa în clipa în care părăsise locuinţa tatălui său; era sfidarea pe care dezmoştenitul o aruncă celui care l-a dezmoştenit şi-şi dădea bine seama că lupta nu se sfârşise şi că un om de teapa vicontelui trăieşte numai pentru a se răzbuna, chiar cu preţul unei vieţi înspăimântător de grele. El se aştepta, deci, să-l vadă ivindu-se ca un diavol înverşunat şi, în acest imens Paris în care el îşi asumase cea mai nobilă dintre misiuni, contele de Kergaz bănuia că adversarul său avea să se arate într-o

bună zi gata de luptă şi gata să-şi îndeplinească jurământul, acela de a preschimba în câmp de bătaie acest nou Babilon, în care binele şi răul se vor afla într-o veşnică încleştare. Oricât de periculos ar fi putut să fie Andréa, Armand îşi aşteptase tot timpul, hotărât, adversarul, primind dinainte această ciudată luptă, adânc încredinţat că fărădelegea va sfârşi întotdeauna prin a fi răpusă. În clipa aceasta însă, când amintirea Martei se suprapusese peste imaginea Jeannei, cinstitul şi curajosul Armand de Kergaz, bărbatul neînfricat şi fără de cusur, se simţi, dintr-o dată, cuprins de teamă.

— Dumnezeule! şopti el, dacă ar fi s-o iubesc pe Jeanne şi dacă s-ar întâmpla ca el să apară… dacă ar afla despre noua mea dragoste, dacă această tânără naivă şi nevinovată, aşa cum este întotdeauna virtutea, s-ar afla într-o seară pe acelaşi drum cu acest diavol cu înfăţişare de înger, cu acest corupător al cărui glas e atât de mieros, cu acest nelegiuit care mi-a ucis mama, care era şi a lui, cu acest ticălos care a sedus femeia pe care eu o iubeam…

Şi gândul acesta, după ce-l făcu pe Armand să se cutremure, stârni în el un adevărat uragan de furie.

Capitolul XXII.

Înainte de a merge mai departe, să ne oprim în strada Meslay şi să pătrundem, pentru o clipă, în locuinţa modestă a domnişoarei de Balder.

O mică anticameră de câţiva metri pătraţi preceda o sufragerie din care Jeanne făcuse un salon; la dreapta o uşă ducea către dormitorul fetei; la stânga, se afla bucătăria şi o încăpere întunecoasă în care Gertrude îşi pusese patul.

Nimic mai modest decât acest mic apartament: tapet ieftin, de 60 de centime sulul, acoperea pereţii; uşile şi ferestrele erau vopsite într-o culoare închisă, iar în locul parchetului se aflau dale de piatră roşie lustruite cu ceară.

Semăna, la drept vorbind, cu locuinţa unui muncitor; Jeanne îi dăduse însă viaţă cu tot ce mai rămăsese din mobilierul său – mobilier foarte frumos şi care fusese

vândut bucată cu bucată, mai ales după moartea colonelului; apartamentul căpătase, în felul acesta, o înfăţişare destul de prosperă, dacă ţinem seama de dimensiunile mici şi de modestia decoraţiunilor sale interioare.

Dis-de-dimineaţă, Gertrude – o femeie care, în ciuda celor cincizeci de ani ai săi, era încă robustă şi-şi păstrase vigoarea ţărănească deşi locuia la Paris din tinereţe – se punea pe treabă, freca, ştergea, curăţa, pregătea modesta gustare de dimineaţă a iubitei sale stăpâne, lua apoi rufele la rând, le cârpea cu cea mai mare grijă şi, o dată aceste treburi terminate, intra în dormitorul Jeannei în vârful picioarelor. Jeanne se trezea târziu: era, poate, singurul obicei pe care-l păstrase din vremurile trecute.

Cu toate acestea, a doua zi după ce tânăra o însoţise pe Cerise la Belleville, zi în care Armand de Kergaz îi oferise braţul conducând-o până acasă, bătrâna Gertrude abia se trezise când o văzu apărând pe Jeanne, gata îmbrăcată şi pieptănată.

— Dar, ce s-a întâmplat, domnişoară, că v-aţi trezit atât de devreme?

— M-am trezit de mult şi m-am şi spălat, draga mea Gertrude.

— Cum! Fără să fie foc în cameră? Este o imprudenţă!

— E! făcu Jeanne zâmbind, nu mi-a fost frig…

— Dar eraţi răcită… şi de ce nu m-aţi chemat… de ce?

— Liniştеşte-te, nu mai sunt răcită şi cum nu este niciodată prea târziu ca să renunţi la un prost obicei, mă voi trezi întotdeauna dimineaţa devreme.

— Dar de ce atât de devreme, domnişoară?

— În primul rând, pentru că vreau să mă obişnuiesc, şi apoi, astăzi vreau să mă duc la Cerise.

Şi Jeanne, sprintenă, se îmbrăcă cu hainele de doliu, care o prindeau atât de bine, şi ieşi.

Erau ceasurile opt.

Din strada Meslay în cartierul Templului, drumul e scurt. În zece minute, Jeanne se afla la cel de-al şaselea etaj, la Cerise. Era cu numai două zile înainte de seara aceea nenorocită când, înşelată de scrisoarea sorei sale, biata copilă avea să cadă în mâinile domnului de Beaupréau. Cerise lucra cântând şi visând la viitoarele ei zile fericite.

— Aţi şi venit! se miră ea văzând-o pe Jeanne.

— Aşa cum ne-am înţeles ieri, draga mea Cerise, cred că ne vom duce astăzi dimineaţa la magazinul de broderie.

— Da, da, sunt gata. Numai că nu vreau să fiţi văzută, scumpă domnişoară; mă veţi aştepta în stradă, la o oarecare depărtare, nu-i aşa?

— Dar nu-mi este ruşine să muncesc, răspunse Jeanne, munca îl înnobilează pe om.

— Aşa o fi, dar eu ştiu ce ştiu, răspunse Cerise cu încăpăţânarea şăgalnică a unui copil răsfăţat.

Cele două tinere ieşiră şi, un ceas mai târziu, Jeanne se întorcea triumfătoare acasă cu un mic sul de canava, spunându-şi:

— Voi putea, în sfârşit, să lucrez şi s-o ajut pe bătrâna Gertrude.

Pe palierul etajului al patrulea, unde locuia, se întâlni cu portarul care tocmai deschidea uşile şi ferestrele apartamentului închiriat de Bastien cu numai câteva minute în urmă.

Portarul o salută cu respect şi-i spuse:

— Veţi avea un vecin, domnişoară.

— Mă rog! răspunse Jeanne indiferentă.

— Un domn în vârstă, decorat, care pare a fi ofiţer în rezervă, continuă vorbăreţul portar.

Jeanne tresări.

— Un ofiţer?

— Da, domnişoară, şi se mută chiar astăzi de dimineaţă, după câte mi-a spus.

Jeanne se retrase în apartamentul său, visătoare, uitând de vecinul despre care i se vorbise.

O cuprinsese, fără voia ei, un alt simţământ.

Jeanne îl văzuse pe Armand, frumos ca un prinţ în straiele sale de muncitor şi al cărui chip nobil şi puţin trist iradia nespus de multă distincţie şi bunătate, ale cărui mâini erau albe şi subţiri ca mâinile unei femei şi în a cărui voce mângâietoare vibrau vagi şi misterioase armonii.

Petrecuse numai câteva minute la braţul său, abia apucase să schimbe cu el câteva cuvinte fără însemnătate şi, cu toate acestea, se întorsese acasă visătoare, nesomnul luase loc alături de ea şi din umbra perdelelor dormitorului său de fecioară i se părea că o priveşte chipul parcă zâmbitor, parcă visător al contelui de Kergaz.

Această primă reverie o absorbi în atât de mare măsură, încât Jeanne nici nu-şi dădu seama când trecuse cea mai mare parte a zilei şi o aduse la realitate zgomotul care venea de pe palier şi din apartamentul vecin, în care noul locatar îşi instala mobila.

Pe vremuri, apartamentul Jeannei făcuse parte din cel pe care-l închiriase Bastien. Era despărţit de acesta printr-o uşă glisantă, care, atunci când se găsea deschisă, unea între ele salonul tinerei cu salonul noului chiriaş.

Fără să vrea, Jeanne auzi cele câteva cuvinte schimbate între Bastien şi portar.

— Domnul are mult prea multă mobilă, spunea portarul, şi nu va putea niciodată să instaleze aici acest pian şi acest dulap.

— Şi totuşi, nu mă pot despărţi de mobilele mele.

— Dacă domnul nu este muzician, ar putea foarte bine să-şi vândă pianul.

— Să-mi vând pianul! strigă Bastien cu o înfrigurare atât de bine jucată, încât izbuti s-o înşele pe domnişoara Balder, pianul sărmanei mele fiice! A! Nu, niciodată… Prefer să-l arunc pe fereastră decât să-l vând.

Jeanne tresări şi se gândi că omul acesta, un bătrân militar, după câte i se spusese, îşi pierduse unicul copil; şi deoarece durerea îi uneşte pe oameni, tânăra căreia îi

murise tatăl simţi o subită simpatie pentru tatăl care-şi pierduse fiica.

— A, nu, continuă Bastien, nu vreau să mă despart nici de acest pian, nici de acest dulap; eu am o casă la ţară, nu departe de Paris, unde voi transporta dulapul. Această casă însă se află şi rămâne închiriată până în luna aprilie şi aş vrea să ştiu dacă dumneavoastră nu mai aveţi altceva de închiriat, fie şi o mansardă.

— Nu, domnule, nu mai avem nimic de închiriat, se auzi răspunsul portarului care, după ce încasase câţiva ludovici, îşi învăţase destul de bine lecţia.

— Poate, – reluă el – poate că s-ar putea găsi un mijloc pentru a ieşi din încurcătură.

— Şi anume?

— Dacă un alt locatar ar primi să vă găzduiască pianul pentru câteva zile.

Bastien scoase o exclamaţie de bucurie la auzul căreia fata tresări.

— Voi suna la uşa domnişoarei de Balder, – spuse portarul – şi o voi întreba dacă binevoieşte să vă găzduiască pianul. După câte mi se pare, dânsa se pricepe puţin la muzică.

Inima Jeannei bătea cu putere.

Puţin după aceea, se auzi soneria şi, Gertrude fiind plecată, tânăra alergă să deschidă.

Un simţământ de jenă lesne de înţeles o împiedica pe Jeanne să spună că auzise totul; îl lăsă, deci, pe portar să-i expună motivul vizitei şi acceptă cu plăcere cererea lui Bastien.

— Căpitanul Bastien, – spuse portarul, în timp ce hamalii instalau pianul în salon – se va prezenta chiar în cursul zilei să vă mulţumească.

Şi se retrase.

Mutarea luase sfârşit; Bastien nu mai avea nimic de făcut în strada Meslay înainte de a fi primit noi ordine şi

instrucţiuni din partea lui Armand; se ridică, îşi luă pălăria, răsuci cheia de două ori şi ieşi.

Jeanne îl auzi coborând scara cu paşi rari.

Bastien, care se ducea în strada Culture-Sainte-Catherine unde se găsea, după câte ştim, casa Kergaz, o porni pe bulevard şi urcă într-o trăsură care tocmai trecea.

În clipa în care se afla la încrucişarea cu strada Pas-de-la-Mule, o şaretă elegantă, trasă de un cal englezesc, trecu zburând ca vântul venind din spre Bastilia şi îndreptându-se către bulevardul Saint-Martin. Era condusă de un bărbat tânăr; alături de el, cu braţele încrucişate stătea valetul său.

Din fundul trăsurii sale, Bastien avu timpul să privească, rând pe rând, calul, trăsura şi pe tânăr şi, în clipa în care îl văzu cu atenţie pe acesta din urmă, tresări şi îşi stăpâni cu greu o exclamaţie de uimire.

— Dumnezeule! şopti el, Andréa! Andréa al cărui păr şi a cărui barbă au devenit negre.

Şi strigă repede vizitiului:

— O sută de centime! Un ludovic, doi ludovici dacă trebuie, dar ţine-te după această şaretă şi n-o pierde din vedere.

— O! O! răspunse vizitiul, dacă domnul este prinţ rus şi mă răsplăteşte în felul acesta, căluţul meu va prinde aripi la picioare.

Şi mârţoaga se pomeni cu cea mai cumplită lovitură de bici pe care a trăsnit-o vreodată un vizitiu înfuriat de la înălţimea scaunului său. Gloaba ţâşni ca o săgeată pe urmele frumoasei şarete trasă de către unul dintre cei mai viguroşi cai de rasă care călcaseră pe drumurile acelea.

Capitolul XXIII.

Bulevardul era plin de trăsuri şi, din această cauză, deşi alerga destul de repede, şareta era nevoită adesea să-şi încetinească mersul, ceea ce îngădui trăsurii de piaţă s-o poată urmări îndeaproape.

Cei doi ludovici îl stimulaseră însă atât de bine pe vizitiul lui Bastien, încât biciul său părea să dea, cu adevărat, aripi calului.

— Andréa, gândea Bastien, avea părul blond; dar părul poate fi vopsit şi este Andréa, aş putea s-o jur pe viaţa mea, e vorba de el! Andréa la Paris, Andréa îmbrăcat ca un prinţ, Andréa plimbându-se în şaretă, toate acestea arată că omul nostru s-a îmbogăţit. Şi diavolul acesta, dacă are bani, e în stare de orice. Armand este în primejdie! Atâta timp cât contele de Kergaz avea inima îndurerată, atâta timp cât preocupările sale se îndreptau către opere de binefacere, nu m-am temut de Andréa. Este prea josnic pentru a îndrăzni să-l provoace şi, chiar dacă ar face-o, tot nu m-aş teme de nimic… Fiul colonelului meu este un adevărat viteaz… Iată însă că Armand, dragul meu Armand, se află poate în pragul fericirii şi eu nu vreau câtuşi de puţin ca acest mizerabil să-i stea în cale. Va părăsi Parisul de îndată, chiar dacă ar trebui să-l ucid.

În timp ce Bastien gândea astfel, şareta părăsise bulevardul şi ajunse în strada Saint-Lazare; birjarul se ţinuse însă de cuvânt şi, graţie celor doi ludovici, Bastien avu tot timpul să vadă eleganta trăsurică intrând pe poarta casei cu grădină, acolo unde baronetul sir Williams deţinea, cu titlu provizoriu, un pavilion.

Aflat pe punctul de a închiria o casă mobilată, pe care Colar o descoperise în ajun în strada Beaujon, baronetul avea de gând să-şi dezvolte grajdurile în stil mare.

În momentul în care Bastien îl zărise, Williams se întorcea din strada Picpus, unde luase parte la o vânzare de cai şi unde cumpărase, cu 6.000 de franci, o superbă mânzoaică irlandeză în vârstă de cinci ani, roşcată şi care, în toamna trecută, participase la cursele de la Chantilly.

Intrând în curtea casei, sir Williams aruncă valetului său hăţurile şi străbătu grădina pe jos.

În acelaşi timp, Bastien trecea pragul porţii, se apropia de valet, care tocmai deshăma, şi-i spunea:

— Iartă-mă, prietene, ai putea să-mi spui dacă nu cumva calul acesta este de vânzare?

Şi îşi plimba mâinile pe gâtul lucios al frumosului animal pe care îl examina ca un fin cunoscător.

— Nu, calul acesta nu e de vânzare, răspunse valetul.

— Dar dacă s-ar oferi un preţ bun…?

Şi Bastien împinse un ludovic în mâna valetului.

— De, – răspunse acesta – vorbiţi cu stăpânul meu.

— Şi cine e stăpânul tău?

— Un englez, baronetul sir Williams.

— Şi unde locuieşte?

— Acolo, în pavilionul din fundul grădinii.

— Nu este, cumva, tânărul care conducea aceasta şaretă? întrebă Bastien cu naivitate.

— Ba da, domnule ofiţer, răspunse valetul, fascinat de rozeta care împodobea butoniera fostului husar.

În timpul acesta, Andréa îşi scosese haina şi îşi îmbrăcase un halat de casă, reflectând într-una la planurile acelei vaste intrigi pe care o urzea încetul cu încetul; trei ciocănituri discrete îi vestiră că un oaspete aştepta în faţa uşii salonului său.

— Intră, rosti el destul de mirat, căci nu aştepta pe nimeni la ceasul acela.

Uşa se deschise şi Bastien intră.

Trecuseră trei ani din ziua în care vicontele Andréa părăsise Parisul şi, din seara în care fostul intendent al contelui Filipone îl gonise din casa părintească, el nu-l mai întâlnise.

Trei ani aduc însă foarte puţine schimbări pe chipul unui om care numără şaizeci. Părul lui Bastien albise de mult, cu zece ani în urmă, şi el nu îmbătrânise câtuşi de puţin. Sir Williams îl recunoscu de îndată. Oricine s-ar fi aflat în locul fostei căpetenii a hoţilor de buzunare ar fi tresărit, ar fi lăsat să-i scape un strigăt, un gest de uimire.

Sir Williams însă rămase nemişcat şi pe chipul său nu se putea citi decât obişnuita mirare pe care o prilejuieşte

întâlnirea cu un necunoscut.

— Domnule, făcu sir Williams cu un uşor accent englezesc.

— Domnule, îl întrebă Bastien privindu-l cu deosebită atenţie, îmi puteţi face favoarea de a-mi acorda câteva clipe?

Sir Williams arătă vizitatorului sau un scaun, cu gestul acela puţin rigid care aparţine numai britanicilor.

— Şi totuşi, gândi bătrânul husar, care continua să-l privească, el este; cu excepţia accentului englezesc, timbrul vocii este acelaşi.

Reluă apoi cu glas tare:

— Aveţi, domnule, un splendid cal englezesc.

— Da; m-a costat 200 de ludovici şi am refuzat o ofertă de 300.

— Aţi refuza şi altele?

— Desigur, domnule.

Sir Williams se ridică, luă de pe cămin o cutie cu ţigări şi oferi una lui Bastien; dar în cei doi paşi pe care-i făcu, îşi uită pentru o clipă jocul şi lăsă să-i scape o mişcare care-i smulse lui Bastien un strigăt.

— El este!

În tinereţea sa, vicontele Andréa îşi rupsese braţul căzând de pe cal şi rămăsese cu un anume tic pe care Bastien îl cunoştea de minune.

Auzind exclamaţia: „El este!”, baronetul se întoarse către fostul husar şi chipul său era cât se poate de calm.

— Mă rog?… Mă cunoaşteţi?… întrebă el cu toată liniştea.

— Da, vă cunosc.

— A! Eu nu cred să vă fi întâlnit.

— Mi s-a spus că vă numiţi baronetul Williams.

— Yes, sir.

— Părul dumneavoastră este însă puţin prea negru pentru un englez.

— Nici nu sunt englez, sunt irlandez, îi răspunse Williams la fel de calm.

— Eu cred, mai degrabă, îi replică rece Bastien, ca v-aţi născut în Franţa.

— Vă înşelaţi, domnule.

— La Kerloven, în Bretania.

— Nu.

— Tatăl dumneavoastră, sir Williams, continuă Bastien, care se ridicase şi îl privea în faţă, tatăl dumneavoastră se numea contele Felipone.

— Vă înşelaţi, domnule.

— Se căsătorise cu văduva colonelului conte de Kergaz care avea un fiu mai mare, fratele dumneavoastră.

— Eu n-am nici un frate, domnule.

— Şi acest frate, – continuă Bastien calm – se numeşte contele Armand de Kergaz, tot aşa după cum dumneavoastră sunteţi vicontele Andréa.

— Profundă eroare! N-am purtat niciodată acest nume.

Siguranţa plină de îndrăzneală a lui sir Williams începea, oarecum, să-l descumpănească pe fostul husar.

Cu toate acestea, el continuă.

— Vă rog să mă ascultaţi, domnule Andréa. Fratele dumneavoastră v-a căutat, a întrebat de dumneavoastră peste tot, iertându-vă dinainte şi hotărât să vă iasă în întâmpinare cu mâinile întinse şi să împartă cu dumneavoastră averea lui… Sufletul său nobil nu poate cunoaşte ura; v-aţi născut din aceeaşi mamă şi el doreşte să locuiţi sub acelaşi acoperiş… V-am regăsit, în sfârşit, de ce să continuaţi să vă ascundeţi?

— Domnule, răspunse nepăsător sir Williams, vă jur că vă înşelaţi. Nu-l cunosc pe contele de Kergaz, nu sunt vicontele Andréa şi n-am avut niciodată onoarea să vă întâlnesc.

Pe măsura ce siguranţa de netulburat a nobilului se concretiza în răspunsuri negative ce păreau destul de

logice, Bastien simţea cum îşi pierde, încetul cu încetul, sângele rece.

Căutase, la început, să fie viclean; vorbise despre împărţirea acelei imense averi pe care contele de Kergaz o stăpânea singur, nădăjduind să-l constrângă pe sir Williams să se lase prins în această capcană, să se demaşte şi să-şi recunoască vechiul nume.

Speranţă zadarnică! Andréa rămânea tot atât de mut ca şi un bloc de piatră.

În ciuda vârstei sale, Bastien era extraordinar de puternic şi puţini ar fi fost bărbaţii, chiar cei tineri, care ar fi avut oarecare şanse într-o luptă cu el. Un fulger de mânie se ivi în ochii săi şi-l privi pe sir Williams în chip atât de straniu, încât acesta tresări fără să vrea şi strecură o mână în buzunarul halatului de casă, pentru a mângâia mânerul micului pumnal ascuns acolo.

Se ştie că pavilionul era situat în fundul grădinii, într-o izolare deplină. Valetul care locuia împreună cu sir Williams se îngrijea de calul al cărui grajd se găsea într-una din anexele casei şi, în consecinţă, Bastien şi baronetul erau absolut singuri.

Cu iuţeala fulgerului, în timp ce Williams îşi depunea cutia cu ţigări pe cămin, fostul husar se aşează în faţa uşii şi, măsurându-şi interlocutorul din priviri îi spuse:

— Viconte Andréa, n-ai să te mai joci mult cu mine şi va trebui să recunoşti de îndată că nu te cheamă câtuşi de puţin sir Williams.

— Asta-i bună! exclamă baronetul calm, ca un adevărat englez. N-aveţi de gând să mă lăsaţi în pace? Încep să cred că sunteţi nebun.

— Nebun! strigă Bastien iritat; am să ştiu de îndată dacă sunt în adevăr nebun.

Se apropie de Williams şi-l cuprinse în braţele sale robuste.

— Domnule viconte Andréa, sunt mai puternic decât dumneata şi pot să te sugrum în câteva clipe… Nu striga…

Nu cere ajutor… este inutil…

Andréa continua să strângă în palme pumnalul, dar o făcea atât de liniştit, încât lui Bastien nici nu-i trecu prin minte că omul acesta, pe care-l credea la discreţia lui, era el acela care-i ţinea viaţa în mâinile sale şi care, eliberându-se din strânsoare cu supleţea unei reptile, putea să se arunce în lături şi să-i înfigă lama stiletului său în piept.

— Vreţi să mă asasinaţi? întrebă baronetul manifestând o uşoară emoţie. M-am întâlnit, aşadar, cu un nebun furios?

— Vreau să vă scot hainele, răspunse Bastien.

— În ce scop? întrebă aşa-zisul englez. Sunt, oare, un ocnaş?

— Nu… dar pe trupul dumneavoastră trebuie să se afle un semn, unul de neşters, ceea ce se numeşte o aluniţă din naştere…

— Credeţi? rânji nobilul, lăsând să se presupună că ar fi îngrozit.

— Da, sunt sigur. În partea stângă a pieptului dumneavoastră trebuie să se găsească o pată neagră… Vă cunosc de când eraţi copil, v-am văzut în pielea goală…

— Eu am mai multe pete negre, răspunse sir Williams, care, eliberându-se cu o admirabilă supleţe din mâinile husarului, îşi sfâşie cămaşa, dezgolindu-şi pieptul.

Şi pieptul lui, plin de păr ca şi pieptul unei maimuţe, era acoperit cu acele mici pete negre pe care femeile le numesc „grains de beauté”; şi cu toate acestea, Bastien îşi aducea foarte bine aminte că vicontele Andréa nu avea decât unul singur şi că, în rest, trupul sau era cu desăvârşire alb.

Era de ajuns pentru a zdruncina profunda convingere pe care o nutrise, cu câteva clipe înainte, cu privire la identitatea dintre baronetul sir Williams şi vicontele Andréa, iar chipul pe care, la început, furia îşi pusese amprenta ei roşie, deveni dintr-o dată de o paloare cadaverică.

— Nu este el!

Şi totuşi, el era. Vicontele Andréa era acela pe care-l privea Bastien, dar cinstitul husar nu ştia că fostul şef al hoţilor de buzunare, silit să părăsească Londra în mare grabă, silit să-şi vopsească în negru părul blond şi să şteargă cu desăvârşire orice semn de recunoaştere, se văzuse nevoit să recurgă la unul din acei şarlatani anglo-indieni pe care vasele Societăţii Indiilor îi aduceau în Anglia şi care stăpâneau de minune arta unor ciudate tatuaje realizate cu ajutorul otrăvurilor şi al sucurilor extrase din anumite plante aflate în ţara lor.

După aceea, întâmplarea, sau mai degrabă timpul, îl slujiseră de minune pe sir Williams. Pieptul său, lipsit de păr la început şi rămas aşa până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, se acoperise, încetul cu încetul, cu un puf blond pe care baronetul îl vopsise negru, ca şi părul său, iar petele artificiale ale şarlatanului indian semănau atât de bine cu aluniţa lui din naştere, încât nu mai puteau fi deosebite.

Dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse, Bastien deveni palid; şi dacă, la gândul că omul acesta nu era vicontele Andréa, şi că, în consecinţă, Armand de Kergaz nu se mai afla în primejdie, ar fi fost firesc să se bucure, această bucurie ar fi trebuit, în chip necesar, să fie precedată de o cu totul altă senzaţie.

Sir Williams, în ciuda unei uluitoare asemănări, nu avea nimic comun cu vicontele Andréa. Or, cedând unei convingeri contrarii, Bastien se introdusese în casa lui, îl ameninţase şi, ca să spunem aşa, îl ultragiase.

Făcuse uz de forţă şi de violenţă în faţa unui nobil onorabil, care nu-l cunoştea şi care nu-l văzuse niciodată şi toate acestea la el acasă, ceea ce constituie o ofensă gravă, greu de reparat.

Bătrânul soldat trăi câteva momente de nemaipomenită tulburare în clipele următoare.

Sir Williams şi el se priviră la început în linişte, având aerul că atât unul, cât şi celălalt se simt jenaţi de situaţia în care se găsesc.

În sfârşit, cel care rupse tăcerea fu baronetul. Îşi redobândise calmul şi-l privea liniştit pe Bastien.

— Domnule, daţi-mi voie să cred că aţi fost cuprins de o criză de nebunie, pentru că purtarea dumneavoastră faţă de mine este cel puţin ciudată.

— Domnule… încercă Bastien, cu o notă de implorare în glas.

— Intraţi în casa mea fără să fiţi anunţat, fără să-mi trimiteţi cartea dumneavoastră de vizită, nu vă ştiu nici măcar numele, mă întrebaţi, cu o insistenţă absolut nepoliticoasă, dacă n-aş fi cumva un anume viconte Andréa despre care nici n-am auzit vorbindu-se, şi în clipa în care eu declin politicos onoarea acestei identităţi, dumneavoastră vă aruncaţi asupra mea ca un nebun furios…

— Domnule… domnule, vă rog să mă iertaţi, şopti Bastien a cărui voce tremura.

Un zâmbet dispreţuitor îşi făcu loc pe chipul baronetului.

— M-aţi insultat.

— Domnule, îl rugă Bastien, binevoiţi a mă asculta… Binevoiţi a-mi da ascultare un singur minut.

— Vorbiţi, accepta Williams, refăcându-şi toaleta şi aşezându-se într-un imens fotoliu. Aş vrea să-mi daţi o explicaţie plauzibilă a ciudatului dumneavoastră mod de a vă comporta.

— Domnule, – reluă Bastien – omul căruia îi semănaţi atât de bine este un mizerabil, un infam în stare de orice nelegiuire.

— Tot ceea ce spuneţi este foarte măgulitor pentru mine, remarcă baronetul cu acea notă de gravă ironie ce caracterizează englezul perfect.

— Acest mizerabil, acest infam are un frate de mamă, contele de Kergaz, al cărui suflet este tot atât de curat pe cât este de ticălos sufletului omului de care vă vorbesc. Vicontele Andréa îşi urăşte de moarte fratele. Pe vremuri, cea dintâi cauză a acestei uri a fost o femeie; o avere

imensă, furată de către tatăl vicontelui şi restituită tot de către el fiului mai mare al soţiei sale, a căscat între ei o prăpastie; cu trei ani în urmă, vicontele a dispărut; un om ca el nu uită însă atât de uşor şi nu renunţă la răzbunare: se va ivi într-o bună zi şi eu, unul, mă tem de ziua aceea. Pentru că dumneavoastră, domnule, nici nu vă daţi seama cât rău este în stare să facă omul acesta…

Sir Williams părea să-l asculte cu deosebită atenţie.

— Contele de Kergaz, – reluă Bastien, pe care-l iubesc de parcă ar fi propriul meu copil, s-a îndrăgostit şi sunt sigur că acest mizerabil ar încerca să-i seducă iubita…

— A! exclamă sir Williams absolut nepăsător, cu toate că în sinea lui simţea o puternică emoţie.

— Căci, – sfârşi Bastien – acest monstru stăpâneşte admirabil taina seducţiei; el ştie să învăluiască femeile şi să le cucerească aşa cum un şarpe fascinează o pasăre… Veţi înţelege, aşadar, domnule ca numai datorită faptului că-i semănaţi în atât de mare măsură şi încredinţat că sunteţi una şi aceeaşi persoană cu vicontele Andréa, am putut acţiona aşa cum am acţionat.

Şi Bastien, al cărui cap era împodobit cu fire de păr alb, care purta la butonieră rozeta de onoare, Bastien, omul care n-ar fi dat înapoi în faţa unei armate întregi, se apropie de sir Williams şi-i spuse umil:

— Domnule, vă cer scuze.

Sir Williams păstră o clipă de tăcere şi s-ar fi putut spune că simţea o deosebită plăcere torturându-l pe cel care-l jignise şi că savura umilinţa acestui bătrân care era convins că a greşit.

În realitate însă, sir Williams reflecta; şi cum fiecare dintre gândurile sale era strâns legat de scopul mârşav pe care căuta să-l atingă, mintea sa diabolică întrezărise, din aceeastă ciudată întâmplare care i-l oferea pe Bastien legat şi de mâini şi de picioare, admirabile posibilităţi.

— Domnule, – rosti el în cele din urmă, cu tonul glacial al omului care continuă să fie stăpân pe el însuşi – povestea pe

care tocmai mi-aţi istorisit-o este, desigur, foarte interesantă şi ar face deliciile celor ce caută pe toate căile să introducă romanul în viaţa de fiecare zi, dar pe mine, unul, nu mă satisface câtuşi de puţin. Vă rog să-mi daţi numele şi adresa dumneavoastră, pentru că, la urma urmelor, nimic nu-mi dovedeşte că n-am a face cu un impostor destul de şiret.

— Domnule!… strigă Bastien revenindu-şi.

— Aştept! replică sir Williams.

— Mă numesc Bastien…

— Bastien… şi mai cum? făcu dispreţuitor baronetul.

— Bastien-şi-Atâta-Tot, domnule, răspunse fostul husar cu o nobilă mândrie. Sunt copilul Parisului şi nu mi-am cunoscut niciodată părinţii; la Wagram însă am fost decorat de către Împărat şi am purtat uniforma husarilor gărzii imperiale.

— Ei bine, domnule… Bastien, reluă baronetul, între un soldat şi un nobil nu este nici o deosebire; îmi închipui că nu vedeţi nici un inconvenient pentru a-mi da satisfacţie în legătură cu purtarea dumneavoastră. Ce poate să însemne, între noi, o lovitură de spadă; un fleac, nu-i aşa?

Bastien îşi revenise, asemenea unui bătrân cal de bătălie în clipa în care aude sunetul goarnei. Din moment ce era vorba de un duel, bătrânul nu mai tremura, nu-şi mai cerea scuze.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule. Locuiesc în strada Culture-Sainte-Catherine, în casa Kergaz.

— Foarte bine, domnule, îi spuse baronetul. Numai că-mi va fi cu neputinţă să vă trimit martorii înainte de 48 de ore. Neştiind că voi avea astăzi onoarea de a primi vizita dumneavoastră, m-am angajat în treburi deosebit de importante şi care nu pot fi, în nici un caz, amânate.

— Voi fi la dispoziţia dumneavoastră în ziua pe care veţi binevoi a o alege, domnule.

Fostul husar scoase o carte de vizita, o depuse pe cămin. Îşi luă pălăria şi-l salută pe Williams.

La rândul său, baronetul se înclină şi el şi îl însoţi pe oaspete până la uşa exterioară a pavilionului său.

Urcă după aceea în salon, îşi aprinse o ţigară, se aşează picior peste picior în faţa focului şi izbucni într-un râs batjocoritor.

— Hotărât lucru, domnule conte Armand de Kergaz eşti prost slujit şi braţul dumitale drept se dovedeşte a fi un imbecil fără pereche.

Şi, continuând să râdă, baronetul adăugă:

— Nu ştiam, scumpul meu frate, crede-mă, nu ştiam că te-ai îndrăgostit din nou şi presupuneam că Marta n-a încetat să rămână singura şi ultima ta iubire. Dar omul acesta minunat, care se numeşte Bastien, a avut grijă să-mi spună adevărul, iar eu voi şti să profit de pe urma acestui adevăr.

Şi din moment ce Bastien este încredinţat acum că baronetul sir Williams n-are nimic comun cu vicontele Andréa, voi specula de minune această situaţie, pentru că vei fi nevoit să împărtăşeşti acelaşi punct de vedere şi se ştie că duşmanul pe care nu-l cunoşti este cel mai puternic. Vei fi, este neîndoielnic, martorul lui Bastien; ne vom afla faţă în faţă şi te voi convinge atât de bine că sunt de origină irlandeză, încât, în ziua în care voi deveni soţul domnişoarei Hermine de Beaupréau şi îţi voi pretinde cele 11 milioane ale simpaticului Kermarouet, îmi vei număra banii fără cea mai mică dificultate.

Baronetul păru să reflecteze câteva minute, după care continuă:

— Aşadar, Armand de Kergaz, te-ai îndrăgostit din nou; ei bine, lucrul acesta o să-mi îngăduie să-ţi distrag puţin atenţia de la treburile privind descoperirea moştenitorilor lui Kermor de Kermarouet şi chiar să-ţi pun beţe în roate. La nevoie, domnule conte, vom avea grijă ca femeia iubită să şi dispară. Dar, îşi întrerupse baronetul acest mic discurs interior, să ne gândim, în primul rând, la treburile noastre cu Baccarat, Fernand şi Beaupréau.

Era tocmai seara în care sir Williams se întorcea la Baccarat, seara în care aceasta îi scrisese Cerisei pentru a o trimite în strada Serpente, seara în care domnul de Beaupréau picase în mâinile baronetului, fiind constrâns să-i devină complice.

Şi, în timp ce se desfăşurau toate aceste evenimente, inepuizabilul Colar transmitea căpitanului său următoarea înştiinţare: „Tânăra de care contele Armand de Kergaz este îndrăgostit locuieşte în strada Meslay şi se numeşte domnişoara Jeanne de Balder. Este deosebit de frumoasă”‘.

— Ca să vezi! exclamă baronetul, după ce-l voi fi ucis pe Bastien o voi face amanta mea.

Capitolul XXIV.

Bastien se întoarse tulburat şi palid spunându-i lui Armand:

— Foarte ciudat! Mi s-a părut că l-am întâlnit pe Andréa.

La auzul acestui nume, Armand tresări cu putere.

— Andréa? L-ai întâlnit pe Andréa?

— Nu, nu se poate să fi fost el.

Domnul de Kergaz pălise, dintr-o dată, înspăimântat; deşi era un om curajos, numele celui care zdrobise prima lui dragoste îl speriase cu adevărat.

— Jeanne… îşi spuse el, dacă s-ar întâmpla s-o întâlnească pe Jeanne!

Bastien îi relată, însă, pe scurt, toată întâmplarea, convins fiind că se înşelase şi că nu exista nimic comun între Andréa şi baronetul sir Williams.

Armand răsuflă uşurat ca după o foarte puternică emoţie.

— Şi acum, – îi spuse el lui Bastien – să ne gândim puţin la tine. Devotamentul şi dragostea pentru mine te-au împins atât de departe, încât te-ai vârât într-o ceartă destul de urâtă. Trebuie să ne gândim bine. Dacă este necesar, îi voi face o vizită acestui insular neînduplecat, dar nu vreau să te baţi cu el. La vârsta ta, bătrânul meu prieten, este aproape ridicol.

— Aşa care va să zică! replică Bastien înţepat. Mă credeţi prea bătrân, domnule conte. N-am decât 65 de ani şi fiţi sigur că sunt încă destul de zdravăn.

— De acord, dar n-ai să te baţi în duel; am s-o fac mai degrabă eu!

Bastien înălţă din umeri.

— Englezul are ce are cu mine şi nu cu dumneavoastră. În consecinţă…

Domnul de Kergaz înţelese că singura armă pe care o putea folosi împotriva acestui încăpăţânat este şiretenia şi hotărî să caute un mijloc oarecare pentru a împiedica această întâlnire.

— Foarte bine, – răspunse el – vom vedea mai târziu… Vorbeşte-mi, acum, despre Jeanne.

— Prefer subiectul acesta! răspunse Bastien, care povesti tot ceea ce ştim despre mutarea lui în strada Meslay şi despre succesul pe care-l dobândise mica lui minciună în legătură cu pianul.

— Perfect, – răspunse Armand – te vei întoarce în strada Meslay şi, în calitate de vecin şi de fost prieten al tatălui, vei face o vizită fetei; în timp ce tu vei fi la ea, eu voi suna la uşa ta. Auzind soneria, te vei ridica. Este în afară de orice îndoială că Jeanne te va însoţi până la uşă, iar eu voi putea s-o văd…

— Înţeleg, răspunse Bastien ridicându-se.

În timp ce acesta ieşea, valetul îi aducea contelui o scrisoare. Armand rupse sigiliul şi citi cele ce urmează: „În octombrie 18… în timpul războiului din Spania, o fată tânără, numită Thérèse, s-a retras, în tovărăşia unei femei în vârstă, care trecea drept mătuşa ei, la Marlotte, aproape de Fontainebleau, unde petrecură iarna şi primăvara următoare. Tânăra era însărcinată. Era văduvă sau săvârşise o greşeală? Ultima ipoteză pare cea mai plauzibilă.

La sfârşitul primăverii, fata născu un copil de sex feminin care primi numele de Hermine.

Cele două femei, mătuşa şi nepoata, petrecură încă un an la Marlotte, mama alăptându-şi copilul.

În luna noiembrie a aceluiaşi an, ele plecară la Paris.

Se zvonea la Marlotte că tânăra urma să se mărite. Ceea ce confirmă acest zvon, cel puţin în aparenţă, este faptul că în ultimele luni ale şederii lor la ţară erau des vizitate de către un tânăr despre care se spune că ar fi fost funcţionar de minister”.

Informaţiile transmise domnului de Kergaz se opreau aici. Armand rămase câteva clipe pe gânduri; după aceea, aşternu aceste câteva rânduri în misteriosul său registru: „Să se afle dacă un funcţionar de minister s-a căsătorit cu o fată numită Thérèse în luna noiembrie 18…; şi dacă nu cumva această fată era mama unui copil numit Hermine”‘.

După ce închise registrul, domnul de Kergaz se îmbrăcă şi o porni pe jos, îndreptându-se către strada Meslay, unde Bastien sosise înaintea lui.

Fostul husar, încheiat milităreşte la toţi nasturii, intrase în primul rând în apartamentul său; abia după aceea sunase la uşa domnişoarei de Balder.

Jeanne era cum nu se poate mai fericită la gândul că se putea folosi, fie şi provizoriu, de un pian; rămăsese în faţa lui din clipa în care plecase Bastien şi degetele sale nu încetaseră să mângâie clapele, dând viaţă tuturor bucăţilor care-i aminteau de copilărie. În clipa în care primi vizita bătrânului soldat, roşie de emoţie, fata se afla încă la pian.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară, – îi spuse el sărutându-i respectuos mâna – vă rog să mă iertaţi că am abuzat de bunăvoinţa dumneavoastră.

— Domnule…

Bastien privi pianul.

— Ţin foarte mult la el şi n-aş fi vrut deloc să-l vând, vă rămân îndatorat pe viaţă pentru acest serviciu.

— Cum puteţi vorbi de un serviciu? Nu sunteţi dumneavoastră un vechi tovarăş de arme al tatălui meu?

Bastien se înclină; şi apoi, ca şi când ar fi vrut să evite fetei amintiri dureroase, schimbă vorba.

— Locuiţi de multă vreme în acest imobil?

— De trei luni.

— Cunoaşteţi pe cineva?

— Pe nimeni. Sunt foarte retrasă.

Bătrânul soldat o privea pe Jeanne admirându-i frumuseţea, mâinile deosebit de fine, expresia de melancolie care imprima chipului său o nemaipomenită distincţie. Şi se gândea Bastien că dacă această fată e tot atât de virtuoasă, pe cât e şi de frumoasă, Armand va fi fericit alături de ea şi inima fostului husar tresări de bucurie la gândul că s-ar putea ca într-o bună zi să vadă o fată tânără şi frumoasă intrând şi rămânând în bătrâna casă din strada Culture-Sainte-Cahterine, unde ultimul vlăstar al familiei Kergaz trăia singur şi era atât de trist.

Şi, cu toate că bătrânul soldat nu dovedea cine ştie ce vioiciune de spirit, el găsi totuşi mijlocul de a aduce vorba, încetul cu încetul, despre Armand, despre nobila lui misiune, despre viaţa lui care fusese până atunci atât de tristă şi atât de austeră şi despre farmecul pe care-l degaja întreaga lui fiinţă.

În clipa în care se auzi clopotul uşii de la intrare, inima sărmanei copile începu să bată din pricina unei emoţii pe care n-o mai cunoscuse încă.

— Sună pentru dumneavoastră, îi spuse ea lui Bastien.

Bastien se ridică, ceru îngăduinţa de a reveni din când în când, cerere care-i fu satisfăcută cu zâmbetul pe buze şi se retrase.

Prevederile lui Armand se dovediră exacte: Jeanne îl conduse pe Bastien până la uşa care dădea către scară; în clipa în care această uşă se deschise, domnişoara de Balder zări pe palierul scării un bărbat între 32 şi 35 de ani, având încă în mână cordonul clopotului, înalt, de o frumuseţe mândră şi severă, pe al cărui chip tristeţea sufletului său îşi

pusese pecetea, bărbat în care îl recunoscu de îndată pe cel pe care începuse să-l iubească.

Era Armand.

Dar nu Armand cel îmbrăcat cu o simplă bluză de lucrător şi purtând pe cap o caschetă, ci contele Armand de Kergaz, îmbrăcat elegant dar sobru, Armand care se arătă surprins văzând-o pe Jeanne, pe care o salută respectuos.

Tânăra se înclină şi închise repede uşa.

Tulburarea ei nu-i scăpase însă lui Armand şi o imensă bucurie îi învălui sufletul.

Se simţea iubit!

Capitolul XXV.

Trecuseră două zile de când sir Williams primise vizita lui Bastien în locuinţa lui din strada Saint-Lazare şi de când îi anunţase intenţia lui formală de a dobândi satisfacţie pe calea armelor.

În timpul acestor două zile s-au petrecut o sumedenie de evenimente pe care le cunoaştem, dar pe care este bine să le recapitulăm.

Mai întâi, Cerise fusese atrasă în strada Serpente, smulsă de către sir Williams din mâinile domnului de Beaupréau, condusă de către Colar în afara Parisului şi încredinţată văduvei Fipart.

După aceea, domnul de Beaupréau jucase în locuinţa lui sinistra comedie a scrisorii care avea să zdrobească sufletul Herminei.

Apoi, Fernand, acuzat de furt şi arestat acasă la Baccarat, fusese aruncat în închisoare.

În sfârşit, Baccarat ea însăşi, de care baronetul se folosise dar de care se temea, fusese închisă la doctorul Blanche unde, de altfel, o vom întâlni în curând.

O dată înfăptuite toate acestea, baronetul sir Williams se instală în mica locuinţă pe care Colar i-o închiriase în strada Beaujon şi aceasta se petrecu chiar a doua zi după ce Bastien îl vizitase în strada Meslay. Casa nu era, la drept vorbind, decât un pavilion cu două etaje prevăzut cu o curte

şi cu o grădină. Clădit de către un tânăr îndrăgostit, ducele de L... cu doi ani în urmă şi mobilat de către el cu exagerată eleganţă, acest încântător refugiu fusese abandonat de către stăpânul său după numai 6 luni. După ce domnişoara X... de la Operă îl părăsise, tânărul duce îşi zburase creierii.

Moştenitorul ducelui, un boier provincial care nu ţinea câtuşi de puţin să locuiască la Paris, o închiria gata mobilată. Un prinţ rus tocmai se mutase din casă în clipa în care intra în stăpânirea lui sir Williams, cu o chirie anuală de 25.000 de franci.

Baronetul se instală în numai câteva ceasuri, având drept servitori un valet, un fecior, un vizitiu şi o bucătăreasă; cinci cai intrară în grajduri. Şoproanele adăposteau trei trăsuri, un cupeu obişnuit, un faeton şi una din acele trăsurici cu patru roţi de aceeaşi mărime, cărora li se spunea cabrioletă. Sir Williams plătise chiria pentru şase luni înainte. Caii şi trăsurile fuseseră cumpăraţi cu bani gheaţă.

A doua zi după ce se instalase, baronetul se trezi către ceasurile zece, ceru să i se aducă ciocolata şi, o dată isprăvit micul dejun, îşi rosti următoarea alocuţiune:

— Dragul meu sir Williams, ai cheltuit 60.000 de franci într-o lună; aceasta reprezintă o jumătate din economiile pe care le-ai realizat la Londra şi este timpul să pui mâna pe cele 12 milioane ale simpaticului Kermarouet. Treburile ţi-au mers destul de binişor până acum şi dacă nu se va schimba nimic în viitor, te vei căsători cu domnişoara Hermine de Beaupréau înainte să se împlinească o lună. Numai că trebuie să fii îndrăzneţ, dar şi prudent în acelaşi timp, şi să nu uiţi că onorabilul tău frate, domnul conte Armand de Kergaz, este depozitarul celor 12 milioane la care râvneşti...

Ajuns în acest punct, sir Williams lăsă să-i fluture un zâmbet pe buze.

— Bietul Armand, uite-l îndrăgostit lulea de mititica din strada Meslay şi se dovedeşte destul de prost pentru a

încredinţa tainele sale lui Bastien. Şi se ştie doar ca bătrânii sunt mai puţin discreţi chiar şi decât copiii; din fericire pentru mine, Bastien s-a grăbit să-mi împărtăşească povestea acestei iubiri iar eu voi şti să trag foloase de pe urma ei!

Un hohot de râs drăcesc însoţi ultimele cuvinte ale baronetului. Desigur, dacă Armand de Kergaz ar fi putut să vadă în clipa aceea câtă răutăcioasă bucurie strălucea în privirile baronetului, s-ar fi temut pentru noua lui dragoste şi ar fi zărit înaintea ochilor săi chipul Martei, avertizându-l: „Fereşte-te, omul acesta este un demon”.

Sunetul clopotului care vestea sosirea unui oaspete întrerupse gândurile lui sir Williams.

— Uite-l şi pe Beaupréau, îşi spuse baronetul.

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu, şeful de birou se ivi îmbrăcat în aceeaşi veşnică haină albastră şi cu aceeaşi pelerină albă.

Domnul de Beaupréau avea aerul calm şi satisfăcut al omului căruia toate îi merg de minune.

— Dragă tată socrule, bună ziua, îi spuse Williams întinzându-i cu un aer protector vârfurile degetelor. Eşti punctual.

— Nimic mai firesc, din moment ce vă aduc veşti.

— Veşti bune?

— Excelente. Soţia şi fiica mea au plecat.

— Unde?

— În Bretania, la o rudă care locuieşte într-un castel situat în Finistere. Această regiune este atât de îndepărtată, încât te crezi la capătul pământului şi este mai mult ca sigur că tânărul nostru îndrăgostit nu se va duce să le caute acolo.

— Ar fi nevoie, mai întâi, să fie achitat de către curtea cu juri, preciză râzând sir Williams.

— Şi e sigur că nu va fi achitat. Vinovăţia lui este evidentă.

— Spune drept, tată socrule, – rosti baronetul cu ironie – nu eşti de aceeaşi părere cu mine când spun că justiţia este infailibilă şi că ea izbuteşte, întotdeauna, să descopere adevăratul vinovat?

— Aceasta este şi părerea mea, spuse domnul de Beaupréau, cu mult sânge rece.

— Aşadar, doamnele au plecat.

— Da. La început, Hermine nu credea că va putea supravieţui, sau, cel puţin, aşa zicea. Dar după aceea s-a hotărât s-o însoţească pe maică-sa, căreia, de altfel, eu îi sugerasem această călătorie pentru a o distrage.

— Ideea este foarte bună, dragă tată socrule, şi nu cred să existe dragoste nefericită care să poată rezista unei călătorii de o lună. Pleci cu moartea în suflet şi la întoarcere ai şi uitat. Unicul antidot al iubirii este natura. Nu există un alt tratament.

— Şi Hermine se va întoarce vindecată, mai ales după ce va afla despre fărădelegile lui Fernand.

— Nu trebuie să afle nimic, deocamdată; femeile au o fire atât de ciudată, încât se întâmplă ca infamia celor de care sunt îndrăgostite să le apropie de ei, în loc să le îndepărteze. Să nu jucăm jocul acesta şi, dacă se poate, să aşteptăm dezbaterile curţii cu juri.

— Foarte bine.

— Ce-ai spune, continuă sir Williams, dacă am aranja pentru mâine o mică excursie în Bretania? Ai putea să mă prezinţi într-un castel vecin…

— M-am gândit la asta şi tocmai se întâmplă să fiu prieten bun cu un bătrân boiernaş al cărui parc de vânătoare se află la numai trei leghe de castelul pe care îl vor locui Hermine şi soţia mea. Totul va merge de la sine. Nu va trece o lună şi-mi veţi fi ginere.

— În ziua aceea o vei căpăta pe Cerise.

— O lună! oftă Beaupréau la auzul acestui nume, să aştept încă o lună…!

— Păi, de! Dacă poţi să faci în aşa fel încât s-o iau pe Hermine de nevastă peste opt zile, peste opt zile o vei avea pe Cerise. Aceste e sistemul meu: plătesc după ce primesc.

— Cu toate acestea, – remarcă şeful de birou – ştiţi bine că eu am tot interesul să vă însor cu fiica mea, pentru că dumneavoastră sunteţi singurul care ştie…

— Unde sunt cele 12 milioane, asta e drept. Numai că întâmplarea îţi joacă, uneori, feste ciudate. Cine-mi garantează mie că tocmai omul care deţine această avere şi care se află în căutarea adevăraţilor ei stăpâni nu te va întâlni, într-o zi, fără să mai fie nevoie de ajutorul meu.

— Asta e drept, oftă domnul de Beaupréau, pătruns de logica argumentării.

— Şi, reluă sir Williams cu impertinenţă, dacă lucrurile s-ar întâmpla aşa şi eu ţi-aş da-o de pe acum pe micuţa Cerise, pe care dumneata o adori, ţi-ai căuta un cu totul alt ginere, chiar dacă n-ai face-o decât pentru a dispune în voie de cele 12 milioane.

— Uitaţi că sunt complicele dumneavoastră?

— Nu, dar e mai bine să te asiguri de două ori decât o singură dată şi un tip ca dumneata, stăpânit de violente pasiuni, ar suporta, poate, dezonoarea, ocna sau ridicolul pentru a dobândi aur; el ar sacrifica însă tot aurul în favoarea sălbaticei pasiuni care-l stăpâneşte. M-ai sluji cu dezinvoltura unui complice, e drept, dar eu vreau să mă slujeşti cu un zel fără de margini. Vreau să mă căsătoresc cu Hermine; şi, după aceea, pe cuvântul meu de baronet, o vei avea pe Cerise în ziua nunţii mele.

Beaupréau îşi plecă fruntea şi sufletul său fierbea de nerăbdare.

— Hermine va fi soţia dumneavoastră, chiar dacă ar trebui s-o târăsc eu însumi în faţa ofiţerului stării civile.

— Contez pe dumneata, replică sir Williams.

După care, baronetul adaugă:

— Aşadar, aş putea pleca în Bretania?

— De îndată, dacă doriţi.

— Nu, mai am treabă la Paris câteva zile… Dumneata însă, dragă tată socrule, ar trebui să-ţi iei un concediu de la minister şi să te alături soţiei dumitale. Ai să-mi trimiţi de acolo, în fiecare zi, un buletin cu privire la starea sufletească a logodnicei mele, şi, încetul cu încetul, îmi vei deschide calea.

— Minunat.

— Şi-acum, – spuse baronetul – n-ai vrea să-mi vizitezi casa? Să-mi vezi grajdurile? Am cumpărat alaltăieri o superbă mânzoaică irlandeză: patru ani, roşcată, din Eclair şi Dinah. Am o trăsurică de vânătoare, o adevărată bijuterie. La prima vedere, pare un simplu faeton, dar, dacă apeşi pe un resort, scaunul din spate, care este destinat unui servitor, se măreşte şi sfârşeşte prin a se transforma într-un cufăr mare, fără capac, înăuntrul căruia încap foarte bine 10 până la 12 câini.

— Dacă sunteţi vânător, îmi va fi foarte simplu să vă prezint în Bretania.

— Da, sunt vânător, răspunse scurt Williams, după care sări din pat şi, fără să-şi cheme valetul, îşi îmbrăcă pantalonii şi halatul de casă; luându-l, după aceea, de braţ pe şeful de birou, îi spuse:

— Hai, tată socrule, vreau să-ţi faci o idee despre gustul şi despre posibilităţile viitorului dumitale ginere.

Sir Williams îl conduse pe domnul de Beaupréau din etaj în etaj, fără să-l scutească de nici un colţişor. O dată această inspecţie terminată, o dată grajdurile vizitate, îi făcu vânt spunându-i, cu o bonomie care ascundea, însă, un ordin categoric:

— Ar trebui să-ţi iei chiar astăzi concediul şi să pleci diseară în Bretania.

Capitolul XXVI.

O dată domnul de Beaupréau plecat, sir Williams se îmbrăcă, după o minuţioasă toaletă, ceru apoi trăsurica şi plecă spre ambasada Angliei.

Baronetul era, fără îndoială, un om abil. Silit să părăsească Londra, unde poliţia era pe urmele sale, prima lui grijă, după întoarcerea la Paris, fusese aceea de a se recomanda ambasadorului englez, căruia îi înşelase buna credinţă şi a cărui încredere o câştigase cu ajutorul unor hârtii false.

După numai o săptămână, sir Williams se simţea de minune în birourile ambasadei şi se împrietenise cu doi tineri secretari de care avea intenţia să se servească la prima ocazie. Or, această ocazie se ivise: sir Williams se bătea în duel, duelul cu Bastien, şi avea nevoie de martori onorabili.

În curtea clădirii, el sări sprinten şi se îndreptă cu fruntea sus către birouri, la intrarea cărora trimise celor doi nobili cartea sa de vizită.

Sir Arthur G… şi sir Ralph O… erau doi tineri de aproape aceeaşi vârstă cu baronetul.

Sir Williams era un om deosebit de fermecător şi îşi exercita farmecul atât asupra bărbaţilor, cât şi asupra femeilor; el făcuse o impresie foarte bună celor doi tineri şi aceştia îl întâmpinară cu o deosebită căldură.

— Prieteni, le spuse sir Williams, vă cer un serviciu, un adevărat serviciu.

— Vă ascultăm.

— E vorba de o chestiune de onoare.

— Aveţi nevoie de martori?

— Da, şi m-am gândit la dumneavoastră.

— Suntem gata, răspunse sir Ralph.

— Despre ce este vorba? întrebă sir Arthur.

Baronetul le povesti punct cu punct întrevederea lui cu Bastien şi se arătă indignat la gândul că a putut să fie confundat, chiar pentru o singură clipă, cu un individ de teapa vicontelui Andréa.

Cei doi secretari de ambasadă erau tineri, şi ca atare lipsiţi de înţelepciune şi de îngăduinţă, două calităţi atât de necesare celor care vor să joace rolul de martori.

Pe deasupra, mai erau şi englezi, adică deosebit de sensibili la capitolul convenienţelor şi al onoarei.

— N-avem de ce să ezităm, spuse sir Arthur, şi acest domn… Bastien trebuie să vă dea satisfacţie.

— Un singur lucru mă supără, – obiectă sir Ralph – şi anume faptul că un individ care se poartă astfel nu poate fi un perfect cavaler.

— Un motiv în plus pentru a-l învăţa minte, răspunse sir Williams.

Argumentul era fără replică.

Cei doi nobili cerură una din trăsurile ambasadei şi îşi luară pelerinele.

— Vă aştept la mine, le spuse baronetul; vă rog să nu vă lăsaţi însă înduplecaţi şi să precizaţi condiţiile mele: în pădurea de la Boulogne, mâine la ora 7 dimineaţa, cu spada. Nu vreau să-l ucid pe acest domn. Vreau numai să-i străpung un braţ sau să-l însemn pe piept.

Sir Williams se urcă în şaretă spunându-şi:

— Joc tare stând mâine în prezenţa lui Armand, dar această îndrăzneală mă va salva. Ale mele vor fi cele 12 milioane… A mea va fi Jeanne! Un bărbat ca mine trebuie să aibă o amantă de rasă.

Sir Arthur şi sir Ralph goneau, în birja trasă de doi armăsari englezi, către strada Culture-Saint-Catherine şi, în timp ce baronetul se întorcea acasă, ei ajungeau la domnul de Kergaz. Bastien era plecat în strada Meslay, la Jeanne; Armand se aştepta, însă, de două zile la vizita martorilor lui sir Williams, îl prevenise pe portar şi, când cei doi secretari de ambasadă se prezentară şi rostiră numele lui Bastien, ei fură conduşi în salonul de jos, unde contele îi primi politicos, dar rece.

— Domnul… Bastien? întrebă sir Arthur cu o nuanţă de dispreţ pentru acest nume de rând.

— Domnilor… răspunse Armand, nu sunt acela pe care-l căutaţi. Sunt contele Armand de Kergaz.

Cei doi nobili se înclinară.

— În cazul acesta, domnule conte, răspunse sir Ralph înclinându-se, vă rugăm să ne iertaţi atitudinea şi să ne spuneţi…

— Este inutil, domnilor. Domnul Bastien este un prieten al tatălui meu, răposatul conte de Kergaz, este şi prietenul meu, locuieşte sub acelaşi acoperiş cu mine şi îl pot înlocui oriunde este nevoie.

— Cu toate acestea, domnule conte, îngăduiţi-ne să insistăm…

— Bastien este plecat şi nu se va înapoia decât seara, foarte târziu.

— Vom reveni.

— Vă repet, domnule, este inutil. Bastien mi-a dat puteri depline.

— Aşadar, domnule, cunoaşteţi motivul vizitei noastre…

— Presupun că da… Veniţi din partea lui sir Williams?

— Întocmai, domnule.

Contele îi pofti să ia loc şi continuă:

— Bastien a fost indus în eroare de către o stranie asemănare; convins că nu poate fi vorba de altcineva, s-a prezentat la locuinţa lui sir Williams.

— Unde s-a purtat ca un grosolan, preciză sir Ralph.

— L-a ultragiat şi…

— Dar imediat, îl întrerupse contele cu răceală, dându-şi seama că s-a înşelat, şi-a cerut scuze cu sinceritate.

— Numai că sir Williams n-a acceptat aceste scuze, domnule.

— Şi, totuşi, insistă contele de Kergaz, nu credeţi că am putea găsi o soluţie, un aranjament convenabil care să evite un duel între un bărbat tânăr şi un om în vârstă…?

Un zâmbet dispreţuitor se ivi pe chipul lui sir Arthur. Pe Armand, care dorea foarte mult să împiedice duelul, acest zâmbet îl jigni şi-l făcu să devină mult mai aspru.

— Domnul Bastien este un adevărat erou. Dacă s-ar fi aflat aici, s-ar fi ridicat şi v-ar fi cerut pur şi simplu să-i

precizaţi ora şi arma pe care aţi ales-o, domnilor. Eu, însă, martorul său, cred că pot…

— Domnule conte, – îl întrerupse sir Arthur cu impertinenţă – noi ne aflăm aici numai pentru a vă comunica hotărârile noastre.

Armand, jignit, se stăpâni cu greu şi răspunse:

— Văd, domnilor, văd că nu se poate discuta cu dumneavoastră. Care sunt hotărârile dumneavoastră, le ascult!

— Prietenul nostru, baronetul sir Williams, ar dori ca întâlnirea sa cu domnul Bastien să aibă loc mâine.

— Prea bine. În ce loc?

— În pădurea Boulogne, aproape de pavilionul de la Armenonville.

— Vom fi la locul întâlnirii, domnilor.

Sir Ralph şi sir Arthur se înclinară.

— La ce oră? întrebă Armand.

— La ora 7, domnule.

— Foarte bine… Şi ce armă aţi ales?

— Spada, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Absolut nimic. Este, în egală măsură, arma ostaşilor şi a nobililor.

Cei doi nobili se ridicară şi se despărţiră de conte, care îi însoţi, ceremonios, până în uşa casei sale.

Sir Ralph şi sir Arthur alergară în strada Beaujon, unde îi aştepta baronetul.

— Ei?

— A acceptat totul.

— Mâine?

— Mâine, la ora 7.

— Perfect.

Şi, deosebit de calm, sir Williams oferi prietenilor săi ţigări, discută cu ei despre tot felul de fleacuri şi sfârşi prin a da de înţeles că mai are de făcut o mulţime de drumuri în restul aceleiaşi zile, că ţinea să-şi pună ordine în treburi,

aşa cum procedează un om care ştie că, a doua zi, viaţa sa va fi în primejdie.

Dându-şi întâlnire pentru orele şase dimineaţa, sir Ralph şi sir Arthur se ridicară.

Se stabili că plecarea se va face de la sir Williams de acasă, că armele vor fi aşezate în cufărul trăsurii sale americane şi că de la el se vor duce în pădurea Boulogne.

Aproape imediat după plecarea celor doi martori, în casă intră altcineva, un om care traversă curtea, vestibulul şi, fără să întrebe nimic pe nimeni, urcă până în cabinetul de lucru al baronetului.

Era Colar.

Sir Williams îi primise pe Beaupréau şi pe cei doi englezi cu politeţe, dar rezervat şi nu se despărţise nici un moment de blazarea englezească pe care o imita atât de bine; văzându-l, însă, pe Colar, el redeveni francez din cap până în picioare şi lăsă să-i scape o exclamaţie de bucurie.

— Treaba merge, raportă Colar, totul este în ordine.

— Adică?

— Bătrânul nu va dormi în strada Meslay în noaptea asta.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. A venit contele să-l ia.

— Ce-ai aflat şi cum de ai aflat?

Cu familiaritatea subalternilor care se ştiu necesari, Colar se aşează pe un divan, îşi aprinse ţigara cu un tăciune şi se uită la baronet.

— Căpitane, am ascultat la uşă, aşa cum ne-am înţeles sau, ca să fiu sincer, am ascultat la duşumea.

— Poftim?

— Potrivit înţelegerii noastre, eu mi-am adunat informaţii încă de aseară. Am aflat că apartamentul situat cu un etaj mai sus decât cel pe care-l locuieşte fata, este ocupat de către o femeie care lucrează numai ziua şi care, din când în când, nu se dă în lături de la câte un mic chef… Am

aşteptat-o la ieşire, lucrează la un magazin, i-am povestit tot soiul de fleacuri şi am reuşit să-i zăpăcesc minţile.

— Şi după aceea? întrebă sir Williams nerăbdător.

— I le-am zăpăcit atât de bine, continuă Colar, încât m-am dus la ea acasă unde am şi rămas; azi dimineaţă am tras o nuntă zdravănă, am mâncat şi am băut şi, în timp ce mititica se ducea şi venea încolo şi încoace, eu am putut să-mi dau seama că se aude absolut tot ce se petrece la etajul de jos. Am îmbătat-o până am adormit-o iar eu m-am întins în voie pe duşumea şi am ascultat.

— Şi ce-ai auzit?

— La fată, lucruri fără nici o importanţă; două ceasuri mai târziu, însă, am desluşit vocea contelui în camera lui Bastien.

— Şi ce spunea comele?

— Pesemne că tocmai sosise şi spunea: „Dragul meu, eşti zvăpăiat ca un tinerel, dar uite c-ai intrat în horă şi acum trebuie să joci. Duelul va avea loc mâine.”

— Foarte bine, i-a răspuns Bastien. La ce oră şi cu ce armă?”

— La ora 7, cu spada.” Şi contele a precizat: „Trebuie să te întorci acasă şi să rămâi peste noapte, e mult mai simplu.”

— O, vom avea câmp liber! exclamă sir Williams. În cazul acesta, Jeanne e în mâna noastră.

Trecuseră două zile de când, însoţindu-l pe Bastien până la uşă, domnişoara de Balder îl zărise pe Armand de Kergaz.

Fata se întorsese zâmbitoare în camera ei şi inima i se zbătea în piept.

Aşadar, el era. El, acela despre care îi vorbise bătrânul soldat cu atâta aprindere, acela pe care îl iubea.

Şi cum prima iubire a unei femei înfloreşte cu repeziciune, Jeanne, fremătând de emoţie, se încuiase în salon şi începuse să asculte vocea lui Armand, care, slabă,

se făcea totuşi auzită distinct prin uşa care despărţea cele două încăperi:

— Spune-mi, dragă Bastien, cine este tânăra la care te găseai adineauri?

— Este fiica răposatului colonel de Balder, domnule conte, şi este orfană.

— Am zărit-o într-o seară, cu două zile în urmă, şi i-am oferit braţul meu. Ne aflam la Belleville, când l-am scos din încurcătură pe lucrătorul acela…

— Dânsa era? întrebă Bastien prefăcându-se mirat.

— Desigur. Şi mi s-a părut nespus de frumoasă, mie, celui care de atâta vreme visam…

Armand se opri şi Jeanne simţi că inima îi bate cu putere.

Îl auzi atunci pe conte vorbindu-i lui Bastien în şoaptă, în aşa fel încât nu putea să înţeleagă nimic din cele ce se spuneau.

— Bastien, – rosti la un moment dat contele cu glas tare – cred că o iubesc.

Fata simţi cum inima stătea gata să-i spargă pieptul.

— Cine ştie, – reluă contele – dacă nu este ea fiinţa pe care am visat-o şi căreia vreau să-i închin dragostea mea…?

Armand petrecu încă o oră la Bastien, apoi Jeanne îl auzi ieşind şi spunându-i:

— Pe diseară.

Şi se bucură la gândul că avea să-l vadă din nou, poate în aceeaşi seară.

Îndată după plecarea lui Armand, bătrânul Bastien sună din nou la uşa Jeannei.

— Domnişoară, – întrebă el – l-aţi zărit pe tânărul care a fost la mine adineauri?

— Mi se pare că da.

— Şi nu l-aţi recunoscut? insistă el cu un zâmbet fin şi plin de bunătate.

— Ba da, mi-am adus aminte că l-am mai văzut cu două zile în urmă, la Belleville. Era îmbrăcat ca un lucrător şi mi-a oferit braţul său.

— Este contele Armand de Kergaz şi m-a însărcinat, continuă Bastien, să vă cer să-i îngăduiţi ca, împreună cu mine, să vi se prezinte astă-seară.

Emoţia fetei era atât de mare, încât ea răspunse printr-o simplă înclinare a capului.

Şi, într-adevăr, în aceeaşi seară, către ceasurile nouă, Armand, întovărăşit de bătrânul Bastien, trecu pragul Jeannei.

Era încântător să vezi această primă întâlnire între doi tineri care se iubeau, dar care nu-şi mărturisiseră încă dragostea lor.

Lui Armand îi plăcea muzica, Jeanne se ocupase puţin de pictură şi arta poate să întindă o punte de legătură între două inimi alese. Vorbiră despre muzică, despre pictură, despre sculptură; uitaseră de timpul care trecea şi bătrânul Bastien, din colţul său, zâmbea iubirii lor.

La plecare, Armand obţinu permisiunea de a reveni a doua zi; sufletul fetei era în sărbătoare. Buna Gertrude ghicise şi ea că tânăra ei stăpână avea să iasă curând din ritmul unei vieţi liniştite şi din izolarea în care trăia din copilărie, pentru a cunoaşte emoţiile, bucuriile şi uneori durerile cărora, laolaltă, li se spune prima dragoste.

A doua zi de dimineaţă, Bastien se întâlni cu Gertrude pe palier. Jeanne mai dormea sau, mai bine zis, sfârşise prin a adormi la capătul unei nopţi fără somn.

Bastien o salută respectuos şi amândoi intrară în vârful picioarelor în apartament şi apoi în salonaşul în care se afla pianul.

— Aş dori, buna mea Gertrude, – îi spuse Bastien făcându-i un semn cu ochiul – aş dori să stăm puţin de vorbă.

Gertrude îl salută cu o reverenţă, aşa cum era obiceiul la ea acasă.

— Pentru o biată servitoare ca mine este o cinste, – spuse ea – oferind lui Bastien un fotoliu. Vă ascult, căpitane.

Se ştie că fostul husar închinase casa din strada Meslay sub numele de căpitanul Bastien.

— L-aţi văzut pe tânărul care a fost aici aseară…?

— Da, un băiat frumos şi distins ca un prinţ.

— Este contele Armand de Kergaz.

— A! se bucură Gertrude.

— Are o rentă de 600.000 de franci, continuă husarul.

Gertrude oftă.

— E mult, făcu ea, e mult prea mult.

— Cum aşa? De ce?

— Când eşti atât de bogat nu te poţi îndrăgosti de o fată atât de săracă, aşa cum este domnişoara Jeanne.

— Te înşeli, Gertrude, o iubeşte!

Un strigat de bucurie se stinse în ultima clipă pe buzele bătrânei.

— Da, continuă Bastien, o iubeşte… şi o iubeşte nespus de mult.

Gertrude era tulburată şi pe chipul ei se citea şi o anume teamă.

— Domnule – întrebă ea – domnule căpitan… Dacă mă înşelaţi?

— Cum aş putea să te înşel, Gertrude?

— Lăsaţi, că mă pricep şi eu… Dacă o iubeşte contele pe domnişoara… aşa cum iubeşti o fată tânără şi săracă… când eşti bogat…

— Gertrude! strigă Bastien, care pricepu dintr-o dată bănuiala bătrânei.

— Pentru că, vezi dumneata, acum eu îi sunt mamă şi este de datoria mea s-o apăr ca pe o comoară… Mai degrabă aş muri… Ar trebui să mă taie în bucăţi bărbatul care, dacă nu i-ar fi soţ, ar dori să ajungă până la ea…

— Fii pe pace, Gertrude. Domnul conte de Kergaz nu este omul care să seducă fete tinere… El o iubeşte pe tânăra dumitale stăpână şi vrea s-o ia de soţie.

— Atunci, – strigă Gertrude, veselă – se schimbă lucrurile. Acum putem să stăm de vorbă.

— Foarte bine, pentru că trebuie să ne înţelegem noi între noi, Gertrude. Îl iubesc pe domnul de Kergaz în aceeaşi măsură în care o iubeşti dumneata pe domnişoara Jeanne, îl socot copilul meu şi nu vreau decât să-l ştiu fericit.

— Şi ce trebuie să fac, domnule?

— Trebuie să mă ajuţi, trebuie s-o faci pe domnişoara Jeanne să înţeleagă că nu vei putea rămâne veşnic alături de ea; că într-o bună zi va avea nevoie de un protector, de un soţ şi să-i vorbeşti despre domnul de Kergaz.

— Fii pe pace, domnule, îi răspunse Gertrude cu o bucurie aproape copilărească.

Şi bătrâna izbuti să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, uzând de acea diplomaţie înnăscută care conferă putere şi inteligenţă până şi celor mai puţin instruiţi dintre oameni. Iar Jeanne, care simţea că se sufocă sub povara tainei, se porni pe confidenţe; mărturisi că-l iubeşte pe Armand, iar buna Gertrude se porni să plângă, atât de mare îi era fericirea la gândul că tânăra ei stăpână avea să părăsească în curând această mizeră locuinţă pentru a se muta într-o casă frumoasă, cu servitori, cu trăsuri, cu tot ceea ce înseamnă belşug.

Imaginaţia bietei femei prinsese aripi şi viitorul i se înfăţişa în cele mai frumoase culori.

Capitolul XXVII.

Cu toate acestea, Jeanne nu-l mai văzu pe Armand în cursul zilei. Contele era preocupat de îndeplinirea misiunii ce-i fusese încredinţată: descoperirea moştenitorilor baronului Kermor de Kermarouet, şi îşi petrecu ziua căutând numele unor funcţionari de la diferite ministere, care s-ar fi putut căsători în perioada precizată în nota ce-i fusese transmisă. Seara însă, către ceasurile 9, se duse din nou la Jeanne.

Între două fiinţe care se iubesc, prietenia se leagă uşor. Armand îşi luă inima în dinţi şi încercă o mărturisire, iar Jeanne roşi toată… Timpul trecu atât de repede, încât în

momentul în care Armand se ridică să plece, se auzea bătând miezul nopţii.

După plecarea lui, Jeanne se aruncă în braţele Gertrudei, spunându-i:

— Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule, cât sunt de fericită!

Urmă pentru ea o noapte plină de visuri înaripate; întrezărea o viaţă lungă, trăită în tovărăşia omului care era atât de drag inimii sale, mână în mână, ochi în ochi, inimile lor având să cunoască un singur ritm, o singură bătaie.

Se trezi, zâmbi viitorului său fericit şi, în tot restul zilei, care i se păru foarte lungă, numără ceasurile.

Către orele 4 se auzi pe scări un pas care o făcu să tresară şi inima ei prinse din nou să bată, căci în camera lui Bastien se auzea vocea lui Armand.

Era ziua în care domnul de Kergaz primise martorii lui sir Williams; Armand venea să-l ia pe Bastien în strada Culture-Sainte-Catherine unde acesta avea să-şi petreacă noaptea, în aşa fel încât, a doua zi, să poată fi gata de plecare.

Armand îl iubea pe Bastien aşa cum îşi iubeşte un fiu tatăl şi gândul că a doua zi el avea să-şi rişte viaţa imprimase chipului său o profundă tristeţe. Şi glasul îi era trist, iar Jeanne presimţi o nenorocire…

Un timp oarecare, contele vorbise atât de încet cu Bastien, încât fetei îi fu cu neputinţă să prindă ceva din discuţia lor.

Armand nu ridică glasul decât după ce isprăvi de povestit lui Bastien întrevederea sa cu martorii lui sir Williams.

Şi iată ce auzi Jeanne:

— Dragul meu, – spunea Armand – vezi şi tu, ca şi mine, că mă iubeşte, iar eu ştiu foarte bine c-o iubesc nespus de mult. Pentru ce m-aş mai codi?

Jeanne fremăta şi simţea cum o părăsesc puterile, în timp ce Armand continua:

— Nu, nu ne vom duce astă-seară pentru că această urâtă poveste de mâine ne obligă să ne culcăm devreme…

Fata simţi un fior în tot corpul. Despre ce urâtă poveste era vorba?

— Mâine, însă, – continuă Armand – la întoarcere, te vei prezenta şi îi vei cere oficial mâna.

Jeanne se prăbuşi pierdută într-un fotoliu şi, auzindu-l pe Armand plecând şi coborând scările în tovărăşia lui Bastien, simţi cum inima i se îndepărtează o dată cu el.

Timp de un ceas, fata rămase închisă în fiinţa ei, pradă visurilor.

Sunetul clopotului o smulse din gânduri şi o văzu pe Gertrude intrând cu o scrisoare în mână.

— Un bărbat pe care nu-l cunosc şi care a plecat imediat a adus această scrisoare.

Mirată, Jeanne luă scrisoarea pecetluilă cu sigilii reprezentând armuri, o deschise şi citi: „Domnişoară, vă rog să mă iertaţi pentru că îndrăznesc să vă scriu…”

Domnişoara de Balder, încredinţată că scrisoarea venea din partea lui Armand, căută repede iscălitura, dar scrisoarea nu era semnată.

Continuă să citească: „Vă iubesc, domnişoară, şi am simţit din prima clipă că viaţa mea va fi legată pentru totdeauna de a dumneavoastră şi că fericirea viitorului meu se afla în mâna dumneavoastră”.

Jeanne îşi apăsă inima cu mâna.

— El… el… şopti fata.

„Trebuie să ştiţi, continuă anonimul corespondent, că dacă a existat vreodată un om care a fremătat de bucurie şi de mândrie la gândul că este un om bogat, acela am fost eu. Visez pentru dumneavoastră o casă frumoasă, cu grădină şi curte, într-un cartier nou, un adevărat palat pentru zâne, un palat a cărui regină veţi fi şi în care eu îmi voi petrece viaţa stând la picioarele dumneavoastră.

Jeanne, dragostea mea, locuinţa pe care v-am hărăzit-o e înconjurată de arbori mari, care o feresc de privirile

nepoftite pentru dumneavoastră, palatul cuprinde un frumos dormitor în alb şi albastru, cu tente gri-perle. Este, înger scump venit din ceruri, cuibul unei porumbiţe…”

Jeanne se opri din citit; găsea că domnul de Kergaz, – căci cine altcineva ar fi îndrăznit să-i scrie în felul acesta – insista asupra unor amănunte destul de nesemnificative.

„Jeanne, dragostea mea, citi fata în continuare, îndrăznesc să vă scriu astăzi, deoarece mâine mă voi afla într-o mare primejdie. La ora 7 mă voi bate în duel…”

Scrisoarea căzu, Jeanne scoase un strigăt şi se prăbuşi leşinată pe parchet.

Când îşi veni din nou în fire, era seară; se găsea culcată în patul său, iar Gertrude o îngrijea.

Alături de Gertrude, Jeanne zări însă un chip necunoscut; era o femeie tânără, dar ale cărei trăsături obosite trădau, pe de o parte, o lungă luptă cu sărăcia, iar pe de altă parte, urmările plăcerilor uşoare în care unele femei caută să uite de oboseală şi de grija zilei de mâine.

Era tânăra care locuia cu un etaj mai sus şi pe care o vizitase Colar cu o zi înainte.

Auzise ţipătul Jeannei, auzise apoi zgomotul trupului său căzând pe parchet şi, în cele din urmă, plânsetele Gertrudei; îmboldită de către Colar, coborâse, se oferise să dea o mână de ajutor şi bătrâna acceptase.

Revenindu-şi în simţiri, Jeanne privi mirată în jurul ei; îşi aminti, apoi, de scrisoarea pe care o presupunea a fi din partea lui Armand şi în care acesta spunea: „Mâine dimineaţă mă bat în duel”.

Stăpână din nou pe puterile sale, Jeanne voi să se ridice, să alerge în strada Culture-Sainte-Catherine şi să împiedice cu orice preţ această luptă a cărei pricină nu o cunoştea.

În aceeaşi clipă însă, i se păru că în faţa ochilor săi se profilează o arătare, o arătare tristă, care părea să-i spună: „Femeile nu trebuie niciodată să-l împiedice pe bărbatul îndrăgostit să-şi răzbune onoarea jignită”.

Această arătare părea să fie a tatălui său, răposatul colonel de Balder, viteazul ostaş mort în lupta cu duşmanul, nobilul care avusese drept linţoliu drapelul sfâşiat al regimentului său.

Şi, aşa cum făcuse pe vremuri mama ei, fata se lăsă în genunchi şi se rugă. Buna Gertrude îşi dădu toată osteneala pentru a o sili să mănânce ceva, în zadar însă, atât de puternică era durerea care o stăpânea. Jeanne acceptă doar să-şi moaie buzele într-o supă caldă, iar Gertrude făcu şi ea acelaşi lucru.

Zece minute după aceea, Jeanne se simţi cuprinsă de o toropeală de neînvins; încercă zadarnic să se agaţe de gândul că Armand avea să mânuiască a doua zi o spadă; încercă zadarnic să se roage, capul îi căzu greu pe piept, trupul i se rostogoli pe parchet şi, de data aceasta, Gertrude nu se mai grăbi să o ridice.

La doi paşi de stăpâna sa, pe un scaun, Gertrude adormise ea însăşi.

Un ceas mai târziu, cu ajutorul unei chei false, un bărbat descuia uşa domnişoarei de Balder şi pătrundea curajos în camera în care Jeanne căzuse pradă somnului său letargic.

Bărbatul acesta era Colar, care zâmbi:

— Hotărât lucru, mititica, – vorbea despre fata care o îngrijise, chipurile, pe Jeanne, – mititica şi-a făcut bine treaba şi somniferul era în supă. Nici tunurile palatului regal nu ar putea fi în stare s-o trezească acum pe viitoarea amantă a căpitanului sir Williams.

Capitolul XXVIII.

Jeanne adormise rugându-se.

O rază de soare se juca în părul ei răvăşit în clipa în care, trezindu-se, arunca o privire mirată în jurul său.

Tânăra nu se mai afla alături de scăunelul ei de rugăciune din salonul casei din strada Meslay unde, răpusă de un somn neobişnuit, adormise. Acum era culcată pe o canapea, îmbrăcată, într-o cameră necunoscută, prin ale cărei ferestre se zăreau copacii pe care iarna îi desfrunzise.

În mijlocul acestei încăperi şi în faţa ferestrelor Jeanne remarcă, în primul rând, un imens pat din lemn de palisandru, prevăzut cu patru coloane în spirală, care susţineau un baldachin din mătase gri-perle cu franjuri albastre. Patul era nedesfăcut şi, ca atare, nu se putea presupune că fata ar fi dormit în el nici măcar pentru puţină vreme.

Nimic mai încântător, mai cochet şi mai de bun gust decât acest dormitor înăuntrul căruia un arhitect misterios părea să fi reunit tot ceea ce se putea găsi ca lux şi eleganţă în marile magazine ale Parisului: o garnitură de scoici pentru cămin, tablouri ale marilor maeştri, mobile de Boule şi dulapuri din lemn de trandafir, oglinzi veneţiene cu marginile şlefuite, aşezate în rame încrustate cu admirabila măiestrie şi plasate în spaţiul dintre ferestre.

Jeanne crezu că visează admirând această splendidă casă, sau, mai bine zis, continuând să o admire căci, în ajun, o citise descrisă în acea misterioasă scrisoare pe care i-o atribuise lui Armand.

Se petrecu atunci un lucru destul de ciudat: în mintea ei se făcu lumină; îşi regăsi amintirile, dar rămase încredinţată că visează şi că totul este, mai departe, vis; în timp ce dormea şi credea că se plimba prin această încăpere despre care Armand îi vorbise şi pe care i-o hărăzise, el, Armand, se afla pe punctul de a se bate în duel; Jeanne simţi că fruntea i se acoperă cu sudoare şi îşi spuse:

— Şi totuşi ar fi bine să mă trezesc.

Se ridică, se apropie de una dintre ferestre şi o deschise.

Aerul proaspăt al dimineţii îi învioră obrajii, dovedindu-i, în acelaşi timp, că nu visează câtuşi de puţin.

— Dar sunt cum nu se poate mai trează! îşi spuse ea uimită.

Se uită din nou în jurul ei, privi, pe rând, toate aceste obiecte pe care nu le cunoştea şi, apoi, se aplecă în afară. În faţa ochilor săi se desfăşura tabloul unei grădini cu arbori bătrâni, iar la extremitatea acestui parc împrejmuit cu

ziduri înalte, se zăreau pereţii albi şi jaluzelele verzi ale unei căsuţe.

Fata îşi dădea bine seama că e trează; dar uimirea îi era atât de mare, încât rămăsese încremenită, fără să poată scoate un sunet, fără să facă o mişcare.

Dincolo de zidurile parcului zărea o colină aridă, fără nici o urmă de aşezare omenească.

În grădiniţă, nici o fiinţă.

În jurul casei în care se găsea, nici un sunet.

Unde era? Cum de ajunsese aici?

Erau întrebări care constituiau tot atâtea taine de nepătruns.

O foaie de hârtie aflată pe un gheridon din mijlocul camerei îi atrase atenţia.

Jeanne se apropie grăbită.

Era o scrisoare, o scrisoare deschisă.

Fata îşi aruncă ochii asupra ei şi scoase un strigăt.

Recunoscu scrisul. Era cel din scrisoarea pe care o primise în ajun şi care îi vestea – cel puţin aşa credea ea – că Armand avea să se bată în duel.

Domnişoara de Balder luă scrisoarea şi parcurse cu aviditate aceste câteva rânduri: „Ora 9 dimineaţa.

M-am bătut în duel la ora 7 şi sunt bine sănătos…”

Jeanne scoase un strigăt de supremă bucurie şi simţi că se clatină sub povara fericirii sale.

Ce importanţă puteau să aibă, în această clipa, locul în care se găsea şi chiar misterul de nepătruns care părea s-o învăluie.

Trăia!

Citi mai departe: „Tocmai am intrat în camera dumitale, Jeanne, dragostea mea, dar dormeai şi n-am vrut să-ţi tulbur somnul; te-am sărutat pe frunte, aşa cum un frate îşi sărută sora, şi m-am retras în vârful picioarelor.

Îngerul meu mult iubit, îmi imaginez clipa în care te vei trezi, uimirea, stupoarea care te vor cuprinde văzând că eşti departe de casă, într-un loc necunoscut, fără să ştii cum

ai ajuns acolo, şi care a fost geniul atotputernic în stare să te aducă, în somn, în acest mic palat clădit anume pentru dumneata.

Linişteşte-te însă, draga mea Jeanne, geniul acesta nu are nimic rău în el şi nu e mândru de forţa şi de atotputernicia lui decât ştiind că le poate aşterne la picioarele dumitale.

Şi geniul acesta se numeşte Dragostea…”

Jeanne tresări şi se uită din nou în jurul ei, de această dată cu teamă şi chiar cu groază.

Cum ar fi putut acela care îi spusese în ajun lui Bastien: „Îi vei cere oficial mâna”, cum ar fi putut el să procedeze în felul acesta?

Şi Jeanne se înfioră la gândul că domnul de Kergaz nu urmărise, poate, decât să şi-o facă amantă şi că în timpul nopţii care trecuse…

Nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt şi continuă lectura scrisorii: „Jeanne, scria în continuare anonimul său corespondent, sunt un om de onoare şi vreau să rămân demn de dumneata, dacă este adevărat că vei ajunge să mă iubeşti vreodată…”

Tânăra îşi trase sufletul şi continuă: „Când te vei trezi vei fi la fel de castă şi de neîntinată precum erai în ajun… Şi totuşi, iartă-mă, eu te-am răpit…

Da, Jeanne, dragostea mea, cel care te iubeşte nu s-a mai putut împăca cu gândul că aceea care a fost născută pentru a trăi într-un palat locuia într-o mizerabilă cocioabă dintr-un cartier periferic; el a folosit atunci violenţa şi viclenia, i-a corupt pe vecini, s-a slujit de un narcotic şi, graţie acestuia, te-a purtat adormită într-o trăsură care a gonit o noapte întreagă şi te-a adus aici…

Fii pe pace însă, eşti la dumneata acasă… şi peste puţină vreme vei fi soţia mea…”

Domnişoara de Balder duse mâna la inimă, încercând să pună stavilă bătăilor sale furioase.

„Jeanne, continuă ea să citească, există în viaţă întâmplări ciudate care o fac să fie, adesea, plină de taine de nedesluşit. Astăzi dimineaţa m-am bătut în duel şi, cu toate acestea sunt zdravăn şi sănătos; în ceasul acesta, însă, o nouă primejdie, şi mai mare, mă pândeşte. Eşti singura care-i poate pune stavilă şi iată ce aştept din partea dumitale…”

Uimirea fetei ajunsese la culme; gândul că soarta aceluia pe care îl iubea se putea afla în mâna ei, o făcea să citească mai departe cu aviditate: „Taina nu-mi aparţine, Jeanne, dragostea mea, şi, ca atare, n-am dreptul să ţi-o încredinţez. Vor trece, poate, câteva zile până mă vei putea întâlni; te rog să ai, însă, încredere în mine, eu te iubesc.

Dacă nu cauţi să afli unde eşti şi nici să pleci din această casă; dacă nu pui nici un fel de întrebări servitorilor care se vor afla în slujba dumitale, nu voi fi câtuşi de puţin în primejdie; o cât de mică indiscreţie din partea dumitale îmi poate fi însă fatală… Gândeşte-te…

De altfel, vei primi în fiecare zi câte o scrisoare din partea mea.

Nu te nelinişti în privinţa Gertrudei, i-am destăinuit dragostea ce-ţi port şi Gertrude vine cu mine. Este încă o taină pe care nu ţi-o pot lămuri. Adio; te iubesc…”

Ca şi cea dintâi, nici această scrisoare nu era semnată.

SFÂRŞIT